A treia carte din seria ODD THOMAS

Dean

Koontz

Fratele Odd

Dean Koontz

Fratele Odd

Traducere din limba engleză și note
LIVIU RADU

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KOONTZ, DEAN
Fratele Odd / Dean Koontz; trad.: Liviu Radu. –
Bucureşti RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-54-0043-9

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111(73)31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-54-0043-9

Pentru acei oameni pe care i-am cunoscut cu mult timp în urmă şi pe care-i admir pentru că fac treabă bună şi sunt oameni cumsecade:

Peter Styles, Richard Boukes, Bill Anderson (Salut, Danielle), Dave Gaulke şi Tom Fenner (Salut, Gabriella, Katia şi Troy).

O să ne distrăm de minune Dincolo, dar hai să nu ne grăbim să ajungem acolo.

Învață-ne...
Să dăruim și să nu socotim cât ne costă;
Să luptăm și să nu luăm în seamă rănile;
Să trudim și să nu căutăm odihna...

SFÂNTUL IGNAȚIU DE LOYOLA

CAPITOLUL 1

Stăteam lângă fereastra înaltă, îmbrăţişat de piatră, cufundat în tăcere, în timp ce a treia zi a săptămânii se preda celei de-a patra. Râul nopţii curgea mai departe, indiferent de calendar.

Speram să asist la momentul magic în care zăpada începe să cadă din abundenţă. Ceva mai devreme, cerul presărase câţiva fulgi, după care nu mai urmase nimic. Furtuna care părea gata să înceapă nu se zorea.

Încăperea era luminată doar de o lumânare groasă dintr-un pahar chihlimbariu, de pe masa din colţ. De fiecare dată când un curent de aer ajungea la flacără, lumină topită ungea pereţii de gresie, iar valuri de umbre lichide mânjeau uleios colţurile.

Consideram, în majoritatea nopţilor, că lumina lămpii e prea strălucitoare. Şi când scriu, singura licărire e cea a ecranului calculatorului, acoperit cu text cenuşiu pe un fond bleumarin.

Fără argintirea luminii, fereastra nu-mi reflecta faţa. Vedeam limpede noaptea de dincolo de geamuri.

Când locuieşti într-o mânăstire, mai mult oaspete decât călugăr, ai mai multe ocazii decât în altă parte să vezi lumea aşa cum este, în loc s-o priveşti prin umbra pe care o arunci asupra ei.

Abaţia St. Bartholomew este înconjurată de imensitatea munţilor Sierra Nevada, din partea californiană a graniţei. Pădurile primordiale care înveşmântau pantele erau acoperite cu o mantie de beznă.

De la fereastra aceea a etajului trei puteam să văd doar o parte a curții din față aflată dedesubt și aleea asfaltată care o spinteca. Patru stâlpi scunzi de felinar, cu abajururi în formă de clopot, concentrau lumina în bălți rotunde, albe.

Casa de oaspeți se află în aripa e nord-vest a abației. Parterul găzduiește sălile. Încăperile particulare ocupă etajele superioare.

În timp ce priveam, anticipând furtuna, o albeață ce nu era zăpadă alunecă prin curte, ieșind din întuneric și pătrunzând în lumină.

Abația avea un singur câine, o corcitură de ciobănesc german, poate având și gena de retriever, de vreo cincizeci și cinci de kilograme. E în întregime alb și se deplasează cu supletea cetii. Numele său este Boo.

Numele *meu* este Odd Thomas[1]. Părinții mei cei disfuncționali pretind că a existat o greșeală în certificatul de naștere, că numele dorit era Todd. Dar nu mi-au zis niciodată Todd.

În douăzeci și unu de ani nu m-am gândit niciodată să-l schimb în Todd. Cursul bizar al vieții mele sugerează că Odd mi se potrivește mai mult, chiar dacă mi-a fost conferit de părinții mei intenționat sau din întâmplare.

Jos, Boo se opri în mijlocul pavajului și privi de-a lungul aleii care se micșora și cobora în întuneric.

Munții nu sunt numai pantă. Uneori, pământul ce se înalță mai face o pauză. Abația se află pe o pajiște înaltă, cu fața spre nord.

Judecând după urechile ciulite și după capul ridicat, Boo simțise un vizitator care se apropia. Își ținea coada în jos.

Nu pot să văd starea părului de pe ceafa sa, dar poziția încordată a câinelui sugerează că părul e zburlit.

Lămpile de pe alee ard de la asfințit până la ivirea zorilor. Călugării de la St. Bart cred că vizitatorii pe timp de noapte – indiferent cât de rar vin aceștia – trebuie primiți cu lumină.

---

[1] Odd înseamnă ciudat, bizar, dar și singur, fără pereche. (n.tr.)

Câinele rămase nemişcat un timp, apoi îşi mută atenţia către pajiştea din dreapta asfaltului. Capul i se plecă. Urechile i se lăsară pe teastă.

Pentru o clipă, n-am putut să văd motivul care-l alarmase pe Boo. Apoi... se văzu o formă la fel de insesizabilă ca o umbră a nopţii ce plutea peste o apă neagră. Silueta trecu destul de aproape de unul dintre stâlpii de felinar ca să fie vizibilă pentru scurt timp.

Chiar şi în timpul zilei, vizitatorul ar fi fost zărit doar de câine şi de mine.

Eu văd morţi, spirite ale celor dispăruţi care – fiecare din propriul motiv – nu vor să plece din această lume. Unii vin la mine ca să se facă dreptate, dacă au fost asasinaţi, sau pentru sprijin, sau căutând tovărăşie. Alţii mă caută din motive pe care nu le înţeleg întotdeauna.

Asta îmi complică viaţa.

Nu vă cer simpatie. Avem cu toţii problemele noastre, iar dumneavoastră vi se pare că problemele dumneavoastră sunt importante, aşa cum mie mi se pare că sunt ale mele.

Poate că faceţi naveta nouăzeci de minute în fiecare dimineaţă, pe o şosea înţesată de maşini, înaintarea dumneavoastră fiind stânjenită de automobilişti nerăbdători şi nepricepuţi, unii dintre ei fiind specimene furioase cu degetul mijlociu musculos, datorită folosirii frecvente. Imaginaţi-vă deci cât de stresantă ar fi dimineaţa dumneavoastră dacă pe scaunul din dreapta şoferului ar sta un tânăr cu o rană fantomatică de secure la cap şi dacă pe bancheta din spate ar sta, cu ochii holbaţi şi roşie la faţă, o femeie în vârstă, strangulată de soţul ei.

Morţii nu vorbesc. Nu ştiu de ce. Iar un spirit ciopârţit cu securea nu sângerează pe tapiţeria ta.

Cu toate acestea, anturajul celor morţi de curând este deconcertant şi, în general, nu duce la bună dispoziţie.

Vizitatorul de pe peluză nu era o fantomă obişnuită, sau poate că nu era deloc fantomă. Pe lângă spiritele morţilor care zăbovesc

în această lume, mai văd și alt fel de entități supranaturale. Acestora le spun *bodachi.*

Acestea sunt negre ca muiate în tuș, cu formă fluidă, neavând substanță mai mult decât o umbră. Nu scot nici un sunet, sunt înalte cât un om obișnuit, se furișează deseori ca niște pisici, lipite de sol.

Cea de pe peluza abației se mișca ridicată: neagră și fără trăsături, dar sugerând ceva jumătate om, jumătate lup. Alunecoasă, sinuoasă și sinistră.

Iarba nu era deranjată de trecerea acestei entități. Dacă ar fi traversat o apă, n-ar fi provocat nici o undă prin mersul ei.

În folclorul insulelor britanice, un *bodach* este o fiară rea, care se strecoară prin cămine noaptea și răpește copiii care n-au fost cuminți. Ca niște agenți ai Fiscului.

Dar ceea ce văd eu nu sunt nici *bodachi,* nici perceptori. Nu răpesc nici copii neascultători, nici ticăloși adulți. Însă i-am văzut intrând în case prin hornuri – prin gaura cheii, prin crăpături din rama ferestrei, schimbându-și forma precum fumul – și n-am găsit un nume mai bun pentru ei.

Apariția lor ocazională reprezintă întotdeauna un motiv de alarmare. Aceste creaturi par a fi vampiri spirituali care cunosc viitorul. Sunt atrase către locuri în care sunt destinate să erupă violențe sau catastrofe crunte, ca și cum s-ar hrăni cu suferința omenească.

Deși era un câine curajos, cu motive serioase de a fi curajos, Boo dădu înapoi în fața apariției care trecea pe lângă el. Buzele lui negre se traseră de pe colții săi albi.

Fantoma se opri, ca și cum și-ar fi bătut joc de câine. *Bodachii* par să știe că unele animale pot să-i vadă.

Nu cred că știu că și eu pot să-i văd. Cred că, dacă ar ști, ar da dovadă față de mine de mai puțină milă decât arată mullahii nebuni față de victimele lor, atunci când au chef să decapiteze și să dezmembreze.

La vederea acestui *bodach*, primul meu impuls a fost să mă retrag de la fereastră şi să caut tovărăşia grămăjoarelor de praf de sub patul meu. Al doilea meu impuls a fost să fac pipi.

Împotrivindu-mă atât laşităţii, cât şi poruncii vezicii, am alergat din camera mea în hol. Etajul trei al casei de oaspeţi are două apartamente mici. Celălalt nu e ocupat în acest moment.

La etajul doi, rusul cel încruntat se încrunta, fără îndoială, şi în somn. Construcţia solidă a abaţiei nu-mi va transmite zgomotul paşilor în visele lui.

Casa de oaspeţi are o scară interioară în spirală, pereţi de piatră înconjurând treptele de granit. Treptele sunt, alternativ, albe şi negre, făcându-mă să mă gândesc la arlechini şi la claviaturi de pian, la un cântec vechi, siropos, de Paul McCartney şi Stevie Wonder[1].

Deşi scările de granit sunt dure, iar modelul alb-şi-negru putea fi zăpăcitor, m-am repezit către parter, riscând să fac pagube granitului dacă aş fi căzut şi l-aş fi lovit cu capul.

Pierdusem, cu şaisprezece luni în urmă, ceea ce îmi era mai preţios şi lumea mea se prăbuşise în ruine. Cu toate acestea, nu sunt imprudent de obicei. Am mai puţine motive de trăit ca altădată, dar viaţa mea mai are totuşi un ţel şi mă străduiesc să găsesc un înţeles în orice zi.

Am lăsat treptele în starea în care le-am găsit şi am traversat în grabă sala principală, unde doar o veioză cu un abajur de mărgele mai risipea puţin bezna. Am împins uşa grea de stejar, cu vitraliu, şi mi-am văzut respiraţia plutind în faţa mea, în noaptea de iarnă.

Casa de oaspeţi a mânăstirii înconjoară o curte cu un bazin ca o oglindă şi o statuie din marmură albă a Sfântului Bartolomeu. Se zice că acesta este cel mai puţin cunoscut dintre cei doisprezece apostoli.

După cum e înfăţişat aici, un sfânt Bartolomeu solemn stă cu mâna dreaptă pe inimă, cu braţul stâng întins. În palma cu faţa în

[1] Titlul cântecului este *Ebony and Ivory*. (n.tr.)

sus se află ceva ce seamănă cu un dovlecel, dar care ar putea să fie o varietate înrudită de dovleac.

Înţelesul simbolic al dovleacului îmi scapă.

În acest moment al anului, bazinul este golit şi din el nu se ridică miros de gresie udă, ca în zilele mai calde. Am detectat, în schimb, un miros foarte slab de ozon, ca după un fulger într-o ploaie de primăvară, şi m-am întrebat ce era asta, dar am continuat să merg.

Am urmat colonada până la uşa camerei de primire a casei de oaspeţi, am intrat înăuntru, am traversat încăperea întunecată şi m-am înapoiat în noaptea de decembrie prin uşa din faţă a abaţiei.

Corcitura noastră de ciobănesc, Boo, stătea pe alee, aşa cum îl văzusem ultima oară de la fereastra de la etajul trei. Întoarse capul ca să se uite la mine, atunci când am coborât treptele late din faţă. Ochii săi erau limpezi şi albaştri, neavând nimic din sclipirea sinistră, obişnuită animalelor în timpul nopţii.

Fără ajutorul stelelor şi al lunii, majoritatea curţii întinse era cufundată în beznă. Dacă se furişa vreun *bodach* pe aici, atunci nu puteam să-l văd.

– Boo, ce s-a întâmplat? am şoptit eu.

Nu mi-a răspuns. Viaţa mea e ciudată, dar nu atât de ciudată încât să includă canine vorbitoare.

Dar, cu un ţel precis, câinele se duse de pe alee în curte. Se îndreptă spre est, trecu pe lângă biserica măreaţă, care părea să fi fost sculptată într-o singură masă verde de piatră, atât de înguste sunt lipiturile de mortar dintre pietre.

Prin noapte nu bătea pic de vânt, iar bezna atârna cu aripile strânse.

Cafenie din cauza iernii, iarba călcată scârţâia sub picioare. Boo se mişca mult mai furişat decât reuşeam eu s-o fac.

M-am simţit privit şi m-am uitat în sus, spre ferestre, dar n-am văzut pe nimeni, n-am zărit altă lumină decât pâlpâirea lumânării din locuinţa mea, n-am văzut nici o faţă albă uitându-se printr-un geam întunecat.

Fugisem în grabă din aripa oaspeţilor purtând blugi şi tricou. Decembrie îşi înfipse dinţii în braţele mele goale.

Ne-am dus spre est, de-a lungul bisericii, care face parte din abaţie, nu-i o clădire separată.

O candelă arde fără încetare, dar asta nu-i suficient ca să lumineze vitraliul colorat. Fereastră după fereastră, această lumină slabă părea că ne veghează ca şi cum ar fi fost singurul ochi morocănos al cuiva prost dispus.

După ce m-a condus la colţul de nord-est al clădirii, Boo coti spre sud, luând-o prin spatele bisericii. Am mers către aripa abaţiei care cuprinde, la primul etaj, noviciatul.

Pentru că nu şi-au depus încă legământul, novicii dorm aici. Dintre cei cinci care se pregăteau în acel moment, îi plăceam şi aveam încredere în patru.

Brusc, Boo renunţă la ritmul prudent. Alergă spre est, îndepărtându-se de abaţie, iar eu l-am urmat.

Pe măsură ce curtea se transforma în pajişte neîngrijită, iarba îmi biciuia genunchii. În curând, prima zăpadă grea avea să transforme aceste lame înalte, uscate, într-o masă compactă.

Terenul coborî uşor vreo sută de metri, înainte să devină neted, iar iarba înaltă până la genunchi deveni din nou o pajişte cosită. În faţa noastră, în beznă, se ridica şcoala St. Bartholomew.

În parte, cuvântul „şcoală" este un eufemism. Elevii de aici nu sunt doriţi în altă parte, iar şcoala le este şi casă, probabil singura pe care unii dintre ei o vor avea.

Aceasta este abaţia originală, refăcută în interior, dar încă o grămadă impresionantă de piatră. Clădirea găzduieşte şi mânăstirea în care locuiesc călugăriţele care îi învaţă pe elevi şi care au grijă de ei.

Dincolo de fosta abaţie, pădurea se zburlea către cerul pregătit de furtună, crengi negre adăpostind cărări întunecate ce duceau departe în bezna singuratică.

Urmărind în mod evident *bodachul*, câinele urcă treptele late către uşa din faţă a şcolii şi intră.

Puţine uşi din abaţie sunt încuiate vreodată. Dar, pentru siguranţa elevilor, şcoala este de obicei încuiată.

Doar eu, stareţul şi maica superioară posedăm o cheie universală care ne permite să pătrundem oriunde. Nici un oaspete dinaintea mea nu s-a bucurat de încrederea de a avea acces astfel.

Nu mă mândresc cu această încredere. E o povară. Cheia aceea simplă din buzunarul meu îmi pare uneori ca un destin de fier tras de un magnet în adâncul pământului.

Cheia îmi permite să-l caut iute pe fratele Constantine, călugărul mort, atunci când se manifestă printr-un sunet de clopot în unul dintre turnuri sau prin alt soi de gălăgie, în alte părţi.

În Pico Mundo, oraşul din deşert în care am locuit majoritatea timpului petrecut de mine pe pământ, colindă spiritele multor bărbaţi şi femei. Dar aici îl avem doar pe fratele Constantine, care nu-i mai puţin deranjant decât toţi morţii din Pico Mundo la un loc, o singură fantomă, dar care-i mai mult decât suficient.

Având un *bodach* la orizont, fratele Constantine reprezenta cea mai mică dintre grijile mele.

Am vârât cheia în broască, tremurând, iar balamalele scârţâira. Am urmat câinele în şcoală.

Două lumini de veghe împiedicau să fie beznă deplină în holul de recepţie. Grupuri multiple de canapele şi fotolii sugerau un hol de hotel.

Am trecut de biroul de informaţii în care nu se afla nimeni şi am intrat printr-o uşă batantă într-un coridor iluminat de lămpi de urgenţă şi de indicatoare pe care scria IEŞIRE.

La parter se află clasele, clinica de recuperare, infirmeria, bucătăria şi camera comună de mese. Surorile cu talent culinar nu pregăteau încă micul dejun. Tăcerea domnea în spaţiile acelea şi aşa urma să fie încă multe ore.

Am urcat scările dinspre sud şi l-am găsit pe Boo aşteptându-mă pe palierul de la etajul doi. Rămăsese într-o dispoziţie solemnă. Nu dădea din coadă şi nu rânjea salutând.

Două coridoare lungi şi doua scurte formau un dreptunghi, deservind camerele elevilor. Rezidenţii stateau câte doi în camere.

La intersecţiile de sud-est şi nord-vest ale coridoarelor se găseau punctele de lucru ale infirmierelor; puteam să le văd pe amândouă când am ieşit de pe scări, în colţul din sud-vest al clădirii.

La punctul de lucru din nord-vest, o călugăriţă stătea la masă, citind. N-am putut s-o identific, de la distanţa aceea.

În plus, faţa ei era pe jumătate ascunsă de un văl. Călugăriţele acestea nu sunt moderne, ca acelea care se îmbracă precum poliţistele care dau amenzi pentru parcare. Surorile astea poartă haine de modă veche care pot să le facă să pară la fel de formidabile precum războinicii în armuri.

Postul din sud-est era pustiu. Călugăriţa din acel schimb îşi făcea, probabil, rondul sau se ocupa de unul dintre cei aflaţi în grija ei.

Când Boo merse mai departe către dreapta, îndreptându-se spre sud-est, l-am urmat fără s-o anunţ pe călugăriţa care citea. După ce am făcut trei paşi, femeia nu mai fu în raza mea vizuală.

Multe dintre surori au urmat cursuri de asistente medicale, dar se străduiesc să facă etajul doi să semene mai mult cu un dormitor confortabil decât cu un spital. Crăciunul urma sa aibă loc peste douăzeci de zile, şi pe holuri erau atârnate ghirlande din ramuri false de conifere, împodobite cu beteală adevărată.

Ţinându-se seama de elevii care dormeau, luminile fuseseră reduse. Beteala lucea doar ici, colo, şi majoritatea rămânea întunecată în umbrele tremurătoare.

Uşile unor camere ale elevilor erau închise, altele erau deschise. Pe ele erau trecute nu numai numere, ci şi nume.

La jumătatea distanţei dintre scară şi postul de lucru al asistentelor, Boo se opri la camera 32, unde uşa nu era închisă complet. Pe placa cu litere majuscule se găseau numele ANNAMARIE şi JUSTINE.

De data asta mă aflam suficient de aproape de Boo ca să văd că, într-adevăr, părul de pe ceafă îi era zburlit.

Câinele intră camera, dar decența mă făcu să ezit. Ar fi trebuit să cer unei călugărițe să mă însoțească în zona aceea a locuințelor elevilor.

Dar dorisem să evit să-i dau explicații călugăriței despre *bodachi*. Mai mult, nu dorisem să risc să fiu auzit de vreunul dintre spiritele acelea răuvoitoare în timp ce vorbeam despre ele.

În mod oficial, doar o singură persoană din abație și una din schitul de maici știau despre darul meu – dacă, de fapt, e un dar, și nu un blestem. Sora Angela, maica superioară, îmi cunoaște secretul, ca și fratele Bernard, abatele.

Politețea ceruse ca ei să-l înțeleagă pe deplin pe tânărul tulburat pe care urmau să-l primească în calitate de oaspete pe termen lung.

Ca să-i asigure pe sora Angela și pe abatele Bernard că nu eram nici vreun escroc, nici vreun nebun, Wyatt Porter, șeful poliției din Pico Mundo, orașul meu natal, le împărtășise amănuntele unor cazuri de crimă, în care îi fusesem de ajutor.

La fel, părintele Sean Llewellyn depusese chezășie pentru mine. El este preotul catolic din Pico Mundo.

Părintele Llewellyn este și unchiul lui Stormy Llewellyn, pe care am iubit-o și pe care am pierdut-o. Pe care o s-o îndrăgesc veșnic.

În timpul celor șapte luni pe care le-am trăit în refugiul din munți, am destăinuit adevărul vieții mele încă unei persoane, fratele Knuckles[1], un călugăr. Numele său adevărat este Salvatore, dar noi îi spunem de cele mai multe ori Knuckles.

Fratele Knuckles n-ar fi ezitat în pragul camerei 32. E un călugăr al acțiunii. Ar fi decis într-o clipă dacă amenințarea reprezentată de un *bodach* primează asupra decenței. Ar fi năvălit pe ușă la fel de îndrăznet precum câinele, dar cu mai puțină grație și mult mai zgomotos.

---

[1] Încheietura a degetului (n.tr.)

Am deschis uşa mai larg şi am intrat.

Pe cele două paturi de spital zăceau întinse Annamarie, lângă uşă, şi Justine. Amândouă dormeau.

Pe peretele de lângă fiecare fată atârna o lampă controlată de un comutator aflat la capătul unui cablu înfăşurat în jurul balustradei patului. Permitea diferite intensităţi ale luminii.

Annamarie, care avea zece ani, dar era mărunţică pentru vârsta ei, îşi reglase lampa la un nivel scăzut, ca lumină de noapte. Se temea de întuneric.

Scaunul ei cu rotile stătea lângă pat. Pe unul dintre mânerele din spatele scaunului atârna o jachetă vătuită, impermeabilă. De celălalt mâner atârna o bonetă de lână. Fetiţa insista ca în nopţile de iarnă să aibă veşmintele acelea la îndemână.

Fata dormea cu pătura strânsă în mâinile ei debile, ca şi cum ar fi fost gata să arunce învelitoarea de pat. Faţa ei era încordată, având o expresie de anticipare preocupată, ceva mai puţin decât îngrijorare şi mai mult decât o simplă nelinişte.

Deşi dormea adânc, părea gata să fugă la cea mai mică provocare.

O zi pe săptămână, cu acordul ei, Annamarie se antrena să-şi conducă – având ochii bine închişi – scaunul cu rotile, alimentat cu baterii, către fiecare din cele două lifturi. Unul se afla în aripa de est, celălalt în cea de vest.

În ciuda limitărilor şi a suferinţei sale, era un copil fericit. Acele pregătiri pentru fugă erau ieşite din comun.

Deşi fata nu ar fi vorbit despre asta, părea că simţise că urma o noapte de groază, un întuneric ostil prin care trebuia să-şi găsească drumul. Părea că prevede viitorul.

Bodachul, cel pe care-l zărisem prima oară de la fereastra mea de sus, venise aici, dar nu singur. Trei dintre ei, umbre tăcute semănând cu nişte lupi, se strânseseră în jurul celui de-al doilea pat, cel în care dormea Justine.

Un singur *bodach* semnalează violența ce se apropie, care poate fi ori în vecinătate și probabilă, ori îndepărtată și puțin sigură. Dacă *bodachii* apar câte doi sau trei, pericolul este mai aproape.

După experiența mea, când entitățile asta apar în haită, pericolul care plutește devine pericol iminent, iar moartea multor persoane se află la o distanță de zile sau de ore. Cu toate că vederea a trei dintre ele mă înfiorează, am fost bucuros că nu erau treizeci.

Tremurând de-o evidentă atâtare, *bodachii* se aplecaseră peste Justine în timp ce aceasta dormea, ca și cum ar fi examinat-o cu atenție. Ca și cum s-ar fi hrănit din ea.

CAPITOLUL 2

Lampa de deasupra celui de-al doilea pat fusese reglată la o intensitate redusă, dar Justine nu o reglase chiar ea. O călugăriță selectase nivelul cel mai scăzut, sperând că o să-i placă fetiței.

Justine făcea puțin pentru ea însăși și nu cerea nimic. Era paralizată în parte și nu putea vorbi.

Când Justine avea patru ani, tatăl ei o omorâse pe mama ei, strangulând-o. Se spunea că după ce femeia murise, bărbatul îi pusese un trandafir între dinți – dar cu tulpina cu ghimpi lungi pe gâtul ei.

Individul o înecase pe mica Justine în cadă – sau crezuse că o înecase. O lăsase ca moartă, dar fetița supraviețuise, cu leziuni ale creierului provocate de lipsa prelungită de oxigen.

Zăcuse săptămâni întregi în comă, asta întâmplându-se cu ani în urmă. În zilele astea dormea și se trezea, dar când se trezea, capacitatea ei de a stabili legături cu cei care o îngrijeau fluctua.

Fotografiile lui Justine, făcute pe când avea patru ani, arătau un copil de-o frumusețe excepțională. În instantaneele acelea, fetița arăta poznașă și plină de bucurie.

La opt ani după povestea cu cada, la doisprezece ani, fata arăta mai frumoasă ca niciodată. Leziunea creierului nu avusese ca rezultat paralizie facială sau expresii distorsionate. Ciudat, dar o viață petrecută în cea mai mare parte în casă n-o lăsase palidă și trasă la față. Chipul ei avea culoare, nu pete.

Frumusețea ei era castă, ca a unei madone a lui Botticelli, și eterică. Tuturor celor care o cunoșteau, frumusețea lui Justine nu le trezea nici invidie, nici dorință, ci le inspira o veneratie surprinzătoare și, în mod inexplicabil, ceva ce semăna a speranță.

Bănuiam că cele trei siluete amenințătoare, gheboșate deasupra ei cu un interes evident, nu fuseseră atrase de frumusețea ei. Nevinovăția ei plină de suferință le atrăsese, ca și așteptările lor – sau cunoașterea lor plină de certitudine? – că fata va muri curând prin violență și că va fi, în cele din urmă, urâtă.

Aceste umbre cu un scop, negre ca niște aschii dintr-un cer de noapte fără stele, nu aveau ochi, dar le simțeam privind; nu aveau gură, dar mai că auzeam sunetele pofticioase pe care le scoteau ospătându-se cu fâgâduiala morții acelei fetițe.

Le văzusem odată strânse într-un spital, în orele de dinaintea unui cutremur care avea să-l facă una cu pământul. Într-o benzinărie, înaintea unei explozii și a unui incendiu tragic. Urmărind un adolescent numit Gary Tolliver, în zilele de dinainte ca acesta să-și tortureze și să-și ucidă întreaga familie.

O singură moarte nu le atrage, nici două morți, nici măcar trei. Entitățile acelea preferă violență teatrală, iar pentru ele spectacolul nu este atunci când doamna cea grasă cântă, ci doar atunci când doamna este făcută bucăți.

Bodachii par incapabili să afecteze lumea noastră, ca și cum nu ar fi pe deplin prezenți în acest loc și în aceast timp, ci sunt, într-un fel, prezențe *virtuale*. Ei sunt călători, observatori, spectatori fanatici ai durerii noastre.

Însă mă tem de ei, și nu numai pentru că prezența lor semnalează orori ce vor veni. Deși par incapabili să afecteze lumea noastră într-un mod semnificativ, eu bănuiesc că reprezint o excepție de la regulile care le limitează puterea, că sunt vulnerabil față de ei, la fel de vulnerabil ca o furnică față de umbra unui pantof care coboară.

Părând mai alb ca de obicei în compania *bodachilor* negri ca tușul, Boo nu mârâi, ci privi acele spirite cu suspiciune și dezgust.

M-am prefăcut că venisem acolo ca să mă asigur că termostatul fusese reglat cum trebuia, am ridicat jaluzelele trase ca să verific dacă ferestrele fuseseră închise bine şi nu se făcea curent, mi-am scos nişte ceară din urechea dreaptă şi am încercat să-mi scot o frântură de lăptucă dintre doi dinţi – nu cu acelaşi deget.

Bodachii mă ignorară – sau se prefăcură că mă ignoră.

Justine care dormea le atrăsese atenţia deplină. Mâinile sau labele lor se rotiră la câţiva centimetri deasupra fetei, iar degetele sau ghearele lor descriseră cercuri în aer deasupra ei, ca şi cum ar fi fost muzicanţi de modă nouă care cântau la un instrument alcătuit din pahare, scoţând prin frecare o muzică macabră din marginea cristalelor ude.

Poate că nevinovăţia ei îi ataţa, ca un ritm insistent. Poate că starea ei jalnică, drăgălăşenia ei ca de miel, vulnerabilitatea ei completă reprezentau pentru ei ritmul unei simfonii.

Pot doar să fac teorie despre *bodachi*. Nu ştiu nimic sigur despre natura sau despre originea lor.

Asta nu-i adevărat doar despre *bodachi*. Dosarul intitulat LUCRURI DESPRE CARE ODD THOMAS NU ŞTIE NIMIC nu-i mai puţin imens decât universul.

Singurul lucru pe care îl ştiu cu certitudine este cât de mult nu ştiu. Poate că există înţelepciune în această recunoaştere. Din nefericire, nu am găsit nici o consolare în asta.

Cei trei *bodachi*, care fuseseră aplecaţi deasupra lui Justine, se ridicară brusc şi îşi întoarseră capetele ca de lup către uşă, ca şi cum ar fi răspuns unei trompete care-i chema şi pe care eu nu puteam s-o aud.

Evident, nici Boo n-o auzea, pentru că nu-şi ciuli urechile. Atenţia sa rămase aţintită asupra spiritelor întunecate.

Bodachii se rotiră de lângă pat, se repeziră la uşă şi dispărură pe hol, ca nişte umbre izgonite de-o lumină ivită subit.

Eram înclinat să le urmăresc, dar am ezitat când am descoperit că Justine se uita la mine. Ochii ei albaştri erau ca nişte ape limpezi: clare, părând să nu aibă nici un mister, dar fără fund...

Uneori poţi să fii sigur că te vede. Alteori, ca acum, simţi că pentru ea eşti transparent ca sticla, că fata poate să privească *prin* orice din lumea asta.

– Nu-ţi fie teamă, i-am spus eu, o chestie de două ori aiurea.

În primul rând, nu ştiam dacă fata e speriată sau dacă fusese vreodată capabilă să se teamă. În al doilea rând, cuvintele mele implicau o garanţie a protecţiei pe care, în criza ce venea, se putea să n-o pot realiza.

Prea înţelept şi prea umil ca să facă pe eroul, Boo părăsise încăperea.

În timp ce mă îndreptam către uşă, Annamarie murmură, din primul pat:

– Ciudat.[1]

Ochii ei rămăseseră închişi. Ţinea încă în mâini cuvertura mototolită. Fata respira încet, ritmic.

Când m-am oprit lângă patul ei, fata vorbi din nou, mai limpede ca prima oară:

– Ciudat.

Annamarie se născuse cu spina bifida meningo-mielocel[2]. Şoldurile ei erau dizlocate, picioarele deformate. Capul ei, de pe pernă, părea la fel de mare ca şi trupul măruţel de sub pătură.

Fata părea adormită, dar i-am şoptit:

– Ce e, drăguţo?

– Ciudatule, zise ea.

Retardarea ei mintală nu era severă şi nu se manifesta în vocea ei, care nu era groasă sau neclară, ci era subţire, dulce şi încântătoare.

– Ciudatule.

Un fior trecu prin mine, egal cu muşcătura cea mai ascuţită a nopţii de iarnă de afară.

---

[1] Odd, numele personajului principal, înseamnă şi ciudat. (n.tr.)

[2] Afecţiune a coloanei vertebrale, care duce la leziuni ale măduvei spinării şi nervilor. (n.tr.)

Un soi de intuiție îmi îndrepta atenția către Justine, din al doilea pat. Capul ei se întorsese ca să mă urmărească. Pentru prima oară, ochii ei se îndreptară spre mine.

Gura lui Justine se mișcă, dar fata nu scoase nici măcar unul dintre sunetele fără cuvinte, de care era în stare în profunda ei retardare.

În timp ce Justine se străduia fără succes să vorbească, Annamarie spuse din nou:

– Ciudatule.

Jaluzelele plisate atârnau peste ferestre. Pisoii de pluș de pe raftul de lângă patul lui Justine stăteau nemișcați, fără a face cu ochiul, fără să miște din mustăți.

În partea de încăpere a lui Annamarie, cărțile de copii de pe rafturile ei erau aranjate cu mai multă grijă. Un iepure de porțelan cu urechi flexibile de blană, îmbrăcat în haine din perioada edwardiana, stătea de santinelă pe noptiera ei.

Totul era nemișcat, dar simțeam o energie abia stăpânită. N-aș fi fost surprins dacă fiecare obiect neînsuflețit din încăpere ar fi căpătat viață: plutind, răsucindu-se, ricoșând din perete în perete.

Dar liniștea domnea, iar Justine încercă din nou să vorbească, apoi Annamarie zise, cu voce dulce, pițigăiată:

– Conectează.

Am părăsit fata care dormea și m-am dus lângă patul lui Justine.

N-am spus nimic, de teamă că vocea mea va spulbera vraja.

Întrebându-mă dacă fata cu creierul afectat făcuse loc vreunui vizitator, mi-am dorit ca ochii de-un albastru fără fund să se polarizeze într-o anume pereche de ochi de-un negru egiptean, cu care sunt obișnuit.

În unele zile mă simt ca și cum aș fi avut întotdeauna douăzeci și unu de ani, dar adevărul este că am fost cândva tânăr.

În acele zile, când moartea era un lucru ce se întâmpla altor oameni, iubita mea, Bronwen Llewellyn, care prefera să i se spună Stormy, spunea uneori „Conectează-mă și pe mine, ciudatule".

Voia să spună că dorea să-i împărtășesc evenimentele zilei, sau gândurile mele, sau temerile și grijile mele.

În timpul celor șaisprezece luni de când Stormy se transformase în cenușă în lumea asta și se dusese să slujească în alta, nimeni nu-mi mai spusese cuvintele acelea.

Justine își mișcă gura fără să scoată vreun sunet, iar în patul alăturat, Annamarie spuse în somnul ei:

– Conectează-mă și pe mine.

Camera 32 păru fără aer. După cele patru cuvinte, am rămas într-o tăcere la fel de profundă ca aceea din vid. Nu puteam să respir.

Cu o clipă în urmă, îmi dorisem ca ochii cei albaștri să se fi transformat în cei negri ai lui Stormy, îmi dorisem ca bănuiala unui vizitator să se confirme. Acum, perspectiva mă îngrozea.

Când speram ceva, speram, de obicei, ceva greșit.

Tânjim după mâine și progresul pe care îl reprezintă acesta. Dar ieri a fost cândva mâine, și unde e progresul din ziua aceea?

Sau tânjim după ieri, după ce a fost sau ar fi putut fi. Dar în timp ce tânjim, prezentul devine trecut, așa că trecutul nu-i nimic, decât dorința noastră de a avea o a doua șansă.

– Conectează-mă și pe mine, repetă Annamarie.

Atât timp cât rămân supus râului timpului, adică atât cât voi trăi, nu va exista o cale de întoarcere la Stormy, la nimic. Singura cale înapoi este înainte, în josul curentului. Drumul în sus e drumul în jos, iar calea înapoi e calea înainte.

– Conectează-mă și pe mine, ciudatule.

Speranța mea aici, în camera 32, n-ar fi trebuit să fie să vorbesc cu Stormy acum, ci numai la sfârșitul călătoriei mele, când timpul nu va mai avea putere asupra mea, când un prezent etern va șterge de pe trecut orice atracție.

Înainte să pot să văd în golurile acelea albastre negrul egiptean după care tânjeam, am privit în altă parte, m-am uitat la mâinile mele, care strângeau placa de la capul patului.

Spiritul lui Stormy nu zăboveşte în această lume, ca altele. Ea a trecut mai departe, aşa cum trebuia să facă.

Dragostea intensă, nemuritoare a celor vii poate fi un magnet pentru morţi. Ademenirea lui Stormy înapoi ar fi reprezentat un deserviciu de nedescris pe care i l-aş fi făcut. Şi cu toate că un contact reînnoit mi-ar fi uşurat la început singurătatea, până la urmă rezultă doar chin dacă îţi doreşti un lucru greşit.

M-am uitat la mâinile mele.

Annamarie rămase tăcută, în somnul ei.

Pisoii de pluş şi iepurele de porţelan rămaseră nemişcaţi, evitând astfel un moment demonic sau un moment Disney.

După un timp, inima mea începu din nou să bată într-un ritm normal.

Ochii lui Justine erau închişi. Genele ei luceau, iar obrajii îi erau umezi. Pe marginea fălcilor ei atârnau două lacrimi, care tremurară şi picară pe cearşaf.

Am părăsit încăperea, în căutarea lui Boo şi a *bodachilor*.

CAPITOLUL 3

În vechea abaţie, care era acum şcoala St. Bartholomew, fuseseră instalate sisteme mecanice moderne care puteau fi monitorizate de un calculator din subsol.

Încăperea spartană pentru calculator avea o masă, două scaune şi un dulap nefolosit. De fapt, sertarul de jos al dulapului era înţesat cu peste o mie de ambalaje goale de batoane de ciocolată Kit Kat.

Fratele Timothy, care răspundea de sistemele mecanice, atât din abaţie cât şi din şcoală, era un consumator pătimaş de Kit Kat. Evident, simţea că pofta sa de dulciuri era foarte apropiată de păcatul lăcomiei, pentru că se părea că ascundea orice dovadă.

Doar fratele Timothy şi personalul de întreţinere a echipamentelor, care venea din când în când la mânăstire, aveau motive să intre frecvent în această încăpere. Călugărul simţea că secretul său era în siguranţă aici.

Toţi călugării cunoşteau acest secret. Mulţi dintre ei îmi sugeraseră, făcând cu ochiul şi rânjind, să mă uit în sertarul de jos al dulapului.

Nimeni nu avea de unde să ştie dacă fratele Timothy îşi mărturisise păcatul lăcomiei priorului[1], fratele Reinhart. Însă existenţa acestei colecţii de ambalaje sugera că fratele Timothy dorea, de fapt, să fie prins.

---

[1] Călugăr care în mânăstirile catolice are o funcţie imediat inferioară stareţului, fiind un soi de adjunct al acestuia. (n.tr.)

Fraţii săi ar fi fost fericiţi sa descopere dovada, dar numai atunci când grămada de ambalaje avea să crească şi mai mult şi doar la momentul potrivit, care avea să fie cel mai stânjenitor pentru Timothy.

Cu toate că fratele Timothy era iubit de toată lumea, din nefericire pentru el mai era cunoscut şi pentru că roşea puternic – i se făcea faţa ca un felinar.

Fratele Roland sugerase că Dumnezeu îi dăduse unui om un asemenea răspuns fiziologic strident la o situaţie jenantă doar pentru că El dorea ca acel răspuns să fie arătat cât mai des şi să provoace cât mai mult amuzament.

Pe peretele încăperii din subsol – pe care fraţii o numeau Katacomba Kit Kat – atârna o broderie înrămată: DIAVOLUL SE GĂSEŞTE ÎN DATELE DIGITALE.

Folosind calculatorul, am putut revedea datele cu caracter istoric precum şi cele ale stării curente ale sistemului de încălzire şi răcire, ale sistemului de iluminat şi ale generatoarelor de curent electric în situaţii de urgenţă.

La etajul doi, cei trei *bodachi* colindau încă din cameră în cameră, anticipând victime, ca să se bucure de plăcerea pe care o vor obţine din măcel, atunci când acesta va avea loc. Nu aveam să aflu nimic mai mult privindu-i.

Teama de foc mă condusese în subsol. Am urmărit pe ecran imagine după imagine, imagini legate de sistemul de control al incendiilor.

Fiecare încăpere avea cel puţin un cap de stropire montat în tavan. Fiecare coridor avea numeroase stropitori, pe centru, la distanţă de cinci metri una de alta.

Conform programului de monitorizare, toate stropitorile erau în ordine şi toate conductele de apă aveau presiunea necesară. Detectoarele de fum şi cutiile de alarmă funcţionau şi se autotestau periodic.

Am ieşit din sistemul de control al incendiilor şi am apelat schema sistemului de încălzire şi răcire. Eram interesat îndeosebi de boilere – şcoala avea două.

Pentru că nici o reţea de gaz natural nu se întindea până în îndepărtaţii munţi Sierra, ambele boilere funcţionau cu propan. Un rezervor mare, presurizat, era îngropat la oarecare distanţă, atât de abaţie, cât şi de şcoală.

Conform monitoarelor, rezorvorul de propan conţinea 84% din capacitatea maximă. Ritmul de scurgere părea să fie normal. Toate valvele funcţionau. Cantitatea de căldură raportată la cantitatea de propan consumată arăta că în sistem nu existau scurgeri. Ambele comutatoare independente pentru închidere în caz de urgenţă erau operaţionale.

Pe schemă, orice punct de potenţial defect mecanic era indicat de o luminiţă verde. Nici un singur indicator roşu nu mânjea ecranul.

Indiferent care era dezastrul ce urma să vină, se părea că focul nu făcea parte din el.

M-am uitat la broderia înrămată pe perete, deasupra calculatorului: DIAVOLUL SE GĂSEŞTE ÎN DATELE DIGITALE.

Cândva, pe când aveam cincisprezece ani, nişte indivizi cu adevărat răi şi cu pălării de modă veche, cu boruri întoarse, mi-au pus cătuşe, mi-au legat gleznele cu lanţuri, m-au încuiat în portbagajul unui Buick vechi, au ridicat Buickul cel vechi cu o macara şi au aruncat automobilul într-o maşină hidraulică de presat, de felul celor care transformă orice vehicul cândva mândru într-un cub de artă modernă proastă, cu latura de un metru. Apoi au apăsat butonul ZDROBEŞTE-L PE ODD THOMAS.

Relaxaţi-vă. N-am intenţia să vă plictisesc cu poveşti vechi din război. Am amintit de chestia cu Buickul doar ca să ilustrez faptul că darurile mele supranaturale nu includ şi previziunea, într-un mod demn de încredere.

Indivizii aceia răi avuseseră ochii de gheață lucitoare ai sociopaților voioși, cicatrice pe față care sugerau că măcar erau aventuroși, și un anumit mers care indica fie tumori testiculare dureroase, fie multe arme ascunse. Cu toate acestea, nu recunoscusem că reprezentau o amenințare decât când mă lăsaseră lat pe pământ, lovindu-mă cu un cârnat de cinci kile, și începuseră să scoată untul din mine izbindu-mă cu picioarele.

Atenția îmi fusese distrasă de alți doi indivizi, care purtau cizme negre, pantaloni negri, cămăși negre, pelerine negre și pălării negre ciudate. Am aflat mai târziu că erau doi profesori care deciseseră, independent unul de celălalt, să ajungă la un bal mascat îmbrăcați în Zorro.

Ulterior, pe când eram încuiat în portbagajul Buickului cu două maimuțe rhesus moarte și cu cârnatul, îmi dădusem seama că ar fi trebuit să-mi dau seama că aveam de-a face cu niște scandalagii din clipa în care văzusem pălăriile cu boruri întoarse. Cum ar fi putut cineva cu mintea întreagă să atribuie intenții bune unui grup de trei indivizi cu pălării identice, cu borurile întoarse?

În apărarea mea nu pot decât să vă rog să luați în considerație faptul că atunci aveam cincisprezece ani, nu aveam decât o parte din experiența pe care o am în zilele acestea, și că n-am pretins niciodată că sunt clarvăzător.

Poate că teama mea de foc era, în acest caz, ca și bănuiala manifestată față de întruchipările lui Zorro: adică greșită.

Deși verificarea sistemelor mecanice selectate nu-mi dăduse vreun motiv să cred că flăcările viitoare atraseseră *bodachii* în școala St. Bart, am rămas convins că focul reprezenta un pericol. Nici o altă amenințare nu părea să reprezinte o provocare pentru o comunitate atât de largă de indivizi infirmi mintal și fizic.

Cutremurele nu erau atât de obișnuite și de puternice în munții Californiei ca în văi și în câmpii. În plus, noua abație fusese construită cu o asemenea grijă, încât ar fi fost în stare să reziste celor mai violente și mai întinse cutremure.

La altitudinea aceea din Sierra, baza de stâncă se afla aproape, sub picior; în unele locuri, oase mari de granit ieşeau la suprafaţă. Cele două clădiri ale noastre erau ancorate în roca de bază.

Aici nu aveam tornade, nici uragane, nici vulcani, nici albine ucigaşe.

Avem însă ceva mult mai periculos decât aceste lucruri. Avem oameni.

Călugării din abaţie şi călugăriţele din schit par să nu fie potriviţi pentru rolul de personaj negativ. Răul poate să se deghizeze în milă şi caritate, dar mi-e greu să-mi imaginez pe vreunul dintre fraţi sau pe vreuna dintre surori alergând de nebun cu o drujbă sau cu o mitralieră în mâini.

Nici măcar fratele Timothy, cu glicemia periculos de ridicată şi înnebunit din cauza vinovăţiei de a se îndopa cu Kit Kat, nu mă sperie.

Rusul încruntat care locuieşte la etajul doi al casei de oaspeţi era un motiv de suspiciune mai potrivit. Nu purta o pălărie cu borurile întoarse, dar avea o comportare dură şi secretoasă.

Lunile mele de pace şi contemplare se apropiau de sfârşit.

Solicitările darului meu, tăcuta, dar insistenta implorare a morţilor care zăbovesc în această lume, pierderile teribile pe care n-am putut întotdeauna să le împiedic: aceste lucruri mă conduseseră în izolarea din abaţia St. Bartholomew. Trebuise să-mi simplific viaţa.

Nu venisem pentru totdeauna în această redută de la mare înălţime. Cerusem lui Dumnezeu doar o pauză, care îmi fusese acordată, dar acum ceasul începuse să ticăie din nou.

Când am ieşit din schema sistemului de încălzire şi răcire, monitorul calculatorului reveni la un fond negru cu un meniu simplu, alb. În acest ecran mai oglinditor am putut să văd o mişcare în spatele meu.

Timp de şapte luni, abaţia fusese un punct liniştit în râu, unde mă roteam într-un vârtej leneş, văzând întotdeauna acelaşi ţărm

familiar, dar acum adevăratul ritm al râului ieşi la iveală. Posac, nesupus şi refractar, înlătură starea mea de pace şi mă împinse încă o dată către destinul meu.

Aşteptându-mă la o izbitură puternică sau la o lovitură cu ceva ascuţit, am rotit scaunul de birou către sursa oglindirii din ecranul calculatorului.

CAPITOLUL 4

Şira spinării mi se transformase în gheaţă şi gura în praf, de teama unei călugăriţe!

Batman ar fi rînjit, iar Odiseu n-ar mai fi avut răbdare cu mine, dar eu le-aş fi spus că n-am pretins niciodată că sunt erou. În sufletul meu sunt doar un bucătar de minuturi, pentru moment şomer.

În apărarea mea mai pot să spun că persoana care intrase în camera calculatorului nu era o călugăriţă oarecare, ci sora Angela, căreia celelalte îi spun maica stareţă. Ea are faţa blândă a unei bunici iubitoare, da, dar şi determinarea încăpăţânată a unui Terminator.

Sigur, mă refer la Terminatorul *bun,* din cel de-al doilea film al seriei.

Deşi surorile benedictine poartă de obicei veşminte cenuşii sau negre, aceste călugăriţe poartă haine albe, pentru că este un ordin de două ori reformat al unui ordin anterior reformat al benedictinelor postreformă, deşi ele nu vor să se creadă că s-ar alinia principiilor trapiste sau cisterciene.

Nu-i nevoie să ştiţi ce înseamnă asta. Însuşi Dumnezeu se străduie încă să se lămurească.

Esenţa tuturor acestor reforme este că aceste surori sunt mai ortodoxe decât călugăriţele acelea moderne care par să se considere nişte lucrătoare în domeniul social, dar care nu au întâlniri cu bărbaţii. Ele se roagă în latină, nu mănâncă niciodată carne vinerea şi, cu o privire ucigătoare, fac să tacă vocea şi chitara oricărui

cântăreț de folk care ar îndrăzni să ofere un acord relevant din punct de vedere social în timpul liturghiei.

Sora Angela spune că ea și surorile ei regretă vremurile din prima treime a secolului anterior, când biserica era încrezătoare în veșnicia ei și când „episcopii nu erau nebuni". Deși se născuse abia în 1945 și nu cunoscuse niciodată epoca pe care o admira, sora spunea că ar fi preferat să trăiască în anii treizeci decât în epoca internetului și a emisiunilor scandaloase de radio, via satelit.

Am oarecare înțelegere pentru atitudinea ei. În zilele acelea nu existau nici arme nucleare, nici teroriști organizați, dornici să arunce în aer femei și copii, și puteai să cumperi gumă de mestecat Black Jack pretutindeni, cu doar un bănuț pachetul.

Chestia asta cu guma am găsit-o într-un roman. Am învățat multe lucruri din romane. Unele sunt chiar adevărate.

Sora Angela se așeză pe un al doilea scaun și zise:

– Altă noapte fără odihnă, Odd Thomas?

Știa, din conversațiile precedente, că nu dorm la fel de bine în zilele acestea cum o făceam altădată. Somnul e un fel de pace, iar eu nu am dobândit deocamdată pacea.

– Nu puteam să mă bag în pat până nu începea să ninga, i-am răspuns eu. Voiam să văd lumea devenind albă.

– Viforniță nu s-a declanșat încă. Dar o cameră din subsol e locul cel mai ciudat de unde ai putea s-o urmărești.

– Da, doamnă.

Sora Angela are un anumit surâs plăcut pe care poate să-l mențină mult timp, într-o așteptare răbdătoare. Dacă ar ține o sabie deasupra capului tău, aceasta n-ar fi la fel de eficientă ca instrument de interogatoriu precum este zâmbetul acela îngăduitor.

După o tăcere care fusese un test de voință, am zis:

– Doamnă, păreți să credeți că ascund ceva.

– Ascunzi ceva, Oddie?

– Nu, doamnă, i-am răspuns eu, arătând spre calculator. Doar verificam sistemul mecanic al școlii.

– Văd. Îl înlocuieşti pe fratele Timothy? Acesta a fost internat într-o clinică, pentru că avea patima Kit Kat-ului?

– Voiam doar să aflu lucruri noi... să fiu de folos, am zis eu.

– Clătitele tale de la micul dejun din fiecare weekend sunt o binecuvântare mai mare decât ne-a adus vreodată un alt oaspete al abaţiei.

– Nimeni nu face clătite mai pufoase decât ale mele.

Ochii ei au aceeaşi nuanţă veselă de albastru ca dediţelul de pe porţelanurile Royal Doulton pe care le are mama mea, porţelanuri pe care mămica le aruncă din când în când de pereţi sau după mine.

– Trebuie să fi avut admiratori loiali la restaurantul unde lucrai.

– Am fost o vedetă cu spatulă.

Sora îmi zâmbi. Zâmbi şi aşteptă.

– Am făcut cartofi prăjiţi duminică. N-aţi gustat niciodată cartofii mei.

Sora zâmbi şi îşi trecu degetele prin mătăniile crucii de la pieptul său.

– Adevărul e că am avut un vis urât, despre un boiler care exploda, i-am explicat eu.

– Un vis cu un boiler care exploda?

– Exact.

– Un adevărat coşmar, nu-i aşa?

– M-a făcut să fiu foarte îngrijorat.

– Explodase unul dintre boilerele *noastre?*

– Tot ce se poate. În vis, locul nu era clar. Ştiţi cum sunt visele.

O licărire lumină ochii ei de dediţel.

– În visul acela ai văzut călugăriţe în flăcări, ţipând într-o noapte plină de zăpadă?

– Nu, doamnă. Slavă Domnului, nu am văzut. Doar un boiler care exploda.

– Ai văzut copii invalizi aruncându-se prin ferestre pline de flăcări?

Am încercat, la rândul meu, să tac şi să zâmbesc.

– Oddie, întreba ea, coşmarurile tale au întotdeauna o intrigă atât de dezlânată?

– Nu întotdeauna, doamna.

– Din când în când îl visez pe Frankenstein, zise ea. Din cauza unui film pe care l-am văzut pe când eram fetiţă. În visul *meu*, există o moară de vânt străveche, pe care există o elice cu aripi zdrenţuite, ce se rotesc scârţâind în furtună. O ploaie feroce, fulgere ce spintecă cerul, umbre care sar, trepte de piatră rece, uşi ascunse în dulapuri, coridoare secrete luminate de lumânări, maşini bizare cu giroscoape placate cu aur, arcuri electrice care pârâie, un cocoşat dement cu ochi ca nişte felinare, întotdeauna monstrul care se mişcă greoi în spatele meu, şi un savant cu halat alb care-şi duce propriul cap retezat.

Termină şi-mi zâmbi.

– Doar un boiler care exploda, i-am zis eu.

– Oddie, Dumnezeu are multe motive să te iubească, dar cu siguranţă că El te iubeşte pentru că eşti un mincinos atât de neexperimentat şi de nepriceput.

– Am spus ceva minciuni gogonate la viaţa mea, am asigurat-o eu.

– Pretenţia că ai spus minciuni e cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată.

– Probabil că la şcoala pentru călugăriţe aţi fost preşedinta echipei de dezbateri.

– Mărturiseşte, tinere. N-ai visat nici un boiler care exploda. Altceva te-a făcut să fii îngrijorat.

Am dat din umeri.

– Ai controlat copiii în camerele lor.

Sora stareţă ştia că văd morţii care zăbovesc în lumea noastră. Dar nu-i spusesem nici ei, nici abatelui Bernard despre *bodachi*.

Din cauză că aceste spirite sunt atrase de evenimente cu mare număr de cadavre, nu mă aşteptasem să le întâlnesc într-un loc atât de retras precum abaţia. Oraşele şi oraşelele sunt terenul lor natural de vânătoare.

În plus, cei care acceptă afirmaţia mea că vad morţii care zăbovesc pe aici sunt mai puţin dispuşi să mă creadă dacă încep să vorbesc prea devreme, la scurt timp după ce ne-am cunoscut, despre demonii ca nişte umbre sinuoase care sunt încântaţi de scene ale morţii şi distrugerii.

Un om care are o maimuţă ca animal de casă poate fi considerat un excentric încântător. Dar un om care-şi transformă locuinţa într-o casă pentru maimuţe, cu o grămadă de cimpanzei care pălăvrăgesc colindând prin încăperi, îşi va pierde orice credibilitate în faţa autorităţilor care se ocupă de sănătatea mintală.

Am decis să scap de povară, pentru că sora Angela e un bun ascultător şi are o ureche fină ce surprinde lipsa de sinceritate. Două urechi fine. Poate că vălul din jurul feţei sale serveşte ca aparat pentru concentrarea sunetului, care o face să perceapă cele mai fine nuanţe din spusele altor oameni, nuanţe pe care aceia dintre noi care nu au văl nu sunt în stare să le audă.

Nu spun că o călugăriţă are experienţa tehnică a lui Q, inventatorul genial care îi furnizează lui James Bond tot felul de dispozitive mişto în filme. E o teorie la care n-am de gând să renunţ uşor, dar nu pot să dovedesc nimic.

Având încredere în bunăvoinţa ei şi în capacitatea de descoperire a minciunilor, posibilă datorită vălului ei, i-am povestit despre *bodachi*.

M-a ascultat cu atenţie, cu figura senină, nedând nici un semn că m-ar fi crezut ţicnit.

Cu puterea personalităţii sale, sora Angela poate să te oblige s-o priveşti în ochi. Probabil că puţini oameni cu voinţă puternică sunt în stare să se uite în altă parte după ce a privit-o în ochi, dar eu nu fac parte dintre ei. În momentul în care i-am spus totul despre *bodachi*, mă simţeam murat în dediţel.

Când am terminat, stareţa mă privi în tăcere, cu o expresie indescifrabilă, şi tocmai când credeam că decisese să se roage pentru sănătatea mea mintală, sora acceptă adevărul a tot ce-i spusesem, zicând pur şi simplu:

– Ce trebuie să facem?

– Nu știu.

– Ăsta-i un răspuns foarte nemulțumitor.

– Foarte nemulțumitor, am aprobat-o eu. Chestia e că *bodachii* s-au ivit doar cu o jumătate de oră în urmă. Nu i-am urmărit suficient de mult timp ca să pot ghici ce i-a atras aici.

Cuibărite în mânecile voluminoase, mâinile stareței se strânseră în pumni roz, cu încheieturi albe.

– Se va întâmpla ceva cu copiii.

– Nu în mod necesar tuturor copiilor. Poate că unora dintre ei. Și poate că nu numai copiilor.

– Cât timp avem până... la ceea ce va fi?

– De obicei, *bodachii* se arată cu o zi sau două înaintea evenimentului. Ca să savureze vederea celor care...

Îmi venea greu să continui.

Sora Angela îmi termină propoziția:

– ... vor muri curând.

– Dacă este implicat un asasin, un agent uman în loc de – să zicem – un boiler alimentat de propan, care va exploda, atunci uneori *bodachii* sunt la fel de fascinați de el, la fel de mult ca de potențialele victime.

– Nu avem asasini aici, zise sora Angela.

– Ce știți în realitate despre Rodion Romanovici?

– Domnul rus din casa de oaspeți a abației?

– E încruntat, am spus eu.

– Și eu sunt, uneori.

– Da, doamnă, dar e un soi de încruntare plină de grijă, iar dumneavoastră sunteți o călugăriță.

– Iar el este un pelerin spiritual.

– Avem dovezi că sunteți călugăriță, dar în privința sa avem doar cuvântul lui că este ceea ce este.

– Ai văzut *bodachi* urmărindu-l?

– Încă nu.

Sora Angela se încruntă, deveni într-un fel ursuză, și zise:

– A fost amabil cu noi, la şcoală.

– Nu-l acuz pe domnul Romanovici de nimic. Eram doar curios în privinţa lui.

– După Laude o să discut cu abatele Bernard în legatura cu nevoia de a fi vigilenţi în general.

Laude este rugăciunea de dimineaţa, a doua dintre cele şapte ale serviciului divin zilnic pe care îl respectă călugării.

La abaţia St. Bartholomew, Laudele urmează imediat după utrenie – cântarea de psalmi şi citirea din sfinţi – care începe la ora 5.45 de minute dimineaţa. Se termină pe la 6.30.

Am oprit calculatorul şi m-am ridicat în picioare.

– Mă duc să mă mai uit o dată prin jur.

Sora Angela se ridică de pe scaunul său, într-o agitaţie de veşminte albe.

– Dacă mâine va fi ziua crizei, ar fi bine să dorm un pic. Dar dacă-i vreo urgenţă, nu ezita să mă suni la orice oră la numărul celularului meu.

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

– Ce-i? întrebă ea.

– Lumea se învârte, lumea se schimbă. Călugăriţe cu telefoane celulare!

– Un lucru uşor de acceptat, zise ea. Mai uşor decât să accepţi în filosofia ta un bucătar de minuturi care vede morţi.

– Adevărat. Presupun că echivalentul meu ar fi chestia aia dintr-un vechi spectacol de televiziune – o călugăriţă zburătoare.

– Nu primesc călugăriţe zburătoare în mânăstirea mea, zise stareţa. Tind să fie frivole, iar în timpul zborurilor de noapte sunt predispuse să cadă prin ferestre.

CAPITOLUL 5

Când m-am întors din camera calculatorului de la subsol, pe coridoarele de la etajul doi nu mişuna nici un *bodach*. Probabil că entităţile acelea se strânseseră deasupra paturilor altor copii, dar nu credeam că se întâmplase asta. Locul părea curat, fără *bodachi*.

Poate se aflau la etajul trei, unde călugăriţele dormeau nepăsătoare. Şi destinul surorilor putea să fie să moară într-o explozie.

Nu puteam să mă duc neinvitat la etajul trei, cu excepţia unui caz de urgenţă. De aceea am ieşit din şcoală şi am pătruns încă o dată în noapte.

Pajiştea, copacii ce-o înconjurau şi abaţia din partea de sus a pantei aşteptau încă să devină albe.

Cerul borţos şi furtuna nenăscută nu puteau fi văzute, pentru că munţii erau aproape la fel de negri ca şi cerul şi nu reflectau nimic din ceea ce se afla sub nori.

Boo mă părăsise. Deşi îi place tovărăşia mea, nu-i sunt stăpân. El nu are vreun stăpân aici. E un agent independent şi-şi vede de propriul program.

Nu eram sigur cum să acţionez în continuare sau unde să caut alt indiciu în legătură cu ce-i atrăsese pe *bodachi*. Am traversat curtea din faţa şcolii, îndreptându-mă către abaţie.

Temperatura sângelui şi a oaselor scăzuse odată cu sosirea *bodachilor*, dar spiritele răuvoitoare şi aerul de decembrie, la un loc, nu puteau să explice frigul care se scurgea prin mine.

Adevăratul izvor al frigului putea să fie înțelegerea faptului că aveam de ales între rug și rug, că trăim și respirăm ca să fim consumați de foc sau de foc, nu doar acum, la St. Bartholomew, ci întotdeauna și oriunde. Consumați sau purificați de foc.

Pământul mugi, solul se cutremură sub picioare, iar iarba înaltă tremură, deși nu bătea nici un pic de vânt.

Deși fusese un sunet subtil, o mișcare ușoară, care probabil că nu trezise nici un călugăr, instinctul îmi spuse *cutremur de pământ*. Bănuiam totuși că fratele John putea fi responsabil pentru cutremurarea pământului.

Din pajiște se ridica miros de ozon. Detectasem același miros mai devreme, în curtea casei de oaspeți, în timp ce trecusem pe lângă statuia Sfântului Bartholomew care oferea un dovlecel.

După vreo jumătate de minut, pământul încetă să tremure, iar eu mi-am dat seama că motivul principal potențial pentru foc și cataclism putea să fie nu rezervorul de propan și boilerele care încălzeau clădirile noastre. Fratele John, acționând în refugiul său subpământean, explorând însăși structura realității, merita foarte mult să fie luat în seamă.

M-am grăbit spre abație, am trecut pe lângă locuințele novicilor, am luat-o spre sud, pe lângă birourile abatelui. Locuința personală a abatelui Bernard se afla deasupra birourilor, la etajul doi.

La etajul trei, o capelă mică îi oferea un loc pentru rugăciuni în particular. O lumină slabă, pâlpâitoare tremura de-a lungul marginilor înclinate ale acelor ferestre reci.

La ora 0.35 dimineața, existau mai multe șanse ca abatele să sforăie, nu să se roage. Albeața tremurătoare care trasa liniile de tăiere ale geamului putea să provină de la o candelă, de la o singură lumânare ce pâlpâia.

Am ocolit colțul de sud-est al abației și m-am îndreptat spre vest, am trecut pe lângă ultimele încăperi ale novicilor, am trecut de camera pentru adunarea călugărilor și de bucătărie. Am ajuns în fața sălii de mese, la un șir de trepte de piatră.

La capătul scării, un bec singuratic scotea la iveală o uşa de bronz. Pe un panou din bronz se aflau cuvinte în latină: *LIBERA NOS A MALO.*

„Eliberează-ne de rău."

Cheia mea universală descuie zăvorul masiv. Rotindu-se în tăcere pe balamale cu rulmenţi, uşa se mişcă înăuntru, o greutate de o jumătate de tonă atât de bine echilibrată, încât am putut s-o pun în mişcare cu un singur deget.

Dincolo de ea se întindea un coridor de piatră scăldat în lumină albastră.

Placa de bronz se închise şi se încuie în urma mea, în timp ce mergeam către o a doua uşă, din oţel inoxidabil lustruit. Pe această suprafaţă granulată erau fixate litere şlefuite, care alcătuiau trei cuvinte latine: *LUMEN DE LUMINE.*

„Lumină din lumină."

O arhitravă lată din oţel înconjura această barieră formidabilă. În arhitravă era fixat un ecran cu plasmă de doisprezece inci.

După ce era atins, ecranul se lumina. Mi-am apăsat palma pe el.

Nu am văzut sau simţit scanerul citindu-mi amprentele digitale, dar cu toate acestea am fost identificat şi acceptat. Cu un fâşâit pneumatic, uşa se deschise.

Fratele John spune că fâşâitul nu-i o consecinţă inevitabilă a acţionării uşii. Ar fi putut fi făcută să se deschidă în tăcere.

El incorporase fâşâitul ca să-şi amintească faptul că în fiecare acţiune omenească, indiferent cu ce intenţii virtuoase e săvârşită, pândeşte un şarpe.

Dincolo de uşa de oţel aştepta o încăpere de vreun metru pătrat, care semăna cu un vas imaculat, galben precum ceara, din porţelan. Am intrat şi am rămas acolo ca o sămânţă singuratică în interiorul unei păstăi goale, şlefuite.

Când un al doilea fâşâit mă făcu să mă întorc şi să mă uit în spate, nu se mai vedea nici urmă de uşă.

Lumina untoasă radia din pereţi şi, ca şi în timpul precedentelor vizite în acel tărâm, mă simţeam ca şi cum aş fi pătruns într-un vis. Simultan, simţeam o detaşare de lume *şi* o realitate intensificată.

Lumina din pereţi se diminuă. Bezna se închise peste mine.

Deşi încăperea era cu certitudine un lift care mă ducea mai jos cu un nivel sau două, n-am detectat nici o mişcare. Maşinaria nu scotea nici un sunet.

În întuneric apăru un dreptunghi de lumină roşie, atunci când alt portal fâşâi şi se deschise în faţa mea.

Un vestibul îmi oferea trei uşi din oţel lustruit. Cea din dreapta şi cea din stânga mea erau fără nimic pe ele. Nici una dintre uşi nu avea încuietoare vizibilă. Nu fusesem niciodată invitat să pătrund prin vreuna dintre ele.

Pe cea de a treia, aflată chiar în faţa mea, erau fixate litere şi mai şlefuite: *PER OMNIA SAECULA SAECULORUM.*

„În vecii vecilor."

Oţelul lustruit lucea uşor în lumina roşie, ca jăraticul. Literele şlefuite ardeau.

Fără nici un fâşâit, *În vecii vecilor* se trase într-o parte, ca şi cum m-ar fi invitat în veşnicie.

Am pătruns într-o încăpere rotundă cu diametrul de vreo zece metri, goală, cu excepţia unui grup comod de patru fotolii cu speteză înaltă din centrul ei. O lampă cu picior deservea fiecare scaun, deşi în momentul acela numai două răspândeau lumină.

Acolo stătea fratele John, în rasă şi scapular, dar cu gluga lăsată pe spate, trasă de pe cap. În zilele de dinainte de a deveni călugăr fusese celebrul John Heineman.

Revista *Time* îl numise „cel mai strălucit fizician al acestei jumătăţi de secol, dar un suflet din ce în ce mai chinuit" şi prezentase, ca o anexă a articolului principal, o analiză a „deciziei vieţii" lui Heineman, scrisă de un psiholog popular care avea o emisiune TV de succes, în care acesta rezolvase problemele unor oameni cu necazuri, precum mame cleptomane cu fiice bulimice motocicliste.

The New York Times se referise la John Heineman ca la „o ghicitoare înfăşurata într-un mister în interiorul unei enigme". Două zile mai târziu, într-o scurtă erată, ziarul anunţase că ar fi trebuit să atribuie aceste cuvinte memorabile nu actriţei Cameron Diaz după ce-l întâlnise pe Heineman, ci lui Winston Churchill, care folosise primul aceste vorbe ca să descrie Rusia în 1939.

Într-un articol intitulat „Cele mai tâmpite celebrităţi ale anului", *Entertainment Enquirer* îl numise „un cretin înnăscut" şi „un idiot fără speranţă, care nu-i în stare să-l deosebească pe Eminem de Oprah".

National Enquirer promisese să aducă dovezi că el şi prezentatoarea emisiunii de dimineaţă, Katie Couric, erau combinaţii, în timp ce *Weeklly World News* anunţase că Heineman se întâlnea cu Prinţesa Di, care – insista ziarul – nu murise, aşa cum credea toată lumea.

În conformitate cu spiritul corupt al multor ştiinţe contemporane, multe ziare atotştiutoare – cu idei preconcepute de apărat – puseseră sub semnul întrebării cercetările lui, teoriile lui, dreptul lui de a-şi publica rezultatele cercetarilor şi teoriile, dreptul său de a realiza asemenea cercetări şi *de a avea* asemenea teorii, motivele sale, sănătatea sa mintală şi mărimea nemaivăzută a averii sale.

Dacă numeroasele patente derivate din cercetările sale nu l-ar fi făcut de patru ori miliardar, majoritatea acestor publicaţii n-ar fi fost interesate de Heineman. Bogăţia este putere, iar puterea este singurul lucru de care-i pasă culturii contemporane.

Dacă John nu şi-ar fi dăruit întreaga avere fără să dea un comunicat de presă şi fără să acorde interviuri, ziarele n-ar fi fost atât de supărate pe el. Aşa cum vedetele pop şi criticii de film trăiesc pentru puterea lor, şi reporterii fac acelaşi lucru.

Dacă Heineman şi-ar fi dăruit banii unei universităţi acceptate, nu l-ar fi urât. Majoritatea universităţilor nu mai sunt temple ale cunoaşterii, ci ale puterii, iar adevăraţii oameni moderni aici se roagă.

La un moment dat, în decursul anilor de când se întâmplaseră toate acestea, s-ar fi uitat totul, dacă Heineman ar fi fost prins cu o

curvă minoră sau ar fi fost internat într-o clinică pentru dependenții de cocaină, într-o stare atât de gravă, încât ar fi avut cartilagiul nazal putrezit. Presa l-ar fi adorat. În vremurile noastre, autocompătimirea și autodistrugerea sunt temelia noilor mituri eroice, nu autosacrificiul.

În loc de toate astea, John Heineman petrecuse anii în izolare monahală și, de fapt, petrecuse luni întregi ca sihastru, mai întâi în altă parte, apoi aici, în refugiul său din adânc, fără să spună o vorbă nimănui. Meditațiile sale erau de alt fel decât ale altor călugări, dar nu neapărat mai puțin demne de respect.

Am traversat spațiul întunecat care înconjura mobila bine aranjată. Podeaua era din piatră. Sub scaune se întindea un covor de culoarea vinului.

Becurile vopsite și abajururile din pânză de culoare galbenă-cafenie aruncau o lumină de culoarea mierii caramelizate.

Fratele John era un bărbat înalt, musculos, cu umeri lați. Mâinile sale – care în acel moment se odihneau pe brațele scaunului – erau mari, cu încheieturi groase.

Deși un chip prelung s-ar fi potrivit mai bine cu fizicul său uscățiv, Heineman avea figura rotundă. Lumina lămpii îndrepta umbra ascuțită a nasului său ferm către urechea stângă, ca și cum fața sa ar fi fost un cadran solar, nasul său fiind fusul cadranului, iar urechea semnul pentru ora noua.

Presupunând că a doua lampă aprinsă era menită să mă îndrume, m-am așezat în fața lui.

Ochii săi violeți aveau cearcăne, iar privirea sa era fermă, ca țintirea unui lunetist călit în lupte.

N-am spus nimic, considerând că fratele John putea fi cufundat în meditație și nu dorea să fie întrerupt.

Călugării de la St. Bartholomew sunt încurajați să cultive tăcerea tot timpul, cu excepția unor perioade sociale dinainte planificate.

Tăcerea din timpul zilei se numește Tăcerea Inferioară, care începe după micul dejun și durează până la perioada de recreere de seară, ce urmează după cină. În timpul Tăcerii Inferioare, frații pot

să vorbească unul cu celălalt doar dacă munca din mânăstire cere acest lucru.

Tăcerea de după Completoriu – adică după rugăciunea de noapte – se numeşte Tăcerea Superioară. La St. Bartholomew, aceasta durează până la micul dejun.

Nu voiam să-l încurajez pe fratele John să discute cu mine. El ştia că nu l-aş fi vizitat la o asemenea oră fără un motiv serios. Dar decizia de a-şi întrerupe tăcerea îi aparţinea.

În timp ce aşteptam, priveam prin încăpere.

Din cauză că lumina era întotdeauna scăzută aici şi se limita la centrul camerei, nu avusesem niciodată o imagine clară asupra zidului continuu care înconjura spaţiul acela rotund. Luciul întunecat sugera o suprafaţă netedă şi bănuiam că-i vorba de sticlă dincolo de care se strânsese o întunecime misterioasă.

Pentru că eram la subsol, nici un peisaj montan nu aştepta să fie scos la iveală. Panouri continue de sticlă groasă, curbată, înalte de trei metri, dădeau impresia de acvariu.

Dar dacă am fi fost înconjuraţi de un acvariu, ceea ce trăia în el nu ieşise niciodată la iveală în prezenţa mea. Nici o formă albă nu trecuse vreodată pe lângă noi. Nici un locuitor cu gura căscată şi care nu clipea nu înotase aproape de cealaltă latură a peretelui acvariului ca să se uite la mine dintr-o lume fără aer.

Fiind o figură impunătoare în orice circumstanţe, fratele John mă făcea acum să mă gândesc la căpitanul Nemo pe puntea de comandă de pe *Nautilus*, ceea ce însemna o comparaţie nepotrivită. Nemo fusese un om puternic şi un geniu, dar era sărit de pe fix.

Fratele John era la fel de sănătos la minte ca mine. Interpretaţi vorbele astea cum vreţi.

După alt minut de tăcere, fratele John păru că-şi termină şirul gândurilor pe care nu dorise să-l întrerupă. Ochii săi violeţi îşi mutară privirea din cine ştie ce peisaj îndepărtat asupra mea şi călugărul spuse, cu glas grav, aspru:

– Ia o prăjitură.

CAPITOLUL 6

În camera rotundă, în lumina caramel, se afla câte o masuță lângă fiecare fotoliu. Pe masa de lângă scaunul meu se găsea o farfurie roșie, în care erau trei prăjituri cu fulgi de ciocolată.

Fratele John le pregătește el însuși. Sunt minunate.

Am luat o prăjitură. Era caldă.

Din momentul în care deschisesem ușa de bronz cu cheia mea universală și până în cel în care intrasem în această încăpere nu trecuseră nici măcar două minute.

Mă îndoiesc că fratele John adusese el însuși prăjiturile. Fusese cu adevărat cufundat în gânduri.

Eram singuri în cameră. Atunci când intrasem nu auzisem pași care se retrăgeau.

– Delicioasă, am spus, după ce am înghițit o bucată de prăjitură.

– Când eram copil, voiam să mă fac brutar.

– Domnule, lumea are nevoie de brutari buni.

– Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc suficient de mult timp ca să mă fac brutar.

– Să nu vă mai gândiți la ce?

– La univers. La textura realității. La structura ei.

– Înțeleg, am zis eu, deși nu înțelegeam.

– Înțelegeam structura subatomică pe când aveam șase ani.

– La șase ani, eu am făcut un fort foarte mișto din blocuri Lego. Cu turnuri, posturi de luptă și toate celelalte.

Fața fratelui John se lumină.

– Pe când eram copil, am folosit patruzeci şi şapte de seturi Lego ca să construiesc un model grosolan al spumei cuantice.

– Îmi pare rău, domnule, nu ştiu ce-i spuma cuantică.

– Ca s-o pricepi, ar trebui să fii în stare să-ţi imaginezi un peisaj foarte mic, o zecime de miliardime de milionime de metru – şi numai ca existând într-o frântură de timp de o milionime dintr-o miliardime de miliardime de secundă.

– Aş avea nevoie de un ceas de mână ceva mai bun.

– Peisajul despre care îţi vorbesc se află la zece la puterea a douăzecea sub nivelul protonului, unde nu există stânga sau dreapta, nici sus sau jos, nici înainte sau după.

– Patruzeci şi şapte de seturi de Lego au costat o grămadă de bani.

– Părinţii mei mă sprijineau.

– Ai mei nu, am spus eu. A trebuit să părăsesc casa la şaisprezece ani şi să muncesc ca bucătar de minuturi ca să mă întreţin.

– Faci clătite extraordinare, Odd Thomas. Spre deosebire de spuma cuantică, toată lumea ştie ce sunt clătitele.

După ce crease un fond de caritate de patru miliarde de dolari, care era deţinut şi administrat de biserică, John Heineman dispăruse. Presa îl hăituise cu asiduitate ani de zile, fără succes. Ziariştilor li se spusese că se retrăsese în izolare, cu intenţia de a deveni călugăr, ceea ce era adevărat.

Unii călugări devin preoţi, alţii nu. Deşi sunt toţi fraţi, unora li se spune părinte. Preoţii pot să spună liturghia şi să săvârşească ritualurile sfinte, în timp ce fraţii nehirotonisiţi nu pot, deşi se consideră cu toţii egali. Fratele John este călugăr, dar nu-i preot.

Aveţi răbdare. Organizarea vieţii monahale este mai greu de înţeles decât clătitele, dar nu-ţi pune creierul pe moaţe precum spuma cuantică.

Călugării aceştia fac legământ de sărăcie, castitate, supunere şi statornicie. Unii dintre ei renunţă la proprietăţi umile, în timp ce

alţii lasă în urmă cariere prospere. Cred că pot să spun că numai fratele John a întors spatele unei averi de patru miliarde de dolari.

După cum dorise John Heineman, biserica folosise o parte a acestor bani ca să reclădească fosta abaţie ca şcoală şi cămin pentru cei care erau debili atât fizic, cât şi mintal şi care fuseseră abandonaţi de familiile lor. Erau copii care altfel ar fi putrezit în instituţii publice ingrate sau ar fi fost eutanasiaţi iute de autonumiţii „îngeri ai morţii" din sistemul sanitar.

În noaptea aceea de decembrie, mă încălzise faptul că eram în tovărăşia unui om precum fratele John, a cărui milostenie era pe măsura geniului său. Sincer vorbind, prăjitura contribuia în mod semnificativ la dispoziţia mea îmbunătăţită.

Fusese construită şi o nouă mânăstire. În aceasta fuseseră incluse o serie de încăperi subterane, construite şi echipate conform specificaţiilor fratelui John.

Nimeni nu numea laborator acest complex subteran. Din cât îmi dădusem eu seama, nu era de fapt un laborator, ci ceva unic, ceva ce doar geniul său putea concepe, iar scopul său deplin rămânea un mister.

Fraţii – dintre care puţini veniseră aici – numeau această zonă Cuşca lui John. Cuşcă, în acest caz, e un cuvânt medieval cu înţelesul de refugiu. Un ascunziş.

Cuşca e şi o colivie în care sunt ţinuţi şoimii în timp ce năpârlesc.

Am auzit o dată un călugăr spunând despre fratele John că este „acolo, jos, în cuşcă, şi îi cresc pene noi".

Altul numise zona aceea de la subsol un cocon şi se întreba când o să apară revelaţia fluturelui.

Asemenea comentarii sugerează că fratele John ar putea sa devină altul decât cel care este, cineva mai măreţ.

Din cauză că eram oaspete, şi nu călugăr, nu puteam să aflu mai multe de la fraţi. Aceştia îl apărau pe fratele John şi intimitatea sa.

Am descoperit adevărata identitate a fratelui John doar pentru că mi-a destăinuit-o el însuşi. Nu m-a pus să jur că voi păstra

secretul. Mi-a spus doar „Ştiu că n-o sa ma vinzi, Odd Thomas. Discreţia şi loialitatea ta sunt scrise în mişcarea stelelor".

Deşi nu aveam idee ce înţelegea prin asta, nu am insistat să-mi dea o explicaţie. Spusese multe lucruri pe care nu le înţelegeam pe deplin şi nu doream ca relaţia noastră să devină o sonată verbală în care contribuţia mea să fie un „Aha? Aha? Aha?" ritmic.

Nu-i spusesem secretul meu. Nu ştiu de ce. Poate pentru că prefer ca anumiţi oameni pe care-i admir să nu aibă nici un motiv să mă considere un ciudat.

Fraţii îl priveau cu un respect învecinat cu veneraţia. Eu am simţit la ei şi o urmă de teamă. E posibil să mă fi înşelat.

Eu nu-l consider pe fratele John ca provocând teamă. N-am simţit nici o ameninţare în el. Dar am văzut uneori că el însuşi era speriat de ceva.

Abatele Bernard nu numeşte acest loc Cuşca lui John, cum fac ceilalţi călugări. El îi spune sanctuar.

Sanctuar este un alt cuvânt medieval care înseamnă „partea cea mai sfântă a bisericii, interzisă publicului, altarul din interiorul altarului".

Abatele este un om vesel, dar nu rosteşte niciodată cuvântul „sanctuar" zâmbind. Cele trei silabe trec de buzele sale întotdeauna într-un murmur sau o şoaptă, într-un mod solemn, iar în ochii săi se citesc dor, minunare şi, poate, teama.

Cât despre motivul pentru care fratele John a schimbat succesul şi lumea mireană cu sărăcia şi mânăstirea, a spus doar că studiile sale despre structura realităţii, aşa cum era dezvăluită de acea ramură a fizicii cunoscută drept mecanica cuantică, îl condusese la revelaţii care îl făcuseră umil. „M-au făcut umil şi m-au bântuit", spusese el.

Acum spuse, în timp ce eu terminam prăjitura cu fulgi de ciocolată:

– Ce te aduce aici la această oră, în timpul Tăcerii Superioare?

– Ştiam că sunteţi treaz cea mai mare parte a nopţii.

– Dorm din ce în ce mai puţin, nu pot să-mi opresc mintea.

Fiind eu însumi un om care suferea periodic de insomnie, am zis:

– În unele nopți mi se pare ca mintea mea este televizorul cuiva care nu încetează să treacă de pe un canal pe altul.

– Iar când aţipesc, spuse fratele John, se întâmplă în momentele cele mai nepotrivite. Într-o zi, pierd una sau două dintre slujbele divine – uneori cele de dimineaţă, alteori cele de seară. Am pierdut chiar liturghia, moţăind pe scaun. Abatele e înţelegător. Priorul e prea îngăduitor cu mine, îmi acordă dezlegarea de păcate uşor şi cu penitenţă prea mică.

– Călugării au mult respect pentru dumneavoastră, domnule.

– E ca şi cum ai sta pe o plajă.

– Poftim? am întrebat eu, reuşind să evit un „aha?"

– Aici, în orele liniştite de după miezul nopţii. E ca şi cum aş sta pe o plajă. Noaptea se zbate, izbeşte şi aruncă în sus pierderile noastre, ca pe nişte bucăţi ale unei epave, ca pe nişte resturi rămase dintr-o corabie.

– Presupun că aşa e, am zis eu, pentru ca, de fapt, consideram că-i înţelesesem starea de spirit, chiar dacă nu-i înţelesesem înţelesul deplin al vorbelor.

– Examinăm fără încetare bucăţile de epave din valuri, ca şi cum am putea să reconstituim din nou trecutul, dar asta înseamnă doar să ne chinuim singuri.

Sentimentul acela avea dinţi, i-am simţit şi eu muşcătura.

– Frate John, am o întrebare ciudată.

– Sigur că ai, zise el, comentând fie natura ascunsă a curiozităţii mele, fie a numelui meu.

– Domnule, poate să pară o întrebare de ignorant, dar am motive serioase s-o pun. Există o posibilitate cât de redusă ca munca dumneavoastră de aici... să arunce în aer ceva?

Călugărul îşi plecă fruntea, ridică o mână de pe braţul fotoliului şi-şi mângâie bărbia, părând că se gândeşte la întrebarea mea.

Deşi îi eram recunoscător că îmi dădea un răspuns bine gândit, aş fi fost mai mulţumit dacă mi-ar fi spus fără nici o ezitare: „Nu, nici vorbă, imposibil, e absurd".

Fratele John făcea parte dintr-o lungă tradiţie a călugărilor şi preoţilor savanţi. Biserica a creat conceptul de universitate şi a întemeiat prima dintre ele în secolul al XII-lea. Roger Bacon, un călugăr franciscan, a fost, probabil, cel mai mare matematician al secolului al XIII-lea. Episcopul Robert Grosseteste a fost primul om care a stabilit în scris paşii necesari pentru efectuarea unui experiment ştiinţific. Iezuiţii au construit primele reflectoare, microscoape, barometre, au fost primii care au calculat constanta gravitaţiei, primii care au măsurat înălţimea munţilor de pe lună, primii care au stabilit o metodă precisă pentru calcularea orbitei unei planete, primii care au elaborat şi publicat o descriere coerentă a teoriei atomice.

Din câte ştiam, în decursul secolelor nici unul dintre aceşti indivizi nu aruncase în aer în mod accidental o mânăstire.

Sigur, nu ştiu totul. Având în vedere cantitatea infinită de cunoaştere pe care poate s-o acumuleze cineva într-o gamă practic nenumărabilă de discipline intelectuale, probabil că-i mai corect să spun că nu ştiu *nimic*.

Poate călugării savanţi aruncaseră în aer o mânăstire, făcând-o bucăţi. Însa sunt sigur că n-au făcut asta în mod intenţionat.

Nu mi-l pot imagina pe fratele John, filantrop şi cofetar, stând într-un laborator bizar luminat, scoţând un chicotit de savant nebun şi plănuind să distrugă lumea. Deşi strălucit, era om şi mi-l imaginam uşor ridicându-şi privirea alarmat de la un experiment şi zicând „Hait!" tocmai înainte să transforme abaţia – în mod neintenţionat – într-un smârc de nano-noroi.

– Ceva, zise el, în cele din urmă.

– Domnule?

Călugărul îşi ridică fruntea, ca să mă privească în ochi.

– Da, poate ceva.

– Ceva, domnule?

– Da, ai întrebat dacă munca mea de aici poate să arunce în aer ceva. Nu văd cum ar putea să arunce în aer. Adică nu munca în sine.

– Oh. Dar se poate întâmpla altceva.

– Poate da, poate nu. Ceva.

– Dar poate da. De exemplu?

– Orice.

– Ce fel de orice? am întrebat eu.

– Orice poate fi imaginat.

– Poftim?

– Mai ia o prăjitură.

– Domnule, se poate imagina *orice.*

– Da. Aşa e. Imaginaţia nu cunoaşte limite.

– Deci *orice* poate să meargă rău?

– *Poate* nu înseamnă *va fi.* Se poate întâmpla orice lucru teribil, dezastruos, dar probabil că nu se va întâmpla nimic.

– Probabil?

– Odd Thomas, probabilitatea este un factor important. Un vas de sânge *poate* să se spargă în creierul tău, omorându-te într-o clipă, începând de acum.

Am regretat de îndată că nu luasem a doua prăjitură.

Călugărul zâmbi. Se uită la ceas. Se uită la mine. Apoi ridică din umeri.

– Ai văzut? Probabilitatea a fost redusă.

– Acel orice care se poate întâmpla, am spus eu, presupunând că se va întâmpla, poate să aibă ca rezultat moartea oribilă a multor oameni?

– Oribilă?

– Da, domnule. Oribilă.

– Aceasta este o judecată subiectivă. Oribilul unuia poate să nu fie acelaşi lucru ca oribilul altuia.

– Oase zdrobite, inimi care plesnesc, capete care explodează, carne care arde, sânge, durere, ţipete – felul ăsta de oribil.

– Poate că da, probabil că nu.

– Iar chestia asta!

– Mai degrabă vor înceta să existe.

– Asta înseamnă moarte.

– Nu, e altceva. Moartea lasă în urmă un cadavru.

Mă întindeam după o prăjitură. Mi-am tras mâna înapoi, fără să iau vreuna din farfurie.

– Domnule, mă speriaţi.

Un bâtlan albastru aşezat te uimeşte când îşi dezvăluie adevărata înălţime, întinzându-şi picioarele lungi ca nişte beţe. În acelaşi fel, fratele John se dovedi mai înalt decât mi-l aminteam, când se ridică de pe scaunul său.

– Am fost foarte speriat eu însumi, foarte rău, acum câţiva ani. Te obişnuieşti să trăieşti cu asta.

M-am ridicat în picioare şi am spus:

– Frate John... indiferent de munca pe care o faceţi aici... sunteţi sigur ca trebuie s-o faceţi?

– Intelectul meu e dăruit de Dumnezeu. Am obligaţia sfântă să-l folosesc.

Cuvintele sale atinseră o coardă sensibilă în mine. Când unul dintre morţii care zăbovesc în lumea aceasta, după ce fusese asasinat, vine la mine căutând dreptate, mă simt obligat întotdeauna să ajut acel suflet sărman.

Diferenţa constă în faptul că eu mă bazez atât pe raţiune, cât şi pe ceva ce aţi putea numi al şaselea simţ, în timp ce fratele John foloseşte în cercetările sale doar intelectul.

Al şaselea simţ este un lucru miraculos, care sugerează prin el însuşi o ordine supranaturală. Dar intelectul uman – cu toată puterea şi triumfurile sale – este format în mare parte din vorbe şi, ca atare, e coruptibil.

Mâinile călugărului, la fel ca intelectul său, erau dăruite de Dumnezeu, dar el nu alesese să le folosească pentru a strangula prunci.

Nu era nevoie să-i reamintesc asta. Am spus doar:

– Am avut un vis teribil. Sunt îngrijorat în legătură cu copiii din şcoală.

Spre deosebire de sora Angela, fratele John nu-şi dădu seama imediat că visul meu era o minciună.

– Visele tale s-au adeverit, în trecut? zise el.

– Nu, domnule. Dar acesta a fost... foarte real.

Fratele John îşi trase gluga peste cap.

– Odd Thomas, încearcă să visezi ceva plăcut.

– Domnule, nu-mi pot controla visele.

Într-un mod părintesc, îşi puse braţul pe umerii mei.

– Atunci poate că n-ar trebui să dormi. Imaginaţia are o putere îngrozitoare.

Nu-mi dădeam seama că traversam încăperea împreună cu el, dar acum grupul de fotolii rămăsese în urma noastră, iar în faţa mea o uşă alunecă fără să scoată vreun sunet şi se deschise. Dincolo de uşă se găsea anticamera scăldată în lumină roşie.

Deoarece traversasem singur pragul, m-am întors ca să privesc înapoi spre fratele John.

– Domnule, când aţi renunţat să fiţi doar un savant ca să fiţi un călugăr savant, nu v-aţi gândit ca în loc de asta să deveniţi vânzător de anvelope?

– Care-i poanta?

– Domnule, nu-i nici un banc. Când viaţa mea a devenit prea complicată şi am renunţat să fiu bucătar de minuturi, m-am gândit la o viaţă în lumea anvelopelor. Dar în loc de asta am venit aici.

Călugărul nu spuse nimic.

– Dacă aş fi putut să fiu vânzător de anvelope, să ajut oamenii să aibă roţi cu cauciuc bun, şi la un preţ bun, ar fi fost o muncă folositoare. Dacă aş fi putut fi un vânzător de anvelope *şi nimic altceva*, doar un vânzător bun cu un mic apartament şi cu fata pe care am cunoscut-o cândva, asta mi-ar fi fost suficient.

Ochii săi violeţi erau roşcaţi din cauza luminii din vestibul. Călugărul clatină din cap, respingând viaţa din lumea anvelopelor.

– Vreau să ştiu.

– Ce să știți? am întrebat eu.

– Totul, spuse el, iar ușa alunecă și se închise între noi.

Litere de oțel șlefuit pe oțel lustruit: *PER OMNIA SAECULA SAECULORUM.*

„În vecii vecilor."

Am trecut prin ușă care fâșâiau, prin lumină untoasă și albastră, am ieșit la suprafață, în noapte, și am încuiat ușa de broz cu cheia mea universala.

LIBERA NOS A MALO, spunea ușa.

„Eliberează-ne de rău."

În timp ce urcam treptele de piatră către curtea abației, începu să ningă. Fulgi uriași se roteau grațioși în bezna fără de vânt, se roteau ca după ritmul unui vals pe care nu puteam să-l aud.

Noaptea nu mai părea la fel de geroasă ca mai înainte. Poate că în Cușca lui John fusese mai frig decât îmi dădusem seama și, prin comparație cu acel tărâm, noaptea de iarnă părea blândă.

După o clipă, fulgii mari ca niște flori înghețate lăsară loc unora mai mici. Aerul se umplu cu așchii fine ale norilor nevăzuți.

Acesta era momentul pe care îl așteptasem la fereastra micului meu apartament de oaspete, înainte ca Boo și *bodachul* să apară în curtea de jos.

Până să vin la această mânăstire, îmi petrecusem viața în orașul Pico Mundo, din deșertul Californiei. Nu văzusem niciodată zăpada căzând până când, ceva mai devreme în noaptea aceea, cerul scuipase câțiva fulgi, într-un start fals.

Acum, în primul minut al adevăratei furtuni, am rămas vrăjit de spectacol, crezând ceea ce auzisem, că nu există doi fulgi de zăpadă identici.

Frumusețea îmi taie răsuflarea, modul în care fulgii cădeau și totuși noaptea rămânea liniștită, complexitatea simplității... Cu toate că noaptea ar fi fost și mai frumoasă dacă Stormy ar fi fost aici să o împartă cu mine, pentru o clipă totul a fost bine, totul mergea bine, apoi, bineînțeles, cineva țipă.

CAPITOLUL 7

Strigătul strident de alarmă fusese atât de scurt, încât puteai să crezi că ţi-l imaginaseşi sau că o pasăre de noapte, gonită de zăpadă către adăpostul pădurii, ţipase chiar în timp ce zburase pe deasupra ta.

În vara anului trecut, când oameni înarmaţi atacaseră mallul din Pico Mundo, auzisem atât de multe ţipete, încât sperasem ca urechile să nu mă mai ajute după aceea. Patruzeci şi una de persoane nevinovate fuseseră împuşcate. Nouăsprezece pieriseră. Aş fi dat muzica şi vocile prietenilor mei pentru o tăcere care ar fi exclus din restul vieţii mele toate ţipetele omeneşti de durere şi de groază a morţii.

Ne dorim deseori lucruri greşite, iar dorinţa mea egoistă nu se împlinise. Nu sunt surd la durere sau orb la sânge – sau la morţi, aşa cum îmi dorisem un timp să fiu.

M-am grăbit instinctiv dincolo de colţul cel mai apropiat al abaţiei. Am cotit la nord, de-a lungul sălii de mese, acolo unde călugării mănâncă, iar la unu noaptea nu era aprinsă nici o lumină.

Mi-am mijit ochii şi am privit prin zăpada care curgea compact în noaptea dinspre pădurea din vest. Dacă se afla cineva acolo, atunci furtuna îl ascundea.

Sala de mese făcea un colţ interior cu aripa bibliotecii. M-am îndreptat din nou spre vest şi am trecut pe lângă ferestrele cu pervaz adânc, dincolo de care se aşternea bezna cărţilor puse în ordine.

În timp ce coteam către colțul de sud-vest al bibliotecii, am fost gata să cad peste un om care zăcea cu fața în jos pe sol. Purta veșmântul negru cu glugă al unui călugăr.

Surpriza mi-a adus iute aerul rece în plămâni – o scurtă durere în piept – și îl scoase într-un nor alb, în viteză.

Am căzut în genunchi lângă călugăr, apoi am ezitat să-l ating, de teamă să descopăr nu numai că se prăbușise, ci că fusese lovit până căzuse pe sol.

Lumea dincolo de acest refugiu din munți era în mare măsură barbară, o stare către care se străduia să ajungă cam de un secol și jumătate. O civilizație cândva minunată era acum doar o amăgire, o mască falsă ce permitea barbarilor să comită cele mai mari cruzimi în numele unor virtuți pe care o lume cu adevărat civilizată le-ar fi recunoscut drept rele.

Deoarece fugisem de această dezordine barbară, îmi era greu să recunosc că nici un loc nu era sigur, că nici un refugiu nu se afla dincolo de atingerea anarhiei. Silueta ghemuită pe sol lângă mine putea fi dovada – mai solidă decât *bodachii* – că nu exista nici un port în care să acostez în siguranță.

Anticipând figura lui zdrobită, l-am atins, în timp ce zăpada îi împodobea rasa simplă. Cu un fior de speranță, l-am întors pe spate.

Zăpada care cădea părea să aducă lumină în noapte, dar era o irizație fantomatică, ce nu lumina nimic. Cu toată că gluga alunecase de pe fața victimei, n-am putut s-o văd suficient de limpede ca să-l identific pe călugăr.

Am pus o mână la gura lui și n-am simțit nici răsuflare, nici barbă. Unii dintre frați aveau barbă, alții nu.

Am apăsat vârful degetelor pe gâtul lui, care era cald încă, și am pipăit după arteră. Am avut impresia că simt pulsul.

Din cauză că mâinile mele erau pe jumătate amorțite din pricina frigului și mai puțin sensibile la căldură, se putea să nu fi simțit expirația slabă, atunci când îi atinsesem buzele.

Când m-am aplecat în față ca să-mi lipesc urechea de gura lui, sperând să aud vreun semn de respirație, am fost lovit din spate.

Fără îndoială, atacatorul dorise să-mi spargă țeasta. Izbise exact atunci când m-am aplecat, iar ciomagul îmi atinse ușor ceafa și lovi puternic în umărul meu stâng.

Am căzut înainte, m-am rostogolit la stânga, m-am rostogolit în continuare, am sărit în picioare, am fugit. Nu aveam nici o armă. El avea un ciomag și poate și ceva mai periculos, un cuțit.

Felul de ucigași care-și folosesc mâinile, cei fără pistol, pot să te zdrobească folosind un ciomag sau să te strangulezе cu o eșarfă, dar majoritatea lor au și arme cu lamă, ca rezervă de siguranță, sau pentru distracția care poate fi un preludiu sau un epilog.

Tipii cu pălării cu boruri ridicate, de care am amintit mai înainte, aveau bâte, pistoale, chiar și o presă hidraulică pentru automobile, dar cu toate astea aveau și cuțite. Dacă munca ta e cea aducătoare de moarte, o armă nu-i suficientă, așa cum un instalator n-ar răspunde la un apel de urgență luând cu el o singură cheie fixă.

Deși viața mă făcuse bătrân pentru vârsta mea, sunt încă iute în tinerețea mea. Sperând că atacatorul meu era mai bătrân și deci mai lent, am sprintat către abație, prin curtea deschisă, unde nu exista nici un colț în care să fiu înghesuit.

Am gonit prin zăpada care cădea, așa că părea că vântul se pornise, lipind fulgii de genele mele.

În acel al doilea minut al furtunii, pământul rămăsese negru, neschimbat de măturarea viforniței. După câțiva pași țopăitori, pământul începu să se încline ușor către pădurea pe care nu puteam s-o văd, bezna deschisă coborând către un întuneric țepos.

Intuiția insista că pădurea însemna moartea mea. Dacă alergam către ea, era ca și cum aș fi alergat către propriul mormânt.

Sălbăticia nu-i mediul meu natural. Eu sunt un băiat de la oraș, mă simt acasă dacă am pavaj sub picioare, sunt expert cu o legitimație de bibliotecă, un maestru al grătarului cu gaz și al tigăii.

Dacă urmăritorul meu era o fiară din noua barbarie, probabil că nu era în stare să facă focul cu două lemne și o piatră, probabil

că nu reușea să descopere nordul după creșterea mușchilor pe copaci, dar natura fără legi putea să-l facă să se simtă mai în largul lui în pădure decât aș fi putut fi eu vreodată.

Aveam nevoie de o armă, dar nu aveam nimic, în afară de cheia mea universală, un șervețel de hârtie și insuficiente cunoștințe de arte marțiale pentru a face o armă mortală din ele.

Iarba tunsă lasă loc ierbii înalte, iar după zece metri, natura îmi puse arme sub picioare: pietre desprinse, care îmi testau agilitatea și echilibrul. M-am oprit, m-am aplecat, am înhățat două pietre de mărimea unei prune, m-am întors și am aruncat una, am zvârlit-o cu putere, apoi am aruncat-o și pe cealaltă.

Pietrele dispărură în zăpadă și beznă. Fie scăpasem de urmăritor, fie acesta, intuind intenția mea, mă ocolise când mă oprisem și mă aplecasem.

Am înhățat alte proiectile de pe sol, am făcut o răsucire de 360 de grade și am privit în noapte, gata să-l împroșc pe individ cu vreo două pietre de vreo două sute de grame.

Nu se mișcă nimic, doar zăpada care părea să coboare în jurubițe drepte ca șirurile unei perdele de mărgele, numai că fiecare fulg se răsucea în timp ce cădea.

Nu puteam să văd la o distanță mai mare de cinci metri. Nu-mi imaginasem că zăpada poate să cadă suficient de deasă ca să limiteze atât de mult vizibilitatea.

O dată, de două ori am avut impresia că am zărit pe cineva mișcându-se la limita câmpului meu vizual, dar trebuie să fi fost o iluzie optică, pentru că n-am zărit nici o siluetă. Treptat, modelele zăpezii în noapte începură să mă zăpăcească.

Mi-am ținut răsuflarea și am ascultat. Zăpada nici măcar nu-și șoptea drumul către pământ, ci părea că presară noaptea cu tăcere.

Am așteptat. Mă pricep să aștept. Am așteptat șaisprezece ani ca mama mea cea dereglată să mă omoare în somn, înainte să mă mut și s-o las singură acasă împreună cu iubitul ei pistol.

Dacă, în ciuda pericolului periodic ce apare din cauza darului meu, aș trăi o viață de durată medie, aș mai avea de așteptat încă

şaizeci de ani până am s-o văd din nou pe Stormy Llewellyn, în următoarea lume. Va fi o aşteptare lungă, dar eu am răbdare.

Mă durea umărul stâng, iar ceafa, atinsă uşor de ciomag, se simţea ceva mai puţin grozav. Îngheţasm până-n măduva oaselor.

Din cine ştie ce motiv, nu fusesem urmărit.

Dacă furtuna avea să dureze suficient de mult ca să albească solul, aş fi putut să mă arunc pe spate şi să fac un înger pe zăpadă. Dar situaţia nu era potrivită pentru joacă. Poate mai târziu.

Abaţia nu se mai vedea. Nu eram sigur din ce direcţie venisem, dar nu eram îngrijorat că o să mă rătăcesc. Nu mă rătăcisem niciodată.

Anunţându-mi sosirea cu un clănţănit de dinţi incontrolabil, ţinând câte o piatră în fiecare mână, mi-am croit fără vlagă drum peste pajişte, am găsit din nou iarba scurtă a grădinii. Abaţia se ivi din furtuna tăcută.

Când am ajuns la colţul bibliotecii, unde fusesem gata să cad peste călugărul întins, n-am mai găsit nici victima, nici agresorul. Îngrijorat că omul îşi recăpătase cunoştinţa şi – rău lovit şi dezorientat – se târâse mai departe, leşinând apoi încă o dată, am căutat într-un arc de cerc lărgit, dar n-am găsit pe nimeni.

Biblioteca forma un L cu peretele din spate al aripii pentru oaspeţi, din care porniserm în urmărirea unui *bodach,* cu mai puţin de o oră în urmă. În cele din urmă am aruncat pietrele în jurul cărora erau strânse mâinile mele pe jumătate îngheţate, am descuiat uşa de la scara din spate şi am urcat la etajul trei.

În holul înalt, uşa micului meu apartament era deschisă, aşa cum o lăsasem. În aşteptarea zăpezii, stătusem la lumina lumânării, dar acum din camera mea ieşea o lumină mai puternică.

CAPITOLUL 8

Nu credeam că pe la ora unu dimineaţa, fratele Roland, responsabilul cu găzduirea oaspeţilor, schimba lenjeria de pat sau distribuia o parte din cele „două poloboace cu vin", pe care Sfântul Benedict le specificase – atunci când scrisese Regulile care stabileau ordinea monahală, în secolul al VI-lea – ca reprezentând proviziile necesare pentru fiecare casă de oaspeţi.

St. Bartholomew nu stabilise vreo cantitate de vin. Frigiderul mic, de sub masă, din baia mea, conţinea cutii de coca-cola şi sticle de ceai la gheaţă.

Când am intrat în camera mea din faţă, pregătit să strig „secătură" sau „jigodie" sau alt epitet ce mi s-ar fi părut potrivit pentru atmosfera medievală, n-am descoperit nici un duşman, ci un prieten. Fratele Knuckles, cunoscut uneori drept fratele Salvatore, stătea la fereastră, privind zăpada care cădea.

Fratele Knuckles este extrem de conştient de lumea din jurul său, de cele mai uşoare sunete şi de fiecare mireasmă, pentru că astfel supravieţuise în lumea în care acţionase înainte să devină călugăr. Chiar în clipa în care treceam în tăcere pragul, el îmi zise:

– O să-ţi găseşti moartea, hoinărind pe o noapte ca asta, îmbrăcat aşa.

– Nu hoinăream, i-am răspuns eu, închizând uşa liniştit în urma mea. Chiuleam.

Călugărul se întoarse de la fereastră, cu faţa spre mine.

– Eram în bucătărie, dând gata niște friptură de vită și niște brânză provolone, când te-am văzut urcând pe scări din Cușca lui John.

– Nu era nici o lumină în bucătărie, domnule. Aș fi observat-o.

– Lumina frigiderului e suficientă ca să-ți pregătești o gustare și poți să mănânci foarte bine la lucirea ceasului cuptorului cu microunde.

– Ați comis păcatul lăcomiei în întuneric, nu-i așa?

– Chelarul trebuie să se asigure că mâncarea e proaspătă, nu crezi?

În calitate de chelar al abației, fratele Knuckles cumpără, depozitează și inventariază mâncarea, băuturile și alte bunuri pentru mânăstire și pentru școală.

– Oricum, zise el, un tip care mănâncă noaptea într-o bucătărie luminată care nu are jaluzele e un tip care are parte de ultimul său sendviș.

– Chiar dacă tipul ăla e un călugăr dintr-o mânăstire?

Fratele Knuckles ridică din umeri:

– Niciodată nu ești suficient de atent...

În trening, în loc de haina sa călugărească, înalt cam de un metru șaptezeci și având cam vreo sută de kilograme de oase și mușchi, călugărul arăta ca o mașină de turnat metal, îmbrăcată într-un veșmânt de flanelă cenușie.

Ochii săi apoși, fruntea și fălcile colțuroase și din topor ar fi putut să-i dea un aspect plin de cruzime sau chiar amenințător. În viața sa anterioară, oamenii se temuseră de el și avuseseră motive s-o facă.

Doisprezece ani în mânăstire, ani de remușcări și pocăință aduseseră căldură în ochii aceia cândva de gheață și insuflaseră în el o amabilitate care-i transformase figura nefericită. Acum, la patruzeci și cinci de ani, putea fi confundat cu un luptător profesionist care practicase sportul prea mult timp: urechi ca o conopidă, nas ca o ciupercă Portobello, umilința unui boxer

mediocru care învățase pe pielea lui că puterea animalică nu te face campion.

Un mic glob de gheață topită alunecă de pe fruntea mea și ajunse pe obrazul meu drept.

– Ești plin de zăpadă, zise Knuckles și se îndreptă spre baie. Îți aduc un prosop.

– E o sticluță cu aspirine lângă chiuvetă. Am nevoie de o aspirină.

Se întoarse cu un prosop și cu aspirina.

– Vrei niște apă ca s-o înghiți sau niște coca-cola?

– Dați-mi un poloboc cu vin.

– Probabil că pe vremea Sfântului Benny oamenii aveau ficat de oțel. Un poloboc avea vreo două sute cincizeci de litri.

– Atunci am nevoie doar de o jumătate de poloboc.

În timpul în care mi-am șters cu prosopul părul, uscându-l pe jumătate, fratele îmi aduse o coca-cola.

– Ai urcat scara de la Cușca lui John și ai rămas uitându-te la zăpadă așa cum se uită un curcan la ploaie, cu gura deschisă în sus, până se înecă.

– Domnule, eu n-am mai văzut zăpadă până acum.

– Apoi, bum! Ai țâșnit ca glonțul dincolo de colțul sălii de mese.

M-am așezat pe un fotoliu și am scuturat două aspirine din sticlă, după care am zis:

– Am auzit pe cineva țipând.

– Eu n-am auzit nici un țipăt.

– Erați înăuntru și mestecați zgomotos, i-am reamintit eu.

Knuckles se așează pe celălalt fotoliu.

– Și cine a țipat?

Am înghițit două aspirine cu coca-cola și i-am spus:

- L-am descoperit pe unul dintre frați cu fața în jos pe pământ – lângă bibliotecă. La început nu l-am văzut, fiind îmbrăcat în veșmânt negru, și aproape că m-am împiedicat de el.

– Cine era?

– Nu ştiu. Un tip greu. L-am rostogolit, n-am putut să-i văd figura în întuneric – apoi cineva a încercat să-mi spargă ţeasta, lovindu-mă din spate.

Părul său tuns perie păru să se zburlească de indignare.

– Asta nu pare să se potrivească mânăstirii St. Bart!

– Ciomagul sau ce-o fi fost mi-a atins uşor ceafa, iar partea cea mai nasoală a încasat-o umărul meu stâng.

– Puteai foarte bine să fi fost în Jersey, chestii din astea se întâmplă pe acolo.

– N-am fost niciodată în New Jersey.

– Ţi-ar fi plăcut. Chiar şi când e rău, Jersey e întotdeauna real.

– Au unul dintre cele mai mari depozite din lume de anvelope uzate. Probabil că l-aţi văzut.

– Niciodată. Nu-i un lucru trist? Trăieşti cea mai mare parte a vieţii tale într-un loc şi iei lucrurile ca atare.

– Domnule, n-aţi ştiut de depozitul de anvelope?

– Oamenii care au trăit toată viaţa în New York nu s-au urcat niciodată în vârful Empire Stete Building. Eşti bine, fiule? Cum e umărul tău?

– Putea să fie mai rău.

– Poate ar trebui să te duci la infirmerie, să-l pui pe fratele Gregory să-ţi examineze umărul.

Fratele Gregory este infirmierul. Are calificare de asistent medical.

Mărimea comunităţii monahale nu-i suficientă pentru a justifica un infirmier cu normă întreagă – mai ales că surorile au o asistentă a lor pentru schit şi pentru copiii din şcoală – deci fratele Gregory se ocupă şi de spălătorie, împreună cu fratele Norbert.

– O să fiu bine, domnule, l-am asigurat eu.

– Cine a încercat să te dea gata?

– N-am apucat să-l văd.

I-am explicat cum mă rostogolisem şi fugisem, crezând că agresorul era pe urmele mele, şi cum dispăruse călugărul de care fusesem gata să mă împiedic, atunci când mă întorsesem.

– Deci nu ştim dacă s-a ridicat singur şi a plecat sau a fost cărat, spuse Knuckles.

– Nu ştim nici măcar dacă era fără cunoştinţă sau mort.

Knuckles se încruntă şi zise:

– Nu cred că era mort. Oricum, nu are nici o logică. Cine ar ucide un călugăr?

– Da, domnule, dar cine ar lovi un călugăr, lăsându-l fără cunoştinţă?

Knuckles medită un moment.

– O dată, individul ăsta a pocnit un pastor luteran, dar asta nu se pune.

– Domnule, nu cred că trebuia să-mi spuneţi asta.

Călugărul dădu din mână, respingând îngrijorarea mea. Mâinile sale puternice păreau a fi numai încheieturi, de aceea primise porecla respectivă.

– N-am zis că eram eu. Ţi-am zis, niciodată n-am făcut ceva grav. Mă crezi în privinţa asta, nu-i aşa, fiule?

– Da, domnule. Dar aţi zis că a fost o lovitură accidentală.

– N-am dat gata pe nimeni, nici măcar accidental.

– Bine...

Fratele Knuckles, fost Salvatore Giancomo, fusese gorila bine plătită a mafioţilor, înainte ca Dumnezeu să-i schimbe complet viaţa.

– Am zdrobit feţe, am rupt nişte picioare, dar n-am lichidat niciodată pe nimeni.

Pe când împlinise patruzeci de ani, Knuckles începuse să se răzgândească în privinţa drumului său în viaţă. Se simţea „gol, plutind ca o barcă pe mare, fără nimeni în ea".

În timpul acestei crize de încredere, Knuckles şi alţi indivizi dormeau în casa şefului său, pentru că acest şef – Tony „Egg-beater"[1] Martinelli – fusese ameninţat cu moartea. Nu fusese un dormit în pijama şi alte alea, ci unul de felul celui în care fiecare

[1] Bătător de ouă, tel (n.tr.)

își aduce cele două arme automate favorite. Oricum, într-o seară, Knuckles se pomenise citindu-i o poveste fetiței de șase ani a lui Eggbeater.

Povestea era despre o jucărie, o păpușă de porțelan în forma de iepure, mândră de înfățișarea ei și, ca urmare, foarte mulțumită de sine. Apoi iepurele îndurase o serie de ghinioane teribile, care îl umiliseră, iar odată cu umilința venise și empatia pentru suferința altora.

Fata adormise cu jumătate de poveste necitită. Knuckles simțise o nevoie groaznică să afle ce se întâmplase cu iepurele, dar nu voia ca tovarășii săi zdrobitori de fețe să creadă că era interesat cu adevărat de cartea copilului.

La câteva zile după aceea, când amenințarea la adresa Eggbeater dispăruse, Knuckles se dusese la o librărie și cumpărase un exemplar al poveștii cu iepurele. O citise de la început și, când ajunsese la sfârșit, când iepurașul de porțelan își găsește drumul înapoi la fetița care îl iubea, Knuckles izbucnise în plâns.

Nu mai lăcrimase până atunci. În după-amiaza aceea, în bucătăria din casa lui grosolană, unde locuia singur, suspina ca un copil.

În zilele acelea, nimeni dintre cei care îl cunoșteau pe Salvatore „Knuckles" Giancomo, nici măcar mama sa, n-ar fi spus că-i un tip introspectiv. Dar el își dăduse seama că nu plângea doar pentru că iepurașul de porțelan se întorsese acasă. Plângea din cauza iepurelui, dar și din altă cauză.

Pentru un timp, nu-și imaginase ce putea fi acel altceva. Stătuse la masa din bucătărie, bând ceașcă după ceașcă de cafea, mâncând grămezi de pizzelle[1] făcute de mama sa, recâștigându-și în mod repetat stăpânirea de sine, apoi clacând din nou și izbucnind în plâns.

---

[1] Prăjitură tradițională italiană (n.tr.)

Mai târziu înțelesese că plângea pentru sine. Îi era rușine de ceea ce devenise, jelea omul care se așteptase să devină pe când era băiat.

Înțelegerea îl lăsă într-o stare conflictuală. Dorea încă să fie un dur, se mândrea să fie puternic și nepăsător. Și se părea că devenise slab și emotiv.

În luna următoare, citi și reciti povestea iepurelui. Începu să înțeleagă că atunci când Edward, iepurele, descoperise umilința și învățase să simtă compasiune față de pierderile altora, nu devenise mai slab, ci, de fapt, devenise mai puternic.

Knuckles cumpărase o altă carte a aceluiași autor. Aceasta era cu un șoarece cu urechi mari, fără căpătâi, care salvase o prințesă.[1]

Șoarecele avu un impact mai mic asupra sa decât iepurașul, dar, oh, îi plăcea și șoricelul. Îi plăcea șoarecele pentru curajul său și pentru dorința de a se sacrifica din dragoste.

La trei luni după ce citise povestea cu iepurele de porțelan, Knuckles stabili o întâlnire cu FBI. Se oferi să prezinte dovezi împotriva șefului său și a unei grămezi de mafioți.

Îi trădase în parte ca să se elibereze, dar la fel de mult pentru că voia s-o salveze pe fetița căreia îi citise o parte din povestea cu iepurele. Spera s-o scutească de viața rece și schiloadă de fiică a unui șef de delincvenți, viață care ar fi devenit zilnic tot mai dură în jurul ei, întemnițând-o precum cimentul.

După aceea, Knuckles fusese instalat în Vermont, în cadrul Programului de Protecție a Martorilor. Noul său nume era Bob Loudermilk.

Vermont se dovedi un șoc cultural prea puternic. Sandalele, cămășile de flanelă și bărbații de cincizeci de ani cu codițe îl agasau.

Încerca să se împotrivească celor mai rele tentații ale lumii cu ajutorul unei biblioteci tot mai mari de cărți pentru copii. Descoperi

---

[1] Autoarea cărții este Kate DiCamillo, cartea cu iepurele de porțelan este *The Miraculous Journey of Edward Tulane* publicată în 2004, iar cea cu șoricelul cu urechi mari este *The Tale of Despereaux* – publicată în 2006. (n.tr.)

că unii autori de cărți păreau să aprobe cu subtilitate felul de comportament și valorile pe care le acceptase el cândva, iar indivizii îl speriară. Nu reuși să găsească suficienți iepuri de porțelan gânditori și șoricei cu urechi mari și curajoși.

În timp ce prânzea într-un restaurant italian mediocru, tânjind după Jersey, simți brusc chemarea vieții monahale. Acest lucru se întâmplă la scurt timp după ce un chelner îi puse în față o porție de gnocchi de proastă calitate, elastici ca niște caramele, dar asta-i o poveste pentru mai târziu.

Ca novice, urmând calea regretului de la remușcare la căință desăvârșită, Knuckles găsi prima fericire desăvârșită din viața sa. În abația St. Bartholomew, Knuckles înflorea.

Acum, în noaptea plină de zăpadă, cu mulți ani mai târziu, în timp ce eu mă gândeam să iau încă două aspirine, călugărul zise:

– Preotului aceluia, care se numea Hoobner, îi părea atât de rău pentru soarta indienilor americani, pentru modul în care își pierduseră pământul și tot ce avuseseră, încât pierdea întotdeauna bani la douăzeci și unu, în cazinourile lor. Unii dintre banii aceia erau împrumutați cu dobândă foarte mare de la Tony Martinelli.

– Sunt surprins că Eggbeater împrumuta bani unui preot.

– Tony își imagina că dacă Hoobner nu putea să-i plătească dobânda de optzeci la sută pe săptămână din buzunarul său, atunci avea să fure din donațiile de duminică. După cum s-a dovedit, Hoobner practica jocuri de noroc și ciupea de fund chelnerițele, dar nu fura. Așa că, atunci când a încetat să plătească dobânzile, Tony a trimis un tip ca să discute cu Hoobner dilema morală a acestuia.

– Un tip care nu erați dumneavoastră, am zis eu.

– Un tip care nu eram eu, noi îi spuneam Needles[1].

– Nu cred că vreau să știu de ce i se spunea așa.

– Nu, nu vrei, fu de acord Knuckles. Oricum, Needles i-a dat lui Hoobner o ultimă șansă să plătească, dar în loc să primească

[1] Ace (n.tr.)

această solicitare cu atenție creștinească, predicatorul i-a zis „Du-te dracului". Dupa care a scos un pistol și a încercat să-i găurească lui Needles biletul de călătorie.

– Preotul a tras în Needles?

– Poate că era metodist, nu un luteran. L-a împușcat pe Needles, dar l-a rănit doar în umăr, iar Needles și-a scos arma și l-a omorât pe Hoobner.

– Deci preotul ar fi fost gata să împuște pe cineva, dar nu să fure.

– Nu susțin că asta e o învățătură metodistă tradițională.

– Da, domnule, înțeleg.

– Dacă mă gândesc bine, poate că preotul era unitarian. Oricum, era un predicator și a murit împușcat, deci lucruri rele se pot întâmpla oricui, chiar și unui călugăr.

Deși frigul nopții de iarnă nu mă părăsise în întregime, mi-am apăsat cutia rece de coca-cola de frunte.

– Problema pe care o avem include și *bodachi.*

Pentru că era unul dintre puținii oameni de încredere de la St. Bartholomew, i-am povestit despre cele trei umbre demonice strânse lângă patul lui Justine.

– Și se strânseseră și în jurul călugărului de care ai fost gata să te împiedici?

– Nu, domnule. *Bodachii* sunt aici pentru ceva mai important decât un călugăr lovit și lăsat fără cunoștință.

– Ai dreptate. Asta nu-i soiul ăla de încăierare care atrage mulțimea.

Se ridică de pe fotoliu și se duse la fereastră. Privi în noapte o vreme, apoi zise:

– Mă întreb... Crezi că viața mea trecută mă ajunge din urmă?

– A fost cu cincisprezece ani în urmă. Eggbeater nu-i în închisoare?

– A murit în pușcărie. Dar unii dintre ceilalți bandiți au memorie bună.

– Domnule, dacă v-ar fi urmărit un ucigaş, n-aţi fi fost mort până acum?

– Cu siguranţă. Aş fi stat pe un scaun netapiţat şi aş fi citit reviste vechi în purgatoriu.

– Nu cred că are vreo legătură cu ceea ce aţi fost cândva.

Călugărul se întoarse către fereastră.

– De pe buzele tale la urechile Domnului. Lucrul cel mai rău ar fi dacă cineva de aici ar păţi ceva din cauza mea.

– Toţi cei de aici se simt mai bine datorită dumneavoastră, l-am asigurat eu.

Lespezile şi butucii de pe faţa sa se deformară într-un zâmbet pe care l-ai fi considerat îngrozitor, dacă nu l-ai fi cunoscut pe călugăr.

– Eşti un băiat bun. Dacă aş fi avut vreodată un copil, mi-ar fi plăcut să cred că ar fi semănat un pic cu tine.

– Domnule, nu doresc nimănui să fie ca mine.

– Dar dacă aş fi fost tatăl tău, continuă fratele Knuckles, probabil că ai fi fost mai scund şi mai îndesat, cu capul mai aproape de umeri.

– N-am nevoie de gât, i-am replicat eu. Nu port niciodată cravată.

– Nu, fiule, ai nevoie de gât ca să ieşi în evidenţă. Asta faci. Asta *eşti.*

– În ultimul timp m-am gândit să-mi iau măsura pentru o haină monahală, să devin novice.

Călugărul se întoarse la scaunul său, dar se aşeză doar pe un braţ al acestuia, privindu-mă. După ce se gândi bine, zise:

– Poate că într-o zi o să auzi chemarea. Dar nu prea curând. Faci parte din lume şi trebuie să fii al ei.

Am clătinat din cap.

– Nu cred că trebuie să fac parte din lume.

– Lumea are nevoie de tine ca să fii în ea, să fii afară din locul acesta. Fiule, ai lucruri de făcut.

– De asta mi-e teamă. De lucrurile pe care le am de făcut.

– Mânăstirea nu-i o ascunzătoare. Dacă un nătărău vrea să vină aici şi să depună jurământul, poate să facă asta doar dacă vrea să se deschidă pentru ceva mai mare decât lumea, nu pentru că vrea să se strângă într-o sferă mică, aşa cum fac unele crustacee.

– Domnule, uneori trebuie să te faci ghem ca să scapi de unele lucruri.

– Te referi la vara de acum doi ani, la împuşcăturile de la mall. Fiule, n-ai nevoie de iertarea nimănui.

– Ştiam ce urma, ştiam că veneau oamenii înarmaţi. N-am fost în stare să-i opresc. Nouăsprezece oameni au murit.

– Toată lumea spune că fără tine ar fi murit sute.

– Nu sunt un erou. Dacă oamenii ar şti de darul meu şi ar şti că, deşi îl am, n-am putut să opresc nenorocirea, nu m-ar mai considera un erou.

– Nu eşti Dumnezeu. Ai făcut tot ce ai putut, tot ce ar fi putut face cineva.

În timp ce am pus jos cutia de coca-cola, am luat sticluţa cu aspirine şi mi-am scuturat două în palmă, schimbând subiectul.

– Îl veţi trezi pe abate ca să-i spuneţi că m-am împiedicat de un călugăr fără cunoştinţă?

Fratele se uită la mine, încercând să decidă dacă *să-mi permită* să schimb subiectul. Apoi zise:

– Poate că o să fac asta, după un timp. Mai întâi o să fac un control neoficial al celor care dorm, să văd dacă pot să găsesc pe cineva care ţine gheaţă pe un cucui din cap.

– Călugărul de care m-am împiedicat.

– Exact. Avem două întrebări. În al doilea rând, de ce i-ar da cineva cu ciomagul în cap unui călugăr? Dar, *prima* întrebare este: de ce era un călugăr la ora aceea afară, unde putea să fie lovit cu un ciomag?

– Presupun că nu vreţi să-i faceţi necazuri unui frate.

– Dacă e implicat un păcat, nu pot să-l ajut să ascundă duhovnicului său ce-a făptuit. N-ar fi o favoare făcută sufletului său. Dar dacă a fost doar o prostie, atunci priorul n-ar trebui să afle.

Priorul, adjunctul starețului, este cel care menține disciplina în mânăstire.

Priorul de la St. Bartholomew este părintele Reinhart, un călugăr mai în vârstă, cu buze subțiri și nas îngust, mai puțin de jumătate din nasul cu care se făleşte fratele Knuckles. Ochii, sprâncenele și părul său aveau culoarea unei pete de cenușă de pe frunte, făcută în Miercurea Cenușii.

În timp ce mergea, părintele Reinhart părea că plutește ca un spirit deasupra solului și era neobișnuit de tăcut. Mulți dintre frați îi spuneau Fantoma Cenușie, dar cu afecțiune.

Părintele Reinhart menținea disciplina cu fermitate, fără a fi aspru sau nedrept. Deoarece fusese cândva director de școală catolică, te înștiința că are un băț, chiar dacă nu-l folosise niciodată, în care făcuse găuri pentru a reduce rezistența aerului.

– Ca să știi, zicea el, făcând cu ochiul.

Fratele Knuckles se duse la ușă, ezită, apoi se uită înapoi la mine.

– Dacă urmează ceva rău... de cât timp dispunem?

– După ce s-a arătat primul *bodach*... uneori durează o zi, uneori două...

– Ești sigur că nu te-ai ales cu o contuzie sau cu altceva?

– Cu nimic ce nu trece cu patru aspirine, l-am asigurat eu, după care am aruncat a doua pereche de tablete în gură și le-am mestecat.

– Ești un dur? întrebă Knuckles, strâmbându-se.

– Am citit că sunt absorbite în sânge mai iute în felul ăsta, prin țesutul din gură.

– Adică dacă trebuie să faci o injecție împotriva gripei, o să-l pui pe doctor să ți-o facă în limbă? Culcă-te câteva ore.

– O să încerc.

– Caută-mă după slujba de dimineață, înainte de liturghie. O să-ți spun cine a fost pocnit în cap și – poate – de ce, dacă o să aflu de ce. Isus fie cu tine, fiule.

– Și cu dumneavoastră.

Călugărul plecă și închise ușa în urma sa.

Uşile apartamentelor din casa de oaspeţi, ca şi cele din camerele călugărilor din alte aripi, n-au broască. Toţi cei de aici respectă intimitatea celorlalţi.

Am cărat un scaun cu spetează zdravănă până la uşă şi l-am potrivit sub clanţă, ca să împiedic să intre cineva.

Poate că mestecatul aspirinei şi lăsatul ei să se dizolve în gură măreşte viteza de absorbţie a medicamentului, dar gustul e de rahat.

Când am băut nişte coca-cola ca să scap de gustul acela groaznic, tabletele zdrobite intrară în reacţie cu băutura răcoritoare şi m-am pomenit cu spume la gură, ca un câine turbat.

Când e vorba de figuri tragice, am mai mult talent pentru bufonerie decât are Hamlet, iar dacă regele Lear ar păşi dincolo de o coajă de banană aflată în drumul său, piciorul meu o va găsi de fiecare dată.

CAPITOLUL 9

Apartamentul confortabil, dar simplu, pentru oaspeți avea o cabină de duș atât de mică încât aveam impresia că stăteam într-un sicriu.

Timp de zece minute am lăsat apa fierbinte să-mi lovească umărul stâng, care fusese frăgezit de ciomagul agresorului misterios. Mușchii se relaxară, dar durerea rămase.

Durerea nu era puternică. Nu mă îngrijora. Durerea fizică, spre deosebire de unele de alt soi, dispare până la urmă.

Când am oprit apa, Boo cel mare și alb mă privea prin ușa de sticlă acoperită de aburi.

După ce m-am șters cu prosopul și mi-am pus o pereche de chiloți, am îngenuncheat pe podeaua baii și am scărpinat câinele în spatele urechii, lucru care i-a făcut mare plăcere.

– Unde te-ai ascuns? l-am întrebat eu. Unde ai fost când un ticălos a încercat să-mi facă creierul să-mi sară prin urechi? Ei?

Nu-mi răspunse. Se mulțumi să rânjească. Îmi plac filmele vechi cu frații Marx, iar Boo este, în multe privințe, un Harpo Marx al câinilor.

Periuța mea de dinți părea să cântărească vreo două, trei kilograme. Am grijă să mă spăl pe dinți chiar și când sunt istovit.

Am asistat, cu câțiva ani în urmă, la o autopsie în timpul căreia medicul a remarcat către casetofonul său, în timpul examinării preliminare a cadavrului, că decedatul era vinovat de igienă

dentară deficitară. M-am simțit jenat pentru mort, care fusese prieten cu mine.

Sper că nici unul dintre cei care vor asista la autopsia *mea* să nu aibă vreun motiv să le fie rușine cu mine.

Poate credeți că e vorba de o mândrie prostească. Probabil că aveți dreptate.

Omenirea e o paradă de nebuni, iar eu merg în fruntea ei, răsucind un baston de dirijor.

Însă m-am convins că spălatul dinților anticipând dispariția mea într-un moment oarecare este doar o dovadă de considerație față de sentimentele vreunui martor la autopsie care ar fi putut să mă fi cunoscut pe când fusesem în viață. Jena pentru un prieten, provocată de un defect al acestuia, nu-i niciodată atât de groaznică ca aceea produsă de scoaterea la iveală a propriilor defecte, dar este străpungătoare.

Când am ieșit din baie, Boo stătea pe pat, încolăcit lângă marginea acestuia.

– Nu te mai mângâi pe burtă, nu te mai scarpin după urechi, i-am zis eu. Mă prăbușesc ca un avion care și-a pierdut toate motoarele.

Căscă inutil pentru un câine ca el: venise aici pentru tovărășie, nu ca să doarmă.

Nu mai aveam suficientă energie ca să-mi pun pijamaua și m-am prăvălit pe pat doar în chiloți. Oricum, medicul legist dezbracă întotdeauna cadavrul...

După ce mi-am tras pătura peste mine, până la bărbie, mi-am dat seama că uitasem lumina aprinsă în baia de alături.

În ciuda donației de patru miliarde de dolari a lui John Heineman, frații din abație trăiesc frugal, respectându-și legământul de sărăcie. Nu fac nici o risipă.

Lumina părea să fie foarte departe, devenind tot mai îndepărtată cu fiecare secundă, iar pătura se transformase în piatră. La naiba! Nu eram călugăr încă, nici măcar un novice!

Nu mai eram nici bucătar de minuturi – cu excepţia momentelor în care făceam clătite, duminica – nici vânzător de anvelope, nu mai eram nimic. Noi, indivizii care nu facem nimic, nu ne sinchisim cât costă, dacă lăsăm lumina aprinsă atunci când nu-i nevoie.

Cu toate acestea, îmi păsa. Şi, în ciuda faptului că-mi păsa, am adormit.

Am visat, dar nu despre boilere care explodau. Nici despre călugăriţe surprinse de incendiu, ţipând într-o noapte plină de zăpadă.

În visul meu dormeam, dar mă trezisem şi văzusem un *bodach* stând la picioarele patului meu. *Bodachul* din vis avea – spre deosebire de cei din lumea treziei – ochi fioroşi care luceau, reflectând lumina ce venea prin uşa întredeschisă a băii.

Ca întotdeauna, m-am prefăcut că nu văd fiara aceea. Am privit-o prin ochii deschişi doar pe jumătate.

Când s-a mişcat, s-a metamorfozat, aşa cum fac făpturile în vis, şi n-am mai fost *bodach*. La picioarele patului meu stătea rusul cel încruntat, Rodion Romanovici, singurul vizitator în afară de mine din casa de oaspeţi.

Boo era şi el în visul meu, stând întins pe pat, arătându-şi dinţii către intrus, dar în tăcere.

Romanovici ocoli patul şi se duse la noptieră.

Boo sări de pe pat către zid, de parcă ar fi fost o pisică, şi rămase agăţat acolo, în poziţie verticală, sfidând gravitaţia, uitându-se la rus.

Interesant.

Romanovici luă rama care se afla lângă ceasul de pe noptieră.

Rama proteja un cartonaş de la o maşinărie de ghicit viitorul dintr-un bâlci, maşinărie numită Mumia Ţigănească. Pe cartonaş scrie SUNTEŢI DESTINAŢI SĂ FIŢI VEŞNIC ÎMPREUNĂ.

În primul meu manuscris am povestit istoria ciudată a acestui obiect, care este sfânt pentru mine. E suficient să spun că eu şi Stormy Llewellyn l-am primit în schimbul primei monede pe care

am introdus-o în aparat, după un tip şi logodnica acestuia, care nu obţinuseră decât veşti rele pentru cele opt monede ale lor.

Pentru că Mumia Ţigănească nu a prevăzut corect evenimentele din această lume, pentru că Stormy e moartă şi eu sunt singur, ştiu că acel cartonaş spune că vom fi împreună în lumea *următoare*. Această făgăduială este pentru mine mai importantă decât hrana, decât aerul.

Cu toate că lumina din baie nu era suficientă pentru a-i permite lui Romanovici să citească vorbele de pe cartonaşul înrămat, el le citi oricum, pentru că fiind un rus din vis, putea să facă tot ce dorea, aşa cum un cal din vis poate să zboare, iar păianjenii din vis pot să aibă cap de copil.

Rusul citi cuvintele cu voce tare, murmurându-le cu accent străin: „Sunteţi destinaţi să fiţi veşnic împreună".

Vocea sa solemnă, dar armonioasă, era potrivită unui poet, iar cele şase cuvinte sunară ca un vers dintr-un poem liric.

Am văzut-o pe Stormy aşa cum fusese în seara aceea la bâlci, iar visul deveni despre ea, despre noi, despre un trecut plăcut ce nu mai putea fi regăsit.

După mai puţin de patru ore de somn neliniştit, m-am trezit înainte de apariţia zorilor.

Prin vitraliile ferestrei se vedea un cer negru, iar zăne ale zăpezii dansau pe sticlă. În geamurile de jos, câteva ferigi de ger sclipeau într-o lumină bizară, când roşie, când albastră.

Ceasul digital de pe noptieră era acolo unde fusese atunci când mă prăbuşisem în pat, dar cartonaşul înrămat al ghicitoarei părea să fi fost mişcat. Eram sigur că fusese în poziţie verticală, în faţa veiozei. Acum stătea orizontal.

Am aruncat cuvertura şi m-am ridicat. M-am dus în camera de zi, am aprins lumina.

Scaunul cu spetează dreaptă rămăsese proptit sub clanţa uşii ce dădea în holul de la etajul trei. L-am încercat. Era fix.

Înainte ca bolşevismul să le înlăture o mare parte din credinţă, ruşii avuseseră o tradiţie mistică, atât creştină, cât şi iudaică. Dar

ruşii nu erau cunoscuţi pentru că puteau să treacă prin uşi încuiate sau prin ziduri solide.

Fereastra camerei de zi se afla la trei etaje deasupra solului şi nu se putea ajunge la ea cu o scară. Am verificat oricum zăvorul şi l-am găsit pus.

Cu toate că nu conţinuse călugăriţe în flăcări, nici păianjeni cu capete de copii, agitaţia din timpul nopţii fusese un vis. Doar un vis.

Privind în jos, am descoperit cauza luminii ce pulsa şi care se văzuse în filigranul de gheaţă de pe marginea geamului. O pătură subţire de zăpadă se întinsese pe pământ cât timp dormisem, iar trei maşini Ford Explorer, fiecare având scris pe capotă cuvântul ŞERIF, leneveau pe alee, cu nori de gaze ieşind din ţevile lor de eşapament şi cu girofarurile pâlpâind.

Deşi vântul nu bătea, furtuna nu se potolise. Prin pânza deasă de confetti reci, am văzut şase lanterne aflate la distanţă una de cealaltă, purtate de oameni nevăzuţi care se mişcau la unison, ca şi cum ar fi scotocit pajiştea căutând ceva.

CAPITOLUL 10

Cât timp mi-am pus niște izmene călduroase, mi-am tras blugii și un pulover cu guler înalt, mi-am pus ghete de schi, mi-am luat jacheta Gore-Tex/Thermolite, am gonit pe scări, am traversat holul și am intrat pe ușa de stejar în schitul casei de oaspeți, apărusera zorile.

Lumina bruscă pictase un fumir cenușiu peste coloanele de gresie ce înconjurau curtea. Sub tavanul schitului, întunericul rezista încă, de parcă noaptea era atât de puțin impresionată de dimineața mohorâtă, încât nu voia să se retragă.

În curte, St. Bartholomew, fără ghete de schi, stătea în pulberea proaspătă, oferind un dovlecel varianta de iarnă, în mâna sa întinsă.

În partea de răsărit a schitului, exact în partea opusă a locului în care năvălisem eu, se afla intrarea casei de oaspeți în biserica abației. Vocile se înălțau în rugăciune, iar un clopot răsuna rar spre mine, nu din biserică, ci dintr-un coridor din dreapta mea.

Patru trepte duceau în acel coridor îmbrăcat în piatră, care pătrundea vreo șapte metri în schitul cel mare. Acolo, o curte de patru ori mai mare decât prima era înconjurată de coloane și mai impresionante.

Cei patruzeci și șase de frați și cei cinci novici erau strânși în curtea aceea deschisă, complet îmbrăcați, stând în fața abatelui Bernard, care se afla în clopotniță, trăgând ritmic cu o mână de funia clopotului.

Utrenia se încheiase şi acum, când era pe cale să se termine Laudele, călugării ieşiseră din biserică pentru rugăciunea finală şi pentru predica abatelui.

Rugăciunea era *Angelus*, care e minunat în latină, când e rostit pe mai multe voci.

Un răspuns cântat se ridică din rândul fraţilor, când am ajuns: *Fiat mihi secundum verbum tuum*[1]. Apoi abatele şi ceilalţi spuseră: *Ave Maria.*

Doi ajutori de şerif aşteptau la adăpostul galeriei boltite, în timp ce fraţii îşi terminau rugăciunea. Poliţiştii erau bărbaţi solizi, mai solemni decât călugării.

Se uitară la mine. Era clar că nu sunt poliţist şi se părea că nu sunt nici călugăr. Situaţia mea nelămurită mă făcea un personaj interesant.

Privirile lor erau atât de intense, încât nu m-aş fi mirat dacă în aerul înţepător, ochii lor ar fi început să scoată aburi, ca şi respiraţia lor.

Având multe experienţe în privinţa poliţiei, ştiam foarte bine că nu trebuia să le sugerez că ar fi mai bine să-ţi îndrepte bănuielile împotriva rusului încruntat, indiferent unde s-ar fi ascuns acesta. Ca urmare a acestei sugestii, interesul lor faţă de mine s-ar fi intensificat.

Deşi doream să aflu motivul pentru care fusese chemat şeriful, am rezistat tentaţiei de a-i întreba. Poliţiştii ar fi fost înclinaţi să considere ignoranţa mea drept *o pretinsă* ignoranţă şi m-ar fi privit cu o suspiciune mai mare decât până atunci.

Din moment ce un poliţist te-a considerat demn de interes – chiar trecător – în legătură cu un delict, nu mai poţi să faci nimic ca să fii eliminat de pe lista potenţialilor suspecţi. Doar evenimente dincolo de capacitatea ta de a le controla pot să te dezvinovăţească. Cum ar fi să fii omorât în bătaie, împuşcat sau strangulat de *adevăratul* vinovat.

---

[1] Faca-se voia ta. (n.tr.)

– *Ut digni efficiamur promissionibus Christi*, spusera fraţii, iar abatele zise:

– *Oremus*, ceea ce înseamnă „să ne rugăm".

După mai puţin de o jumătate de minut, *Angelus* se termină.

De obicei, după *Angelus*, predica abatelui constă într-un scurt comentariu pe marginea unui text sfânt şi despre aplicarea acestuia în viaţa monahală. Apoi face o demonstraţie de step, cântând *Tea for Two*.

Bine, am exagerat cu stepul şi *Tea for Two*. Abatele Bernard seamănă cu Fred Astaire, de aceea n-am fost în stare să-mi scot din minte această imagine ireverenţioasă.

În loc de obişnuita predică, abatele anunţă o scutire de la participarea la liturghia de dimineaţă pentru toţi cei de care va fi nevoie ca să-i ajute pe ajutorii şerifului în percheziţionarea clădirilor.

Era ora 6.28. Liturghia trebuia să înceapă la ora şapte.

Cei importanţi pentru liturghie aveau să fie la dispoziţia autorităţilor după slujbă, ca să răspundă la întrebări şi să dea ajutorul necesar.

Liturghia avea să fie gata pe la ora 7.50. Micul dejun, care se ia în tăcere, începe întotdeauna la ora opt.

Abatele îi scuti pe cei care ajutau poliţia de Terţă, a treia rugăciune dintre cele şapte care se ţineau zilnic. Terţa[1] are loc la ora 8.40 şi durează vreo patruzeci de minute. Sexta[2], a patra rugăciune, are loc la 11.30, înainte de prânz.

Majoritatea laicilor se strâmbă când află că viaţa unui călugăr este atât de reglementată şi că se respectă aceeaşi rutină zi de zi. Ei cred că o asemenea viaţă e plictisitoare, chiar obositoare.

În lunile pe care le-am petrecut printre călugări am aflat că, dimpotrivă, aceşti oameni capătă energie prin rugă şi meditaţie. În timpul orelor de recreere, dintre cină şi slujba de seară, sunt

---

[1,2] Denumirile rugăciunilor catolice sunt luate din *Mic dicţionar creştin catolic*, de pr. Ioan Tămaş. (n.tr.)

o ceata plină de viața, încântătoare din punct de vedere intelectual și amuzantă.

Da, majoritatea lor sunt așa cum i-am descris, dar câțiva sunt timizi. Iar vreo doi sunt prea încântați de faptul că și-au dăruit viețile în mod altruist pentru ca această dăruire să pară altruistă pe deplin.

Unul dintre ei, fratele Mattias, are asemenea cunoștințe enciclopedice – și o părere la fel de bună – despre operetele lui Gilbert și Sullivan, încât te face să mori de plictiseală.

Călugării nu sunt neapărat sfinți prin faptul că sunt călugări. Și sunt întotdeauna și pe deplin oameni.

La sfârșitul declarației abatelui, mai mulți frați se grăbiră să se ducă spre ajutorii de șerif care așteptau la adăpostul galeriei cu coloane, dornici să le fie de ajutor.

Am remarcat un novice care zăbovea în curte, în zăpada care cădea. Deși figura îi era ascunsă de glugă, am observat că se uita la mine.

Era fratele Leopold, care-și terminase perioada de aspirantură doar în noiembrie și care purta haine de novice de mai puțin de două luni. Avea o figură tipică celor din Vestul Mijlociu, cu pistrui și cu un zâmbet cuceritor.

Dintre cei cinci novici din acel moment, numai în el nu aveam încredere. Motivul pentru care nu aveam încredere în el îmi scăpa. Era un simțământ visceral și atât.

Fratele Knuckles se apropie de mine, se opri, se scutură așa cum ar fi făcut un câine, aruncând zăpada ce atârna de el. Își dadu gluga pe spate și spuse încet:

– Fratele Timothy lipsește.

Fratele Timothy, responsabilul cu sistemele mecanice care mențineau locuibile abația și școala, nu era unul dintre cei care ajungeau târziu la utrenie și în nici un caz un individ care să umble după aventuri lumești, încălcându-și legământul. Cea mai mare slăbiciune a sa erau batoanele Kit Kat.

– Trebuie să fi fost cel de care am fost gata să mă împiedic azi-noapte, la colțul bibliotecii. Trebuie să discut cu polițiștii.

– Încă nu. Vino cu mine, spuse fratele Knuckles. Să mergem într-un loc care n-are o sută de urechi.

Am aruncat o privire în curte. Fratele Leopold dispăruse.

Cu figura sa tinerească și cu sinceritatea Vestului Mijlociu, Leopold nu părea un tip calculat sau șiret, ascuns sau mincinos.

Dar avea un mod deranjant de a sosi și a pleca cu o iuțeală ce-mi amintea uneori de o fantomă ce se materializa și se dematerializa. E aici, apoi nu-i aici. E, apoi nu e.

Am părăsit împreună cu Knuckles curtea cea mare și am mers prin coridorul de piatră către galeria oaspeților, iar de acolo am intrat prin ușa de stejar în sala principală de la parterul casei de oaspeți.

Ne-am dus lângă căminul din partea de nord a încăperii, deși în acesta nu ardea focul, și ne-am așezat pe fotolii, față în față.

– După ce am discutat noaptea trecută, am verificat paturile, spuse Knuckles. Nu aveam dreptul. M-am simțit ca un spion. Dar mi s-a părut un lucru potrivit.

– Ați luat o decizie practică.

– Exact asta am făcut. Chiar și pe vremuri, când eram un executant tâmpit și fără Dumnezeu, luam uneori decizii practice. De exemplu, șeful mă trimitea să rup picioarele unui tip, dar individul pricepea după ce-i rupeam un picior, așa că nu i-l mai rupeam pe celălalt. Chestii de felul ăsta...

– Domnule, vă întreb din pură curiozitate... Când v-ați prezentat ca aspirant la frații din mânăstirea St. Bartholomew, cât timp a durat prima dumneavoastră spovedanie?

– Fratele Reinhart spune că două ore și zece minute, dar mie mi s-a părut că a durat o lună și jumătate.

– Pun pariu că așa a fost.

– Oricum, unii frați lasă ușa întredeschisă, alții n-o lasă, dar nici o încăpere nu-i încuiată. Am aprins lanterna în prag, ca să cercetez mai iute patul. Nu lipsea nimeni.

– Era cineva treaz?

– Fratele Jeremiah sufera de insomnie. Fratele John Anthony avea măruntaiele pline de acid, de la cina de ieri.

– Chile rellenos.[1]

– I-am spus că am simţit miros de ars şi verificam, ca să mă asigur că nu exista nici o problemă.

– Aţi mințit, domnule, i-am zis eu, ca să-l înţep un pic.

– Asta nu-i o minciună care să mă bage în aceeaşi groapă cu Al Capone, dar e un pas pe panta alunecoasă pe care am mai fost.

Mâna sa, cu aspect atât de brutal, făcu semnul crucii cu o iuţime aparte, menită să-ţi amintească imnul *Amazing grace*.

Fraţii se trezesc la ora cinci, se spală, se îmbracă şi la ora 5.40 se aliniază în curtea schitului celui mare, ca să intre împreună în biserică pentru utrenie şi Laude. Deci la ora două dimineaţa erau terminaţi, nu le ardea de citit sau de jocuri.

– Aţi fost şi în aripa novicilor, ca să-i verificaţi şi pe aceştia?

– Nu. Ai spus că fratele care zăcea în curte cu faţa în jos era îmbrăcat în negru.

În anumite ordine, novicii poartă veşmânt asemănător – sau identic – celui purtat de fraţii care au depus jurământul final, dar la St. Bartolomew, novicii poartă haine cenuşii, nu negre.

– Mi-am imaginat că individul inconştient din curte şi-a revenit, s-a ridicat şi s-a întors în pat – sau că era abatele.

– L-aţi verificat pe abate?

– Fiule, nu puteam să încerc şmecheria cu mirositul a ars cu abatele, în apartamentul său, pentru ca el e deştept cât trei ca mine. În plus, tipul din curte era greu, nu-i aşa? Ai spus greu. Iar pe abatele Bernard îl ia vântul pe sus.

– Fred Astaire.

Knuckles îmi făcu cu ochiul. Se ciupi de şaua nasului său ca o ciupercă.

---

[1] Ardei umpluţi după o reţetă mexicană (n.tr.)

– Mai bine nu-mi spuneai niciodată chestia cu *Tea for Two*. Nu mai pot să fiu atent la predica de dimineață a abatelui, tot aștept numărul de step.

– Când s-a descoperit că fratele Timothy lipsește?

– Am văzut că nu stătea în rând pentru utrenie. La Laude nu apăruse, așa că m-am furișat afară din biserică, să-l caut în camera sa. Erau doar perne.

– Perne?

– Noaptea trecută, ceea ce părea a fi fratele Timothy sub pătură, la lumina lanternei din prag, fuseseră doar niște perne suplimentare.

– De ce ar fi făcut așa ceva? Nu există vreo regulă privind ora de stingere. Nu se fac verificări ale celor care dorm.

– Poate că Tim n-a făcut el însuși treaba asta, poate că a făcut-o altcineva ca să câștige timp, să ne împiedice să ne dăm seama că Tim a dispărut.

– Pentru ce să câștige timp?

– Nu știu. Dar dacă aș fi văzut că Tim dispăruse în timpul nopții, aș fi știut că el fusese cel pe care l-ai găsit în curte și l-aș fi trezit pe abate.

– Fratele Timothy e cam greu, așa e, am spus eu.

– Burtă de mâncător de Kit Kat. Dacă descopeream că un frate lipsește când am făcut controlul paturilor, atunci polițiștii ar fi fost aici cu câteva ore în urmă, înainte ca furtuna să se dezlănțuie atât de rău.

– Acum căutarea e mai dificilă, am zis eu. E... mort, nu-i așa?

Knuckles se uită în căminul în care nu ardea focul.

– Opinia mea de profesionist este că-i cam așa.

Mă săturasem de Moarte. Fugisem de Moarte în acest refugiu, dar în timp ce fugeam de ea, nimerisem drept în brațele ei.

De viață poți să fugi, de moarte, nu.

CAPITOLUL 11

Mielul zorilor deveni leul dimineţii, cu un răcnet subit al vântului care greblă ferestrele sălii cu dinţi ciugulitori de zăpadă. O simplă furtună de zăpadă se transformă într-un viscol muşcător.

– Îmi plăcea fratele Timothy, am spus eu.

– Era un tip plăcut, mă aprobă Knuckles. Roşeaţa aia uimitoare...

Mi-am amintit lumina exterioară care scotea la iveală strălucirea interioară a nevinovăţiei călugărului.

– Cineva a pus perne sub pătura lui Tim ca să nu se vadă că lipseşte decât după ce furtuna avea să complice lucrurile. Ucigaşul a câştigat timp ca să-şi termine treaba pentru care venise aici.

– Cine? întrebă Knuckles.

– Domnule, v-am spus că n-am puteri paranormale.

– Nu te-am întrebat dacă ai puteri paranormale. Am crezut că ai vreun indiciu.

– Nu sunt nici Sherlock Holmes. Ar fi mai bine să discut cu poliţia.

– Poate ar trebui să te gândeşti dacă merită să faci asta.

– Dar trebuie să le spun poliţiştilor ce s-a întâmplat.

– O să le spui şi despre *bodach?*

Şeful poliţiei din Pico Mundo, Wyatt Porter, îmi era ca un tată. Aflase de darul meu de când aveam cincisprezece ani.

Nu mă încânta ideea să stau de vorbă cu şeriful districtului şi să-i explic că văd morţi, precum şi nişte demoni iuţi, ca nişte lupi.

– Şeful poliţiei, Wyatt Porter, poate să-l sune pe şerif şi să garanteze pentru mine.

Knuckles părea că se îndoieşte.

– Şi de cât timp ar fi nevoie pentru asta?

– Poate nu prea mult, dacă pot să-l găsesc iute pe Wyatt.

– Nu am întrebat de cât timp o să aibă nevoie Wyatt Porter ca să le spună poliţiştilor locali că eşti sincer. Mă întrebam cât timp o să le trebuiască localnicilor ca să creadă chestia asta.

Avea dreptate. Până şi Wyatt Porter, un om inteligent, care o cunoscuse bine pe bunica mea şi care mă cunoscuse şi pe mine, a trebuit convins când i-am dat prima oară o informaţie ce rezolva o anchetă care bătea pasul pe loc.

– Fiule, nimeni în afară de tine nu vede *bodachi*. Dacă copiii sau noi toţi urmează să fim ucişi de cineva sau de ceva, atunci tu ai cele mai mari şanse să-ţi imaginezi când şi ce, ai cele mai mari şanse să opreşti chestia asta.

Pe podeaua de mahon se afla un covor persan. În lumea cu figuri din lână de sub picioarele mele, un dragon se răsucea, holbându-se.

– Nu vreau această responsabilitate prea mare. Nu pot s-o duc.

– Se pare că Dumnezeu crede că poţi.

– Nouăsprezece morţi, i-am amintit eu.

– Atunci când ar fi putut să fie două sute. Ascultă, fiule, să nu crezi că legea e întotdeauna ca Wyatt Porter.

– Ştiu că nu-i.

– În zilele astea, legea crede că-i doar lege. Legea nu-şi aminteşte că a fost înmânată cândva de undeva de sus, că a însemnat cândva nu numai *nu*, ci a fost un mod de a trăi şi un motiv de a trăi în modul acela. Legea crede acum că doar politicienii au făcut-o sau au refăcut-o, aşa că nu-i nici o surpriză că unii oameni nu se sinchisesc de lege, nici că unii oameni ai legii nu înţeleg adevărata raţiune a legii. Dacă-ţi spui povestea soiului nepotrivit de om al legii, acesta n-o să vadă niciodată că eşti de partea sa. N-o să creadă că ai un dar. Un om al legii de soiul ăsta o să creadă

că eşti ceea ce crede el că-i rău în lume, ceea ce şi-ar dori să nu mai existe în ea. Ar crede că eşti ţicnit. N-ar putea să aibă încredere în tine. N-ar vrea. Să presupunem că stă cu ochii pe tine sau că te bănuieşte, iar dacă poliţiştii vor găsi un cadavru, atunci ce-o să facem?

Nu-mi plăcea expresia arogantă a dragonului din ţesătura de lână, nici felul în care firele colorate redau violenţa din ochii lui. Am tras piciorul stâng, ca să-i acopăr faţa.

– Domnule, poate că n-o să pomenesc de darul meu sau de *bodach*. Pot să spun că am găsit un călugăr pe pământ, iar apoi am fost lovit cu ciomagul de cineva.

– Ce căutai afară la ora aia? De unde veneai, unde te duceai, ce intenţionai? De ce ai porecla asta? Vrei să spui că tu eşti puştiul care a fost eroul de la mallul Green Moon, acum două veri? De ce te urmăresc necazurile, sau tu eşti cel care aduce necazuri?

Juca rolul avocatului diavolului.

Mai că-mi venea să cred că simţeam dragonul de pe covor zbătându-se sub piciorul meu.

– În realitate, nu pot să le spun multe lucruri care să le fie de folos, m-am potolit eu. Cred că putem aştepta până o să găsească trupul.

– N-o să-l găsească, spuse fratele Knuckles. Ei nu-l caută pe fratele Tim care a fost ucis, iar trupul său, ascuns. Ei caută un frate Tim care şi-a scrântit glezna sau s-a spânzurat de-o grindă.

M-am uitat la el, fără să-l înţeleg pe deplin.

– Au trecut abia doi ani de când fratele Constantine s-a sinucis, îmi reaminti el.

Constantine este călugărul mort care zăboveşte în această lume, iar uneori se manifestă ca un poltergeist energetic, în moduri neaşteptate.

Pentru motive pe care nu le-a înţeles nimeni, Constantine s-a urcat într-o noapte în turnul bisericii, în timp ce fraţii dormeau, a legat un capăt al funiei în jurul mecanismului care roteşte ansamblul de trei clopote, şi-a înnodat celălalt capăt în jurul gâtului,

s-a cățărat pe parapetul turnului și a sărit în gol, bătând clopotul de a trezit întreaga comunitate a mânăstirii St. Bartolomew.

Printre oamenii credinței, sinuciderea este, probabil, cel mai condamnabil păcat. Efectul asupra fraților fusese profund, iar timpul nu-l diminuase.

– Șeriful crede că suntem o gașcă de necioplițti și nu are încredere în noi, spuse Knuckles. E de soiul celor care crede că aici trăiesc călugări albinoși asasini, ascunși în catacombe secrete, care ies noaptea ca să ucidă, chestiile alea anticatolice ale Ku Klux Klan-ului, deși poate că individul nu le-a aflat de la KKK. E amuzant că tipi care nu cred în nimic sunt gata să creadă orice poveste țicnită despre oameni ca noi.

– Deci polițiștii se așteaptă ca fratele Timothy să se fi sinucis.

– Probabil că șeriful crede că o să ne sinucidem pe rând, până n-o să mai rămână nici unul dintre noi. Ca adepții lui Jim Jones.

M-am gândit melancolic la Bing Crosby și la Barry Fitzgerald.

– Am văzut noaptea trecută un film vechi – *Going My Way*[1].

– Fiule, nu numai că povestea aia s-a petrecut altădată. A fost pe o altă planetă.

Ușa exterioară a sălii se deschise. Intrară un ajutor de șerif și patru călugări. Veniseră să cerceteze casa de oaspeți, deși era puțin probabil ca un frate cu intenții sinucigașe să fi venit în aripa asta ca să bea o sticluță de Clorox.

Fratele Knuckles recită ultimele versete ale unei rugăciuni și făcu semnul crucii, iar eu i-am urmat exemplul, ca și cum ne retrăseserăm acolo ca să ne rugăm împreună pentru întoarcerea cu bine a fratelui Timothy.

Nu știu dacă această înșelăciune putea fi considerată o jumătate de pas în jos pe o pantă alunecoasă. Nu aveam senzația că alunecam. Dar, bineînțeles, nu remarcăm niciodată când coborâm, decât atunci când ne năpustim în jos în mare viteză.

---

[1] Film care a primit Oscarul în 1944, Bing Crosby și Barry Fitzgerald joacă roluri de preoți catolici. (n.tr.)

Knuckles mă convinsese că n-o să găsesc prieteni în rândul autorităţilor, că trebuie să rămân un agent independent dacă voiam să descopăr natura violenţei nedesluşite care-i atrăgea pe *bodachi*. Ca urmare, am preferat să-i evit pe ajutorii de şerif fără să par că mă feream de ei.

Fratele Fletcher, cantorul mânăstirii şi directorul muzical, unul dintre cei patru călugări aflaţi împreună cu ajutorul de şerif, îmi ceru permisiunea sa cerceteze apartamentul meu. I-am dat-o fără ezitare.

Ca să audă ajutorul de şerif – ai cărui ochi se reduseseră la simple fante înguste sub greutatea bănuielilor sale – Knuckles îmi ceru să-l ajut să cerceteze cămările şi magaziile, care reprezentau domeniul său, în calitate de chelar.

Când am ieşit din sală şi am intrat în galeria casei de oaspeţi, unde vântul şuiera printre coloane, am văzut că Elvis mă aştepta.

În cele două manuscrise anterioare ale mele am povestit întâlnirile pe care le-am avut în Pico Mundo cu spiritul care zăboveşte în această lume a lui Elvis Presley. Când am părăsit oraşul din deşert, ducându-mă în mânăstirea din munţi, el a venit cu mine.

În loc să bântuie un loc, în special un loc potrivit precum Graceland[1], el mă bântuie *pe mine*. Crede că, prin intermediul meu, va găsi cu timpul curajul de a se muta într-un loc mai înalt.

Presupun că ar trebui să fiu încântat că sunt bântuit de Elvis în loc să fiu bântuit de un punkist precum – să zicem – Sid Vicious[2]. Regele este un spirit plăcut, cu simţul umorului şi care e preocupat de binele meu, deşi uneori plânge fără să se poată stăpâni. În tăcere, bineînţeles, dar copios.

Pentru că morţii nu vorbesc, nici nu dispun de dispozitive de transmitere de texte, am avut nevoie de mult timp ca să aflu de ce Elvis rătăcea prin lumea noastră tulbure. La început am crezut că-i

[1] Domeniul din Memphis al lui Elvis Presley (n.tr.)

[2] Muzician englez, membru al trupei Sex Pistols (n.tr.)

vine greu să plece de aici pentru că lumea aceasta fusese foarte bună cu el.

Adevărul este că dorește cu disperare s-o întâlnească pe mama sa, Gladys, în lumea următoare, dar îi e greu să treacă dincolo pentru că-i plin de teamă în ceea ce privește reîntâlnirea lor.

Puțini oameni și-au iubit mamele mai mult decât a iubit-o Elvis pe Gladys. Ea a murit tânără, iar el a jelit-o până la moartea lui.

Totuși, el se teme că folosirea drogurilor și alte păcate personale din anii care au urmat morții ei ar putea s-o facă să-i fie rușine cu el. Elvis e stânjenit de moartea sa umilitoare – îndopat în exces cu medicamente prescrise, a căzut cu fața în jos în propria-i vomă – deși asta pare să fie metoda preferată de ieșire din scenă a unui procentaj semnificativ al celebrităților rock-and-rollului.

L-am asigurat deseori că acolo unde așteaptă Gladys nu poate exista rușine, furie sau dezamăgire, ci numai dragoste și înțelegere. I-am spus că ea îl va primi cu brațele deschise în Cealaltă Parte.

Până acum siguranța mea nu l-a convins. Bineînțeles, nu există nici un motiv pentru care l-ar fi convins. Amintiți-vă că în capitolul șase am recunoscut că nu știu *nimic*.

Deci când am intrat în coridorul dintre galeria cea mare și cea a oaspeților, i-am spus fratelui Knuckles:

– Elvis e aici.

– Da? În ce film e?

Acesta era modul lui Knuckles de a întreba cum este îmbrăcat Regele.

Alte spirite care zăbovesc pe aici se manifestă doar în hainele pe care le purtau când au murit. Donny Mosquith, fost primar în Pico Mundo, a avut un atac de cord în timpul unor relații intime viguroase și bizare cu o tânără. Îl stimula să se deghizeze, purtând pantofi cu tocuri înalte și lenjerie de damă. Păros și îmbrăcat în dantelă, șonticăind pe străzile unui oraș care dăduse numele lui unui parc pe când era încă în viață, dar care apoi îl rebotezase cu numele unei vedete de televiziune care prezenta un spectacol cu jocuri, primarul Mosquith nu era o fantomă frumoasă.

Elvis a fost un tip mişto şi în viaţă, şi după moarte. Apare după cum are chef, în costume din filmele sale sau din spectacolele de pe scenă. Acum purta cizme negre, pantaloni negri strâmţi, de frac, o jachetă strâmtă, neagră, deschisă, care-i ajungea doar până la talie, un brâu roşu, o cămaşă albă cu dantelă şi o eşarfă neagră sofisticată.

– E îmbrăcat în veşmântul de dansator de flamenco din *Veselie la Acapulco*, i-am spus eu lui Knuckles.

– În iarna din Sierra?

– Nu poate să simtă frigul.

– Şi nu-i ceva potrivit într-o mânăstire.

– N-a făcut nici un film cu călugări.

În timp ce mergea alături de mine şi în momentul în care ne-am apropiat de coridor, Elvis îşi puse braţul pe umerii mei, ca şi cum ar fi vrut să mă îmbărbăteze. Braţul lui nu era mai puţin material decât braţul unei persoane vii.

Nu ştiu de ce mie fantomele mi se par solide, de ce atingerea lor este caldă în loc să fie rece, dar cu toate acestea trec prin ziduri sau se dematerializează după cum au chef. E un mister pe care probabil că n-o să-l rezolv niciodată – precum popularitatea brânzei spray sau precum scurta carieră de cântăreţ de estradă a domnului William Shatner, după *Star Trek*.

În curtea largă a schitului celui mare, vântul bătea de-a lungul pereţilor înalţi de trei etaje zvârlind şfichiuri de zăpadă fărâmicioasă, aruncând în sus nori de zăpadă mai moale de pe podeaua de gresie, izbind printre coloane în timp ce ne grăbeam de-a lungul colonadei către uşa bucătăriei din aripa de sud.

Cerul se lăsase în jos peste St. Bart, precum tencuiala care se prăbuşeşte a unui tavan ce se fărâmiţează, iar ziua părea să se prăvălească peste noi, ziduri albe mai formidabile decât abaţia de piatră, ruine de alabastru ce înmormântau totul, uşoare, dar întemniţătoare.

CAPITOLUL 12

De fapt, eu şi Knuckles am percheziţionat cămara şi magaziile adiacente, dar n-am găsit nici urmă de fratele Timothy.

Elvis admira borcanele cu unt de arahide care umpleau un raft, amintindu-şi probabil de sendvişurile cu banane prăjite şi unt de arahide, care reprezentaseră baza dietei sale pe când fusese viu.

Un timp, călugării şi ajutorii de şerif fuseseră ocupaţi în hol, în sala de mese, în bucătărie şi în alte încăperi alăturate. Apoi se aşternu tăcerea, cu excepţia vântului ce bătea în ferestre, când căutarea se mută în altă parte.

După ce fusese cercetată biblioteca, m-am retras acolo ca să mă gândesc şi să stau deoparte până aveau să plece autorităţile.

Elvis veni cu mine, dar Knuckles voia să petreacă un timp la biroul său din magazie, revăzând facturile, înainte să se ducă la liturghie. Oricât de neplăcută fusese dispariţia fratelui Tim, munca trebuia continuată.

Una dintre ideile de bază ale credinţei fraţilor este că atunci când va veni Ziua, şi timpul se va sfârşi, dacă vei fi luat în timp ce vei munci cinstit, va fi la fel de potrivit ca în cazul în care vei fi luat în timp ce te rugai.

În bibliotecă, Elvis se plimbă printre şirurile de rafturi, uneori trecând *prin* rafturi, citind cotoarele cărţilor.

Fusese, periodic, un pasionat de lectură. După prima sa perioadă de celebritate, comandase deodată câte douăzeci de volume cartonate de la o librărie din Memphis.

Abaţia deţinea şaizeci de mii de volume. Unul dintre ţelurile călugărilor, în special al benedictinilor, fusese dintotdeauna să păstreze cunoştinţele.

Multe mânăstiri din Lumea Veche fuseseră construite ca fortăreţe, pe culmi, cu un singur drum de acces ce putea fi blocat. Cunoştinţele a aproape două milenii, inclusiv marile opere ale grecilor antici şi ale romanilor fuseseră păstrate prin eforturile călugărilor atunci când invaziile barbarilor – goţii, hunii, vandalii – distruseseră în mod repetat civilizaţia occidentală, şi încă o dată atunci când armatele islamice aproape cuceriseră Europa în una dintre cele mai sângeroase campanii din istorie.

Civilizaţia, zicea prietenul meu Ozzie Boone, există doar pentru că lumea a avut din belşug două categorii de oameni: cei care erau în stare să construiască, având mistria într-o mână şi spada în cealaltă; şi cei care credeau că la început a fost Cuvântul şi şi-ar fi riscat viaţa ca să păstreze toate cărţile pentru adevărurile pe care ar fi putut să le conţină.

Eu cred că sunt necesari şi câţiva bucătari. Ca să clădeşti, ca să lupţi, ca să-ţi rişti viaţa pentru o cauză bună e necesar un moral ridicat. Nimic nu susţine mai bine moralul ca o porţie perfect preparată de ouă ochiuri pe o grămadă de cartofi prăjiţi.

Plimbându-mă fără odihnă pe culoarele bibliotecii, am cotit la un colţ şi am dat nas în nas cu rusul, Rodion Romanovici, pe care îl văzusem de curând într-un vis.

N-am pretins niciodată că am aplombul lui James Bond, aşa că nu mi-e jenă să recunosc că am dat înapoi şi am zis:

– Ticălosule!

Individul ca un urs, încruntându-se atât de tare încât sprâncenele i se împleteau, zise cu un slab accent străin:

– Ce-i cu tine?

– M-aţi speriat.

– În nici un caz.

– Ei, m-am speriat.

– Te-ai speriat singur.

– Scuze, domnule.

– De ce-ţi ceri scuze?

– Pentru limbajul meu.

– Eu vorbesc englezeşte.

– Da, vorbiţi, chiar foarte bine. Cu siguranţă mai bine decât vorbesc eu ruseşte.

– Vorbeşti ruseşte?

– Nu, domnule. Nici o vorbă.

– Eşti un tânăr ciudat.

– Da, domnule, ştiu.

Romanovici, care avea probabil vreo cincizeci de ani, nu părea bătrân, dar timpul îi bătătorise faţa cu multe experienţe din viaţă. Pe fruntea sa lată se întindea o broderie de cicatrice subţiri, albe. Creţurile de la colţurile gurii nu sugerau că-şi petrecuse viaţa zâmbind: erau adânci, severe, ca nişte răni vechi căpătate în lupta cu spada.

Ca să lămuresc lucrurile, am zis:

– Am vrut să spun că-mi cer scuze pentru limbajul meu *urât*.

– De ce te-am speriat?

Am ridicat din umeri.

– Nu mi-am dat seama că eraţi aici.

– Nici eu nu mi-am dat seama că erai aici, zise el, dar tu nu m-ai speriat.

– Eu n-am echipamentul necesar.

– Ce echipament?

– Adică nu sunt un tip care provoacă spaimă. Sunt un individ inofensiv.

– Iar eu sunt un tip care provoacă spaimă? întrebă el.

– Nu, domnule. Deloc. Nu. Sunteţi impunător.

– Sunt impunător?

– Da, domnule. Foarte impunător.

– Eşti unul dintre oamenii care folosesc cuvintele mai mult după cum sună, decât după înţelesul lor? Ştii ce înseamnă inofensiv?

– Înseamnă nevătămător, domnule.

– Da. Iar tu – cu siguranţă – nu eşti inofensiv.

– Din cauza ghetelor negre de schi, domnule. Oricine le poartă pare că-i gata să le tragă şuturi celorlalţi.

– Tu pari să fii curat, direct, naiv.

– Mulţumesc, domnule.

– Dar eşti complex, complicat, bănuiesc că eşti chiar încâlcit.

– Sunt ceea ce se vede, l-am asigurat eu. Sunt doar un bucătar de minuturi.

– Da, afirmaţia asta pare foarte plauzibilă, cu clătitele tale excepţional de pufoase. Iar eu sunt un bibliotecar din Indianapolis.

Am arătat spre cartea din mâna sa, pe care o ţinea în aşa fel încât nu puteam să-i văd titlul:

– Ce citiţi?

– E despre otrăvuri şi marii otrăvitori din istorie.

– Nu-i o chestie înălţătoare, pe care te-ai aştepta s-o găseşti în biblioteca unei abaţii.

– E un aspect important al istoriei bisericii, spuse Romanovici. De-a lungul secolelor, clericii au fost otrăviţi de regi şi politicieni. Caterina de Medici l-a asasinat pe cardinalul de Lorraine cu bani înmuiaţi în otravă. Aceasta a pătruns prin piele, iar cardinalul a murit în cinci minute.

– Cred că-i bine că am trecut la o economie fără bani gheaţă.

– De ce un individ care-i doar un bucătar de minuturi petrece luni de zile în casa de oaspeţi a unei mânăstiri? întrebă Romanovici.

– Nu plătesc chirie. Sunt sătul de gătit. Sufăr de sindromul străpungerii carpiene, datorat tehnicii eronate de folosire a spatulei. Simt nevoia de revitalizare spirituală.

– E ceva obişnuit pentru bucătarii de minuturi să caute periodic o revitalizare spirituală?

– Ar putea să fie o caracteristică definitorie a profesiei, domnule. Poke Barnett trebuie să se ducă de două ori pe an într-o cocioabă din deşert, ca să mediteze.

Romanovici adăugă o încruntătură peste cea anterioară şi întrebă:

– Cine-i Poke Barnett?

– E celălalt bucătar de minuturi din restaurantul în care am lucrat. Cumpără două sute de cutii cu cartuşe pentru pistolul său, intră în deşertul Mojave cu maşina până când ajunge la vreo sută de kilometri de oricare altă persoană şi petrece câteva zile făcând praf cactuşii.

– Trage în cactuşi?

– Poke are multe calităţi, domnule, dar nu-i un apărător al mediului.

– Ai spus că se duce în deşert ca să mediteze.

– Poke spune că în timp ce trage în cactuşi, se gândeşte la scopul vieţii.

Rusul se uită la mine.

Dintre toţi ochii pe care i-am întâlnit, în ai săi se putea citi cel mai puţin. Din ochii săi nu puteam să aflu despre el decât ce ar fi aflat un parameci de pe o plăcuţă de sticlă, privind în sus spre lentilele microscopului, despre opinia despre el a celui care-l examina.

După ce tăcu un timp, Rodion Romanovici schimbă subiectul:

– Ce carte cauţi, domnule Thomas?

– Ceva despre un iepuraş de porţelan într-o călătorie magică sau despre un şoricel care salvează prinţese.

– Mă îndoiesc că o să găseşti aşa ceva în această parte a bibliotecii.

– Probabil că aveţi dreptate. Iepuraşii şi şoriceii nu se învârt printre indivizii care otrăvesc oameni.

Această afirmaţie provocă o altă scurtă tăcere a rusului. Nu cred că se gândea la părerea sa despre tendinţele ucigaşe ale iepuraşilor şi şoriceilor. Cred că încerca să-şi dea seama dacă vorbele mele sugerau că-l bănuiesc de ceva.

– Eşti un tânăr foarte ciudat, domnule Thomas.

– Nu încerc să fiu ciudat, domnule.

– Şi hazliu.

– Dar nu grotesc, am sperat eu.

– Nu. Nu eşti grotesc. Ci hazliu.

Se întoarse şi plecă, împreună cu cartea sa, care putea să fie despre otrăvuri şi otrăvitori celebri din istorie. Sau să nu fie.

La capătul îndepărtat al coridorului dintre rafturi, Elvis apăru îmbrăcat tot în costumul de dansator de flamenco. Se apropie în timp ce Romanovici se îndepărta, cu umerii lăsaţi, imitând mersul târşâit, gheboşat, ca de trol, al rusului, încruntându-se la individ în timp ce trecea pe lângă el.

Când Rodion Romanovici ajunse la capătul rafturilor, înainte să dispară din vedere, se opri, privi înapoi şi zise:

– Eu nu te judec după numele tău, Odd Thomas. Ar trebui să nu mă judeci nici tu după al meu.

Şi plecă, lăsându-mă să mă întreb ce voise să spună. La urma urmei, nu fusese botezat după ucigaşul în masă Iosif Stalin.

Când Elvis ajunse lângă mine, îşi strîmbase figura într-o imitare comică şi asemănătoare a rusului.

Privindu-l pe Rege care se schimonosea pentru mine, mi-am dat seama cât de neobişnuit era faptul că nici eu, nici Romanovici nu pomeniserăm de dispariţia fratelui Timothy, nici de ajutorii de şerif care roiau peste tot căutându-l. În lumea închisă a mânăstirii, unde abaterile de la rutină sunt rare, evenimentele disturbatoare ale dimineţii ar fi trebuit să fie primul subiect despre care să fi discutat.

Lipsa noastră reciprocă de remarci privind dispariţia fratelui Timothy – chiar şi în trecere – părea să sugereze o anumită percepţie comună a evenimentelor sau măcar o atitudine comună, ceea ce ne făcea, într-un mod foarte important, foarte asemănători. Nu aveam idee ce însemna asta, dar am intuit adevărul acestei afirmaţii.

Când Elvis văzu că nu poate să stoarcă nici un zâmbet de la mine cu imitarea rusului celui posomorât, îşi vârî un deget în

nara stângă până la a treia articulație, prefăcându-se că scotocește de zor.

Moartea nu-i îndepărtase dorința de a distra. Ca spirit fără voce, nu mai putea cânta sau spune glume. Uneori dansa, amintindu-și rutina simplă din unul dintre filmele sale sau din spectacolul din Las Vegas, deși nu era mai asemănător cu Fred Astaire decât era abatele Bernard. Din nefericire, în disperarea sa recurgea uneori la umor juvenil, care nu era demn de el.

Își scoase degetul din nară, extrăgând o șuviță de muci imaginari, pretinzând că era extraordinar de lungă, curând ajungând să scoată metru după metru din nas, cu amândouă mâinile.

M-am dus să caut catalogul colecției și am citit un timp despre Indianapolis.

Elvis stătea în fața mea, dincolo de cartea deschisă, continuându-și spectacolul, dar eu l-am ignorat.

Indianapolis are opt universități și colegii și un sistem de biblioteci publice extins.

În timp ce Regele mă bătea ușor pe cap, am oftat și am ridicat privirea de pe carte.

Elvis își vârâse degetul arătător în nara dreaptă, până la a treia articulație, ca mai înainte, dar de data asta vârful degetului îi ieșea, în mod imposibil, din urechea stângă. Îl mișca încoace și încolo.

Nu m-am putut împiedica să nu zâmbesc. Voia atât de mult să placă...

Mulțumit că storsese un zâmbet de la mine, își scoase degetul din nas și-și șterse amble mâini de jacheta mea, prefăcându-se că erau murdare de muci.

– E greu de crezut că ești același om care ai cântat *Love Me Tender.*

Se prefacu a folosi mucii rămași ca să-și netezească părul.

– Nu ești hazliu, i-am spus eu. Ești grotesc.

Judecata mea îl încântă. Rânji și făcu un șir de plecăciuni ușoare, ca și cum ar fi fost în fața unor spectatori, iar buzele sale

rostirã în tãcere cuvintele: „Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc foarte mult".

Stãteam la masa din bibliotecã şi citeam despre Indianapolis, care e strãbãtut de mai multe autostrãzi decât oricare alt oraş din Statele Unite. Aici existase cândva o industrie înfloritoare a anvelopelor, dar acum nu mai e.

Elvis stãtea la fereastrã, privind cum cade zãpada. Bãtea ritmul cu mâinile pe pervazul ferestrei, dar nu scotea nici un sunet.

Mai târziu ne-am dus la recepţia casei de oaspeţi, din faţa abaţiei, sã vãd cum evolua cercetarea fãcutã de oamenii din departamentul şerifului.

Camera de recepţie, mobilatã ca un hol mic şi elegant dintr-un hotel, era de obicei neocupatã.

Când m-am apropiat de uşa din faţã, aceasta se deschise, iar fratele Rafael intrã într-un carusel de zãpadã sclipitoare, cu vântul bãtând în jurul sãu şi urlând ca o orgã acordatã în iad. În ciuda rezistenţei, cãlugãrul reuşi sã închidã uşa şi zãpada ce se rotea se aşternu pe podea, iar vântul mai scoase un geamãt amortizat, afarã.

– Ce chestie teribilã, spuse fratele, cu glasul tremurând de tristeţe.

Ceva rece şi cu multe picioare reci se târî pe sub pielea scalpului meu şi coborî pe la ceafã.

– Poliţia l-a gãsit pe fratele Timothy?

– Nu *l-a gãsit*, dar poliţiştii au plecat, spuse el, cu ochii atât de mari din cauza faptului cã nu-i venea sã creadã aşa ceva, cã ar fi putut sã fie numit fratele Bufniţã. Au *plecat!*

– Ce-au spus?

– Cã sunt prea puţini, în vreme de furtunã. Accidente pe autostradã, o suprasolicitare neobişnuitã a oamenilor de care dispun...

Elvis ascultã, dând din cap judicios, pãrând a fi de acord cu autoritãţile.

Pe când trãia, solicitase şi primise insigne speciale de ajutor de şerif – adevãrate, nu onorifice – de la diferite agenţii de poliţie, inclusiv de la Biroul şerifului din districtul Shelby din Tennessee.

Printre altele, insignele acelea îi permiteau să poarte o armă ascunsă sub haină. Fusese întotdeauna mândru de asocierea sa cu forțele legii.

Într-o noapte din martie 1976, sosind la locul unei ciocniri între două vehicule pe Autostrada interstatală 240, își scosese insigna și ajutase victimele până când sosise poliția. Din fericire, nu împușcase accidental pe nimeni.

– Au cercetat toate clădirile? am întrebat eu.

– Da, îmi confirmă fratele Rafael. Și curțile. Dar dacă s-a dus să se plimbe prin padure și i s-a întâmplat ceva, a căzut sau a pățit ceva, și zace acolo?

– Unora dintre frați le place să se plimbe prin pădure, am spus eu, dar nu noaptea, iar fratelui Timothy în nici un caz.

Călugărul se gândi la spusele mele, apoi dădu din cap.

– Fratele Timothy e groaznic de sedentar.

În situația aceea, folosirea cuvântului „sedentar" în legătură cu fratele Timothy părea să includă în definiția sa starea sedentară definitivă, moartea.

– Dacă nu-i în pădure, atunci unde este? se întrebă fratele Rafael, părând cuprins de neliniște. Poliția nu ne înțelege nici un pic. Nu înțelege *nimic* despre noi. Spun că probabil a dezertat.

– A dezertat? E ridicol!

– Mai mult decât ridicol, e mai rău de atât. E o insultă, declară indignat Rafael. Unul dintre polițiști a spus că probabil Tim s-a dus la Reno după „niște r și r" – rom și ruletă.

Dacă unul dintre oamenii lui Wyatt Porter din Pico Mundo ar fi spus așa ceva, șeful poliției l-ar fi trecut pe o perioadă de probă fără salariu și, în funcție de răspunsul polițistului la dojană, ar fi putut chiar să-l concedieze.

Sugestia fratelui Knuckles să stau retras și să nu am de-a face cu acești polițiști părea să fi fost un sfat înțelept.

– Ce să facem? se întrebă îngrijorat fratele Rafael.

Am clatinat din cap. Nu aveam nici un răspuns.

M-am uitat la ceasul de la mână, apoi m-am dus la una dintre ferestrele din față.

Elvis trecuse prin ușa închisă și stătea afară, în zăpada ce se întindea, o siluetă ce ieșea în evidență, cu veșmântul ei negru de flamenco și cu brâu roșu.

Era ora 8.40 dimineața.

Doar urmele de anvelope ale vehiculelor de poliție ce abia plecaseră însemnau aleea. Altfel, furtuna tencuise terenul variat și aspru, netezindu-l într-o geometrie alb-pe-alb de planuri drepte și ondulații blânde.

După cum se vedea, se strânseseră vreo douăzeci de centimetri de zăpadă în șapte ore și jumătate. Neaua cădea acum mult mai iute decât înainte.

Afară, Elvis stătea cu capul dat pe spate și cu limba scoasă, într-o încercare fără efect de a prinde fulgi de zăpadă. Sigur, era un spirit, incapabil să simtă frigul sau gustul zăpezii. Dar ceva din efortul său mă încântă... și, totodată, mă întristă.

Cât de mult iubim tot ce nu poate să dureze: cristalele uimitoare ale iernii, primăvara înflorită, zborul fragil al fluturilor, apusurile stacojii, un sărut, viața.

În seara trecută, emisiunea meteorologică de la televizor prognozase o acumulare de zăpadă de cel puțin șaizeci de centimetri. Furtunile în Sierra pot fi lungi, brutale și pot avea ca rezultat acumulări de zăpadă mult mai mari decât cele prevăzute.

Pe la amiază – oricum, înainte de amurgul timpuriu de iarnă – abația St. Bartholomew avea să fie înzăpezită. Izolată.

CAPITOLUL 13

Am încercat să fiu un Sherlock Holmes, aşa cum spera fratele Knuckles, dar raţionamentul meu deductiv mă conducea într-un labirint de fapte şi bănuieli, din care ajungeam înapoi în punctul de pornire, fără nici un indiciu.

Pentru că nu sunt amuzant atunci când pretind că gândesc, Elvis mă lăsă singur în bibliotecă. Probabil că se dusese în biserică, sperând că fratele Fletcher avea să exerseze la orgă.

Chiar şi în moarte, lui Elvis îi place să aibă de-a face cu muzica, iar în timpul vieţii înregistrase şase albume cu muzică religioasă, plus trei albume cu colinde de Crăciun. Poate că ar fi preferat să danseze pe o muzică ritmată, dar nu prea găseşti rock-and-roll într-o mânăstire.

Un poltergeist ar fi urlat *All Shook Up*[1] la orgă, ar fi zăngănit *Hound Dog*[2] la pianul din camera de recepţie a casei de oaspeţi, în acelaşi fel în care fratele Constantine trăgea clopotele mânăstirii când era prost dispus. Dar poltergeist-urile sunt furioase, iar furia este izvorul puterii lor.

Elvis nu va fi niciodată un poltergeist. El e un spirit blând.

---

[1] Traducere aproximativă „zguduiţi-vă cu toţii" – mare succes din 1957 al lui Elvis, considerat cântecul anului respectiv (n.tr.)

[2] *Câine de vânătoare* – cântec lansat în 1953 de Big Mama Thhornton, dar reluat cu mare succes de Elvis (n.tr.)

Dimineața de iarnă se îndrepta către dezastrul care urma să vină. Aflasem de curând că indivizii cu adevărat deștepți împart ziua în unități de o milionime de miliardime de miliardime de secundă, ceea ce face ca fiecare secundă *întreagă* să pară o cantitate exorbitant de mare de timp.

Am ieșit din camera de recepție, m-am dus de la galeria boltită la schitul cel mare, am trecut apoi prin alte aripi ale abației, având încredere în faptul că intuiția mea avea să mă conducă spre un indiciu care să-mi arate sursa violenței ce urma să se abată asupra noastră și care atrăsese *bodachii*.

Nu vreau sa vă jignesc, dar intuiția mea e mai bună decât a voastră. Poate că luați o umbrelă când vă duceți la serviciu, într-o zi însorită, și veți avea nevoie de ea în cursul după-amiezii. Poate că refuzați să vă întâlniți cu un bărbat care pare ideal, din motive pe care nu le pricepeți, doar ca să-l vedeți peste câteva luni la știrile de seară, arestat pentru că avea relații sexuale cu animalul său de casă, o lamă. Poate că ați cumpărat un bilet de loterie, folosind data ultimului examen proctologic ca să vă alegeți numerele, și câștigați zece milioane de dolari. Cu toate acestea, intuiția mea e mult mai bună decât a voastră.

Cel mai bizar aspect al intuiției mele este ceea ce eu numesc magnetism parapsihologic. În Pico Mundo, când trebuia să găsesc pe cineva care nu se afla acolo unde ma așteptam să fie, îi păstram numele sau figura în minte, în timp ce mergeam cu mașina la întâmplare pe străzi. De obicei îl găseam în câteva minute.

Magnetismul parapsihologic nu-i întotdeauna demn de încredere. Nimic nu-i demn de încredere sută la sută în partea asta a paradisului, cu excepția faptului că furnizorul de telefoane celulare nu-și va îndeplini niciodată serviciile promise pe care tu ai fost suficient de naiv să le crezi.

Populația abației St. Bartholomew reprezintă o foarte mică parte din cea a orașului Pico Mundo. Aici, când mă las în voia magnetismului parapsihologic, merg pe jos, în loc să conduc o mașină.

La început l-am avut în minte pe fratele Timothy: ochii lui blajini, roşeaţa sa legendară. Mi-am dat seama că acum, după ce ajutorii de şerif plecaseră, nu mai riscam să fiu dus în cea mai apropiată secţie a şerifului ca să fiu interogat, în cazul în care aş fi găsit cadavrul călugărului.

Căutarea locului în care au fost ascunse de ucigaş victimele unui asasinat nu-i la fel de amuzantă precum căutarea ouălor de Paşte, deşi, dacă vei rata un ou şi-l vei găsi peste o lună, s-ar putea ca mirosurile să fie similare. Din cauză că starea cadavrului ar putea să reprezinte un indiciu referitor la identitatea asasinului, că ar putea chiar să sugereze scopul lui final, căutarea cadavrului este esenţială.

Din fericire, sărisem peste micul dejun.

Când intuiţia mă duse de trei ori către trei uşi diferite către exterior, am încetat să rezist impulsului de a căuta prin furtună. Mi-am tras fermoarul jachetei, mi-am pus gluga, am prins-o sub bărbie şi mi-am pus o pereche de mănuşi care fusesera vârâte într-un buzunar al jachetei.

Ninsoarea pe care o primisem cu bucurie în noaptea trecută, stând cu faţa îndreptată spre cer şi cu gura deschisă, de parcă aş fi fost un curcan, fusese ceva jalnic în comparaţie cu risipa extravagantă de zăpadă ce cădea acum pe munte – o furtună pe ecran lat, de parcă ar fi fost regizată de un Peter Jackson[1] îndopat cu steroizi.

Vântul se contrazicea, părând să mă izbească dinspre vest, apoi dinspre nord, apoi din ambele direcţii în acelaşi timp, de parcă s-ar fi luptat cu sine însuşi şi s-ar fi potolit prin propria furie.

Vântul acela schizofrenic arunca fulgi şfichiuitori, în şuviţe, în şuvoaie, în biciuiri de gheaţă – un spectacol pe care un poet îl numise cândva „arhitectura zburdalnică a zăpezii", dar în cazul meu era mult mai puţin zglobie şi mai mult salvă de arme, vântul

[1] Regizor din Noua Zeelandă, celebru pentru *Stăpânul inelelor* (n.tr.)

urlând din răsputeri ca o salvă de mortiere, iar zăpada lovind ca niște șrapnele.

Intuiția mea specială mă conduse întâi spre nord, către partea din față a abației, apoi spre est, după aceea spre sud... După un timp mi-am dat seama că mă învârtisem de mai multe ori în cerc.

Poate că magnetismul parapsihologic nu acționa bine într-un mediu care nu-ți permitea să te concentrezi: tumultul alb al furtunii, vântul care miorlăia, frigul care mă pișca de față, care îmi storcea lacrimi din ochi și mi le înghețа pe obraji.

Ca băiat dintr-un oraș din deșert, fusesem crescut în căldura uscată și aprigă, care nu-ți distrage atenția, dar tinde să te enerveze sau să întărească tendoanele minții și să concentreze gândurile. Nu mă simțeam în largul meu în haosul acela rece și învârtejit, nu mă simțeam pe deplin eu însumi.

Și tot la fel de bine se putea să fi fost stânjenit și de groaza de a privi chipul mort al fratelui Timothy. Ceea ce trebuia să găsesc în acest caz nu era și ceea ce doream să găsesc.

Mi-am regândit scopul căutării și l-am lăsat pe fratele Timothy să se odihnească în pace. M-am gândit la *bodachi* și m-am întrebat ce grozăvenie va fi venind și, în general, m-am străduit să fiu îngrijorat în legătură cu această amenințare nedefinită, cu speranța că voi fi atras către o persoană sau către un loc care să se dovedească în vreun fel încă necunoscut că are legătură cu violența ce urma să vină.

În domeniul muncii de detectiv, planul acesta era la o distanță înfiorătoare de țelurile lui Sherlock Holmes și era mai aproape de cele ale cititorilor în frunze de ceai decât mi-ar fi plăcut să recunosc.

În ciuda acestui lucru, m-am pomenit ieșind din hoinăreala fără logică în care fusesem angajat. Mișcându-mă cu mult mai multă logică, m-am împleticit spre est, prin mantia de zăpadă groasă de vreo douăzeci de centimetri, îndreptându-mă spre mânăstirea maicilor și spre școală.

Pe la jumătatea drumului, pe pajiște, am fost cuprins brusc de panica și m-am ghemuit, m-am răsucit, am dat înapoi, convins că eram gata să primesc o lovitură.

Eram singur.

În ciuda a ceea ce vedeau ochii mei, nu *simțeam* că eram singur. Eram privit. Mai mult, eram urmărit.

Un sunet în furtună, dar nu al furtunii, un bocet deosebit de lamentația stridentă a vântului, se apropie de mine, se retrase, se apropie și se retrase încă o dată.

Spre vest, abația abia se mai zărea prin o mie de voaluri ce se deplasau, troiene albe ascunzându-i temeliile, zăpada purtată de vânt ștergând porțiuni din zidurile ei puternice de piatră. Clopotnița devenea tot mai puțin vizibilă pe măsură ce se înălța, părând să se dizolve spre vârf, iar turla – și crucea – nu se mai vedeau deloc.

În josul pantei, spre est, școala era nedeslușită ca o corabie, fantomă oprită în ceață, mai puțin văzută și mai mult sugerată, o albeață în albeața mai slabă a viforniței.

Nimeni de la vreo fereastră a clădirii n-ar fi fost în stare să mă zărească la distanța aceea, în condițiile acelea. Țipătul meu n-ar fi ajuns până acolo, din cauza vântului.

Bocetul se ridică din nou, insistent și agitat.

M-am învârtit în cerc, căutând izvorul sunetului. Acesta era în mare parte amortizat de zăpada ce cădea și de norii de zăpadă deja căzută ce mătura pământul, iar lumina slabă era înșelătoare.

Deși mă rotisem pe loc, școala dispăruse în întregime, împreună cu partea de jos a pajiștii. În partea de sus a pantei, abația sclipea ca un miraj, se unduia ca o imagine pictată pe o draperie.

Din cauză că trăiesc alături de morți, toleranța mea pentru macabru este atât de mare, încât mă sperii rareori. Însă sunetul acela, în parte țipăt, în parte guițat, în parte zumzăit, era atât de nepământean, încât imaginația mea nu reușea să imagineze o făptură care ar fi putut să-l producă, iar măduva din oasele mele păru să se contracte așa cum se contractă mercurul iarna în partea de jos a termometrului.

Am făcut un pas în direcţia în care ar fi trebuit să fie şcoala, apoi m-am oprit, am tras piciorul înapoi. M-am întors spre deal, dar n-am îndrăznit să mă retrag spre abaţie. Ceva, nevăzut în furtuna care-l camufla, ceva cu voce neomenească, plină de nevoie şi de furie, părea să mă aştepte, indiferent în ce direcţie aş fi plecat.

CAPITOLUL 14

Am desfăcut gluga izolatoare a jachetei şi am împins-o în spate, apoi am ridicat capul, l-am întors, am ciulit urechile, străduindu-mă să descopăr din ce direcţie se ridica strigătul.

Vântul îngheţat îmi ciufuli părul, îl congelă cu zăpadă, îmi dădu lovituri în urechi şi le făcu să ardă.

Toată magia fusese aspirată din furtună. Graţia zăpezii ce cădea devenise acum o sălbăticie fără pic de graţie, un maelstrom învârtejit brutal şi înfiorător precum furia omenească.

Aveam senzaţia stranie – pe care nu mi-o puteam explica în vreun fel – că realitatea se modificase, la zece la puterea douăzeci sub nivelul protonului, că nimic nu mai era cum fusese, că nimic nu era aşa cum ar fi trebuit să fie.

Deşi îmi dădusem gluga de pe cap, tot n-am reuşit să localizez sursa vaicăritului nepământesc. Poate că vântul distorsiona şi deplasa sunetul, poate că sunetul părea să vină din fiecare parte pentru că mai multe entităţi care ţipau bântuiau dimineaţa întunecată de furtună.

Raţiunea îmi spunea că orice m-ar fi urmărit trebuia să fie din munţi, dar ceea ce scotea ţipătul acela nu părea să fie un lup sau o pumă. Iar urşii stăteau acum în peşteri, pierduţi în vise despre fructe şi miere.

Nu sunt un tip căruia îi place să poarte cu el o armă. Afecţiunea mamei mele pentru pistolul ei – şi ameninţările cu sinuciderea pe

care le folosea ca să mă stăpânească pe când eram copil – m-au făcut să prefer alte forme de autoapărare.

De-a lungul anilor am trecut prin încăierări mai mici şi mai mari şi am supravieţuit – uneori cu chiu, cu vai – folosind în mod eficient arme precum pumnii, picioarele, genunchii, coatele, o bâtă de baseball, o lopată, un cuţit, un şarpe de cauciuc, un şarpe adevărat, trei vase vechi şi scumpe de porţelan, un butoi de gudron topit, o găleată, o cheie fixă, un dihor sașiu furios, o măturâ, o tigaie, un prăjitor de pâine, nişte unt, un furtun de pompieri şi un cârnat mare.

Oricât de îndrăzneaţă va fi fiind în cazul meu această strategie, prefer să mă bizui pe inteligenţa mea decât pe un arsenal personal. Din nefericire, în momentul acela, pe pajişte, inteligenţa mea era atât de secată, încât n-am putut să extrag din ea nici o idee, cu excepţia celei că ar trebui, poate, să fac bulgări de zăpadă.

Pentru că mă îndoiam că urmăritorii mei necunoscuţi şi care scoteau ţipete sinistre erau nişte băieţi răutăcioşi de zece ani, am respins ideea apărării cu bulgări de zăpadă. Mi-am tras gluga peste capul pe jumătate îngheţat şi am fixat sub bărbie legătura cu arici.

Ţipetele acelea fuseseră deliberate, dar, în ciuda faptului că erau diferite de alte sunete haotice ale furtunii, poate că, la urma urmei, erau doar sunete scoase de vânt.

Când inteligenţa mea dă greş, recurg la autoamăgire.

Am pornit din nou către şcoală şi de îndată am detectat cu coada ochiului o mişcare în stânga mea.

M-am întors să înfrunt ameninţarea şi am văzut ceva alb şi iute, vizibil doar pentru că era colţuros şi zburlit, contrastând cu tălăzuirea ondulatorie şi învârtejirea zăpezii ce cădea sau era spulberat. Făptura dispăru de îndată ce apăru, ca un spiriduş într-un vis, pierzându-se în ninsoare, lăsând o vagă impresie de vârfuri ascuţite, muchii tari, lustru superficial şi transparenţă.

Bocetul încetă. Mugetul, sâsâitul şi şuieratul vântului sunau plăcut, fără celălalt strigăt insistent.

Filmele nu oferă înțelepciune și au puțină legătură cu realitatea, dar mi-am reamintit filme vechi de aventuri, în care bocănitul neîncetat al tobelor din junglă îi adusese la exasperare pe exploratorii transpirați cu căști de plută. Încetarea bruscă a bocănitului nu aducea niciodată ușurarea pe care ar fi trebuit s-o aducă, pentru că deseori tăcerea însemna atac iminent.

Bănuiam că Hollywoodul avea dreptate în privința asta.

Simțind că urma să am parte în curând de ceva mai rău și mai ciudat decât o lance otrăvită înfiptă în gât sau decât o săgeată în ochi, am lăsat nehotărârea deoparte și am fugit iute către școală.

Ceva se ivi în furtună, în față și spre dreapta, ascuns de voalurile zăpezii, semănând cu crăcile goale și înghețate ale unui copac bătut de vânt. Nu era un copac. Nu se afla nici un copac pe pajiștea dintre abație și școala.

Zărisem, în loc de copac, aspectul limitat al prezenței misterioase care era mai conștientă decât un arbore, care se mișca nu după cum îi comanda vântul, ci cu un țel aprig, propriu.

După ce se arătase doar cât să se dovedească a fi o enigmă mai profundă decât fusese până atunci, făptura aceea aruncă o mantie de zăpada peste ea și dispăru. Nu plecase, ci mergea în paralel cu mine, ca un leu ce urmărea o gazelă care se despărțise de turmă.

Simțit intuitiv, nu și văzut, un alt animal de pradă apăru în urma mea. Am fost convins că aveam să fiu înhățat pe la spate, iar capul meu avea să-mi fie smuls, de parcă ar fi fost inelul de pe capacul unei cutii de coca-cola.

Nu vreau o înmormântare de lux. Aș fi stânjenit de omagiile florale depuse pe sicriul meu. Pe de altă parte, nu doresc ca moartea mea să fie remarcată doar de pântecele unei fiare ce-și va potoli setea cu fluidele prețioase ale trupului meu.

În timp ce goneam pe pajiștea în pantă, împleticindu-mă prin troiene și cu inima bocănind, albeața ce acoperea totul a viforniței îmi afecta vederea. Fluorescența zăpezii făcu să mă doară ochii, iar fulgii mânați de vânt părură să stea pe loc.

În această vizibilitate redusă, ceva îmi întretăie drumul, la vreo trei metri în față, trecând de la dreapta la stânga, mărimea, forma și natura sa fiind greu de deslușit, dar nu numai nedeslușite, ci și deformate, în mod sigur deformate, pentru că acea chestie zărită în fugă părea – după porțiunea vizibilă scurt timp – să fie construită din oase înveșmântate în gheață. Cu arhitectura aceea imposibilă din punct de vedere biologic, făptura ar fi trebuit să se miște – dacă se putea mișca – într-o instabilitate șontâcâitoare, dar în loc de așa ceva dădu dovadă de un soi parșiv de grație, un glissando vizual de mișcare ondulată, alunecă pe lângă mine și dispăru.

Datorită inerției și faptului că școala era aproape, nu m-am oprit, nici nu m-am întors, ci am pășit peste urmele a ceea ce trecuse prin fața mea. Nu m-am oprit să examinez urmele de pași pe care le lăsase. Faptul că *existau* urme de pași devedea că nu avusesem halucinații.

Nu se auzi nici un văicărit – doar tăcerea atacului iminent, sentimentul că în urma mea se repezea ceva, gata să mă înhațe – și prin minte îmi trecură cuvintele *hoardă, gloată, legiune, roi.*

Zăpada se întinsese pe treptele din fața școlii. Urmele de pași ale celor care îl căutaseră pe sărmanul frate Timothy fuseseră șterse deja de vânt.

Am urcat cu greu treptele, am tras puternic de ușă, așteptându-mă să fiu înhățat din prag, la un pas de adăpost. Am intrat în holul recepției, am trântit ușa în urma mea și m-am rezemat de ea.

În momentul în care n-am mai fost în bătaia vântului, în care n-am mai fost în strălucirea orbitoare și am intrat într-o baie de aer cald, urmărirea păru un vis din care mă trezisem, iar fiarele din viforniță doar fragmente dintr-un coșmar deosebit de plin de viață. Apoi ceva râcâi partea exterioară a ușii.

CAPITOLUL 15

Dacă vizitatorul ar fi fost un om, ar fi bătut la uşă. Dacă ar fi fost doar vântul, ar fi suflat şi ar fi apăsat în uşă până când scândurile ar fi trosnit.

Râcâitul acela era sunet de os frecat de lemn – sau de ceva asemănător osului. Îmi puteam imagina un schelet animat zgâriind cu ghearele, cu o insistenţă lipsită de inteligenţă, partea exterioară a uşii.

În toate experienţele mele bizare nu întâlnisem niciodată un schelet animat. Dar într-o lume în care localurile McDonald's vând acum salate cu sos cu conţinut redus de grăsimi, totul e posibil.

Holul recepţiei era pustiu. Oricum, chiar dacă ar fi fost plin de lume, asta ar fi însemnat că ar fi fost acolo o călugăriţă sau două.

Dacă o făptură precum cea pe care o zărisem în furtună era în stare să scoată uşa din balamale, aş fi preferat un ajutor mai bun decât cel pe care mi-l putea oferi călugăriţa obişnuită. Aveam nevoie de cineva mai dur chiar decât sora Angela, cu privirea ei pătrunzătoare de dediţel.

Clanţa zăngăni, zăngăni, se mişcă.

Îndoindu-mă că doar opoziţia mea ar putea să-l ţină afară pe musafirul nedorit, am pus zăvorul.

O scenă dintr-un film vechi se derulă în amintirea mea: un om stând cu spatele apăsat de o uşă zdravănă de stejar, crezând că-i la adăpost de forţele supranaturale din cealaltă parte a uşii.

Filmul fusese despre relele energiei nucleare, despre cum expunerea minima la radiații poate face ca peste noapte făpturi obișnuite să se transforme în monștri și să crească gigantice. Din câte știm, în lumea adevărată, acest lucru a avut un impact devastator asupra valorii proprietăților imobiliare în comunitățile bântuite de monștri din apropierea tuturor centralelor noastre nucleare.

Deci individul stătea cu spatele rezemat de ușă, simțindu-se în siguranță, când un țep gigantic, curbat ca un corn de rinocer, a străpuns lemnul de stejar. A trecut prin pieptul lui, făcându-i inima să explodeze.

Monștrii din filmul acela erau doar ocazional mai convingători decât actorii, fiind din categoria păpușilor din cârpe, dar scena cu cu țeapa care străpunge mi-a rămas în minte.

M-am îndepărtat de ușă. Am privit clanța mișcându-se înainte și înapoi. Mișcându-se în continuare.

Am văzut filme în care tot felul de tâmpiți își lipeau fața de geam, ca să cerceteze zona și erau împușcați sau înhățați de făpturi care nu aveau nevoie de pușcă și trași prin geam, apoi târâți în noapte în timp ce răcneau. Cu toate acestea, m-am dus la fereastra de lângă ușă.

Dacă mi-aș trai viața conform înțelepciunii din filme, aș risca să sfârșesc nebun și dându-mi ochii peste cap, așa cum fac mulți dintre actorii de succes ai națiunii noastre.

Dar asta nu era o scenă de noapte. Era o scenă de dimineață, ningea, deci probabil că lucrul cel mai rău care se putea întâmpla – dacă viața imita filmul – era să înceapă cineva să cânte *White Christmas* sau ceva echivalent.

O crustă subțire de gheață se cristalizase pe exteriorul geamului. Am detectat ceva care se mișca afară, dar era doar o pată albă, o formă amorfă, o siluetă palidă plină de posibilități.

Mi-am mijit ochii și mi-am lipit nasul de geamul rece.

În stânga mea, clanța încetă să zdrăngăne.

Mi-am ținut respirația, ca să evit aburirea geamului cu fiecare răsuflare.

Vizitatorul din prag se repezi și se izbi de sticlă, ca și cum s-ar fi uitat la mine.

Am tresărit, dar nu m-am tras înapoi. Curiozitatea mă împietrise.

Geamul opac îl ascundea pe vizitator, chiar dacă acesta se apăsa insistent de el. În ciuda gheții care împiedica vederea, dacă în fața mea ar fi fost o față, aș fi zărit măcar orbitele ochilor și ceva ce-ar fi semănat cu o gură, dar n-am văzut nimic.

Ceea ce *am văzut* nu era ceva de înțeles. Din nou, impresia era de oase, dar nu de oase ale vreunui animal cunoscut de mine. Erau mai lungi și mai late decât degetele, erau înșirate precum clapele claviaturii unui pian, deși nu se găseau într-o claviatură dreaptă, ci într-una șerpuitoare, erau curbate sub alte rânduri de oase ce se ondulau. Păreau a fi prinse printr-o sumedenie de încheieturi și articulații și, în ciuda voalului de gheață, am remarcat că acestea aveau un design extraordinar.

Colajul acela macabru, care umplea fereastra dintr-o parte în cealaltă, de la tocul de jos la cel de sus, se îndoi brusc. Cu un zăngănit ușor, ca acela produs de o mie de zaruri ce se rostogoleau pe o masă de joc acoperită cu fetru, toate elementele se mișcară ca și cum ar fi fost fragmente dintr-un caleidoscop, formând un nou model, mai uimitor decât cel anterior.

M-am tras înapoi de lângă fereastră suficient de departe ca să pot să apreciez întregul mozaic complicat, care avea atât o frumusețe rece, cât și darul de a provoca groază.

Legăturile care uneau aceste șiruri ordonate de oase – dacă erau oase, și nu membre de insectă acoperite cu chitină – permiteau în mod evident rotații de 360 de grade și mișcări care nu aveau loc doar într-un singur plan.

Cu sunetul acela de zaruri care se rostogolesc, caleidoscopul se schimbă, scoase la iveală un alt model complicat, de-o frumusețe la fel de nepământeană ca și cel de dinainte, dar ceva mai amenințătoare.

Am avut sentimentul clar că legaturile dintre oase permiteau rotaţie universală în planuri numeroase, dacă nu infinite, lucru care era imposibil nu numai din punct de vedere biologic, ci şi mecanic.

Spectacolul se reluă încă o dată – probabil ca să-şi bată joc de mine.

Da, văzusem morţi, morţi tragici şi morţi caraghioşi, morţi care zăboveau în lumea aceasta din ură şi morţi care erau înlănţuiţi de lumea asta cu dragoste, iar morţii sunt diferiţi unul de celălalt, dar sunt toţi la fel, sunt aceiaşi prin faptul că nu pot să accepte adevărul cu privire la locul lor în verticala ordinii sfinte, că nu pot să se mişte din acel loc în orice direcţie, nici către slavă, nici către vidul veşnic.

Şi am văzut *bodachi*, indiferent ce vor fi fiind aceştia. Am mai multe teorii despre ei, dar nici un fapt care să susţină vreuna dintre teorii.

Fantome şi *bodachi* sunt tot ce văd. Nu văd zâne sau elfi, nici spiriduşi, nici driade sau nimfe, nici vampiri sau vârcolaci. Cu mult timp în urmă, am încetat să mă holbez după Moş Crăciun în noaptea Ajunului, pentru că, pe când aveam cinci ani, mama mi-a spus că Moş Crăciun era un pervers parşiv care avea să-mi taie puţa cu o foarfecă şi că dacă n-o să încetez să pălăvrăgesc despre el, moşul avea să mă treacă pe lista lui şi avea să treaca pe la mine.

După aceea, Crăciunul n-a mai fost niciodată la fel. Dar măcar am rămas cu puţa.

Cu toate că experienţa mea privind prezenţele supranaturale este limitată la morţi şi *bodachi*, făptura care se apăsa în geam părea mai degrabă supranaturală decât reală. Nu aveam idee ce putea fi, dar eram destul de convins că i se potriveau mai degrabă cuvintele *diavol* sau *demon* decât cuvântul *înger*.

Indiferent ce era, o făptură din oase sau o făptură din ectoplasmă, avea legătură cu ameninţarea violentă ce plutea asupra călugăriţelor şi a copiilor din grija acestora. Nu trebuia să fiu Sherlock Holmes ca să-mi dau seama de asta.

Se parea că, de fiecare dată când oasele se mişcau, răzuiau gheaţa şi curăţau o parte din geam, pentru că mozaicul era mai clar decât cel care îl precedase, muchiile oaselor erau mai ascuţite, iar detaliile legăturilor ceva mai bine definite.

Încercând să înţeleg mai bine apariţia aceea, m-am apropiat din nou de geam, privind detaliile zăpăcitoare ale acelei osteografii nepământene.

Nimic supranatural nu-mi făcuse vreodată rău. Rănile şi pierderile mele fuseseră provocate de mâinile unor oameni, unii dintre ei cu pălării cu boruri răsfrânte, dar majoritatea lor îmbrăcaţi altfel.

Nici unul dintre multele elemente din mozaicul osos nu tremura, dar am avut impresia că mozaicul era plin de încordare.

Cu toate că răsuflarea mea se îndrepta direct spre fereastră, suprafaţa geamului nu se înnora, probabil pentru că respiraţia mea rămânea slabă, fiind expirată cu puţină forţă.

Mă obseda însă gândul tulburător că rasuflarea mea era lipsită de căldură, era prea rece ca să aburească geamul, că inhalasem întuneric împreună cu aerul, dar nu expiram întuneric, chestie care reprezenta o noţiune bizară chiar şi pentru mine.

Mi-am scos mănuşile, le-am vârât în buzunarul jachetei şi am pus o mână pe geamul rece.

Din nou oasele zornăiră, se răsfirară, părura să se amestece ca un pachet de cărţi de joc şi se rearanjară.

Fâşii de gheaţă se desprinseră de pe exteriorul ferestrei.

Noul model al oaselor trebuie să fi exprimat o imagine primordială a răului care se adresase subconştientului meu, pentru că n-am mai văzut nimic frumos, ci am simţit ca şi cum ceva cu o coadă subţire şi fâlfâitoare s-ar fi târât de-a lungul şirei spinării mele.

Curiozitatea mea se transformase într-o fascinaţie mai puţin sănătoasă, iar fascinaţia devenise ceva mai întunecat. Mă întrebam dacă eram cumva vrăjit, cumva hipnotizat, dar mi-am imaginat că nu puteam să fiu vrăjit din moment ce eram în stare să mă gândesc

la posibilitatea de a fi vrăjit, deşi eram *într-un fel*, chiar dacă nu eram vrăjit, pentru că m-am pomenit gândindu-mă să mă întorc pe treptele din faţa clădirii ca să privesc vizitatorul fără să mai am de-a face cu interfaţa deranjantă de gheaţă şi sticlă.

Un zgomot de rupere veni de la două dintre stinghiile ce împărţeau fereastra în mai multe ochiuri de geam. Am văzut o crăpătură ca un fir de păr deschizându-se în vopseaua albă ce acoperea lemnul. Fisura trasa o cărare întortocheată de-a lungul unei stinghii verticale şi de-a curmezişul uneia orizontale.

Geamul pârâi sub mâna pe care o apăsam încă de fereastră.

Singurul zăngănit uşor al sticlei ce se spărgea mă alarmă, rupse vraja. Mi-am smuncit mâna înapoi şi am făcut trei paşi în spate, depărtându-mă de fereastră.

Nu căzu nici un ciob. Geamul crăpat rămase în ramele ce-l înconjurau.

Făptura din oase sau din ectoplasmă se îndoi încă o dată, apelând la un alt model, nu mai puţin ameninţător, ca şi cum ar fi căutat un nou aranjament al elementelor sale care ar fi putut să efectueze o presiune mai mare asupra ferestrei încăpăţânate.

Deşi se transforma dintr-un mozaic plin de răutate în altul, efectul era totuşi plin de eleganţă şi economic, ca mişcările unei maşinării eficiente.

Cuvântul *maşinărie* rezonă în mintea mea, mi se păru important, mi se păru revelant, deşi ştiam că drăcia aia nu putea fi o maşinărie. Dacă lumea aceasta nu putea produce o construcţie biologică precum cea pe care o vedeam plin de teamă – şi nu putea – atunci era cert că oamenii nu posedau cunoştinţele ca să proiecteze şi să construiască o maşină cu o asemenea dexteritate fenomenală.

Făptura aceea născută din furtună se îndoi din nou. Ultima minune caleidoscopică din oase sugera că, aşa cum nu au existat în toată istoria doi fulgi de zăpadă identici, tot aşa două manifestări ale făpturii aceleia nu vor produce acelaşi model.

Ma aşteptam nu atât ca sticla se se spargă, în toate cele opt ochiuri de geam simultan, ci şi ca fiecare bucată de rama să se facă ţăndări, că rama va fi smulsă din zid, luând cu ea bucăţi de tencuială, iar făptura va năvăli în şcoală în urma unei cascade de resturi.

Îmi doream să fi avut un butoi cu smoală topită, un dihor furios şi saşiu sau măcar un prăjitor de pâine.

Brusc, apariţia se îndoi *îndepărtându-se* de fereastră, încetă să prezinte un model răuvoitor de oase. Presupuneam că se rearanja ca să se arunce prin barieră, dar atacul nu veni. Progenitura aceea a furtunii deveni din nou doar o pată albă, un potenţial tremurător zărit printr-un geam îngheţat.

După o clipă, păru că se întorsese în furtună. Nici o mişcare nu umbrea fereastra, iar cele opt ochiuri de geam erau la fel de lipsite de viaţă ca opt ecrane ale unor televizoare reglate pe un canal ce nu emitea.

Un pătrat de geam rămăsese crăpat.

Cred că ştiu cum îşi simte un iepure inima în piept, cum inima pare să ţopăie ca o fiinţă vie atunci când coiotul îl priveşte în ochi şi-şi trage buzele de pe dinţii mânjiţi ani de zile cu sânge...

Nu se auzi nici un văicărit din furtună. Doar vântul sufla în fereastră şi şuiera prin gaura cheii.

Chiar şi pentru unul obişnuit să aibă de-a face cu supranaturalul, momentul de după un eveniment atât de aparte include uneori cantităţi egale de minunare şi de îndoială. Teama care te face să te înfiori la gândul unei viitoare experienţe de acelaşi fel este însoţită de dorinţa de a vedea mai mult şi de *a înţelege.*

Simţeam impulsul de a descuia şi de a deschide uşa. Am rezistat acestui impuls, n-am săltat piciorul, n-am ridicat mâna, am rămas locului cu braţele strânse în jurul trupului şi am răsuflat îndelung şi înfiorat până când sora Clare Marie veni şi insistă politicos să-mi scot ghetele de schi.

CAPITOLUL 16

Uitându-mă la fereastră şi încercând să înţeleg ce văzusem – şi felicitându-mă că rămăsesem cu lenjeria curată – nu mi-am dat seama că în holul recepţiei intrase sora Clare Marie. Veni din spatele meu şi mă ocoli, ajungând între mine şi fereastră, albă şi tăcută ca o lună ce orbitează.

Cu veşmântul său, cu chipul roz şi blând, cu nasul mic ca un nasture şi cu dinţii puţin cam mari, avea nevoie doar de o pereche de urechi lungi şi păroase ca să spună că-i iepure şi că se duce la un bal mascat.

– Copile, zise ea, arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

– Da, soră.

– Te simţi bine?

– Nu, soră.

Strâmbând din nas, de parcă ar fi simţit un miros care o îngrijora, călugăriţa zise:

– Ce-i, copile?

Nu ştiu de ce îmi spune „copile". Nu am auzit-o adresându-se astfel altcuiva, nici măcar copiilor din şcoală.

Pentru că sora Clare Marie era o persoană blândă şi dragă, nu am vrut s-o alarmez, ţinând seama îndeosebi că ameninţarea trecuse – cel puţin pentru moment – şi ţinând seama de faptul că, fiind vorba de o călugăriţă, nu avea cu ea grenadele de mână de care aş fi avut nevoie înainte de a mă aventura din nou în furtună.

– E doar zăpadă, am zis eu.

– Zăpadă?

– Vânt, frig și zăpadă. Soră, eu sunt un băiat al deșertului. Nu sunt obișnuit cu o vreme ca aceasta. Afară e înfiorător.

– Vremea nu-i urâtă, mă asigură călugărița, zâmbind. Vremea e minunată. Lumea e frumoasă și minunată. Omenirea poate fi groaznică și se poate depărta de ceea ce-i bine. Dar vremea e un dar al lui Dumnezeu.

– Bine, am zis eu.

Dându-și seama că nu mă convinsese, călugărița continuă:

– Viforița îmbracă țara într-o haină curată, fulgerul și tunetul cântă o muzică de slavă, vântul îndepărtează ce-i stricat, potopul face să înverzească totul. Frigul e compensat de căldură. Uscăciunea e compensată de umezeală. Vântul e compensat de perioadele de calm. Noaptea e compensată de zi, asta s-ar putea să ți se pară că nu-i vreme, dar este. Acceptă vremea, copile, și vei înțelege *echilibrul* lumii.

Am douăzeci și unu de ani, am cunoscut chinul unui tată indiferent și a unei mame ostile, o parte din inima mea mi-a fost retezată de cuțitul tăios al pierderii, am ucis oameni în autoapărare și ca să salvez viețile unor oameni nevinovați, am lăsat în urma mea, în Pico Mundo, prietenii la care țin. Cred că toate acestea arată că sunt o pagină pe care trecutul a fost scris clar, ca să-l citească oricine. Dar sora Clare Marie părea să aibă un motiv anume să-mi spună – numai mie – „copile", lucru care mă face uneori să cred că deține o anume înțelegere pe care eu n-o am, dar de cele mai multe ori cred că sora este pe atât de naivă, pe cât e de plăcută și că nu mă cunoaște nici un pic.

– Acceptă vremea, zise ea, dar te rog să nu murdărești podeaua.

Părea că admonestarea se potrivea mai mult lui Boo decât mie. Apoi mi-am dat seama că ghetele mele de schi erau împânate cu zăpadă, care se topea pe gresie.

– Oh! Scuze, soră!

Când mi-am scos jacheta, călugărița mi-o atârnă de un cuier, iar când mi-am scos ghetele, le luă ca să le așeze pe covorașul de cauciuc de sub cuier.

În timp ce călugărița se îndepărta cu ghetele, eu mi-am tras poalele puloverului spre cap și l-am folosit drept prosop, ca să-mi șterg părul ud și fața jilavă.

Am auzit ușa deschizându-se și vântul urlând.

Cuprins de panică, mi-am tras puloverul în jos și am văzut-o pe sora Clare Marie stând în prag, arătând mai puțin a iepure și semănând mai mult cu pânzele unei corăbii ce naviga prin strâmtorile Arcticii, izbindu-mi viguros ghetele una de alta, astfel încât zăpada lipită de ele să rămână afară.

Dincolo de ea, viforniță nu părea că vrea să fie acceptată. Nu, această furtună a furtunilor nu părea că vrea să fie acceptată, ci arăta ca și cum ar fi vrut să dărâme școala, abația și pădurea de dincolo de ele, să dărâme de pe fața pământului tot ce îndrăznea să stea în picioare, să îngroape totul, să termine definitiv cu civilizația și cu omenirea.

Când am ajuns lângă ea, înainte să apuc să strig un avertisment suficient de puternic ca să fiu auzit în ciuda vântului, sora Clare Marie se retrase din prag.

Nici un demon, nici vreun vânzător de la Amway nu se ivi din furtuna înghețată înainte să apuc să închid ușa și să pun din nou zăvorul.

Când sora puse ghetele pe covorașul de cauciuc, am spus:

– Așteptați o clipă, o să aduc o cârpă, nu deschideți ușa, o să aduc o cârpă și o sa curăț.

Vorbele mele sunau ciudat, de parcă aș fi fost cândva traumatizat rău de tot de o cârpă de șters și trebuia să-mi adun tot curajul ca să folosesc vreuna.

Călugărița nu păru să remarce tremurul din glasul meu. Spuse, cu un zâmbet plin de veselie:

– Să nu faci așa ceva. Aici ești oaspete. Dacă te-aș lăsa să faci treaba pe care ar trebui s-o fac eu, m-aș simți stânjenită în fața Domnului.

Am zis, arătând spre grămăjoara de zăpadă ce se topea pe podea:

– Dar eu am făcut mizerie...

– Nu-i nici o mizerie, copile.

– Mie mi se pare că-i mizerie.

– Asta-i vremea! Și-i munca mea. În plus, maica superioară vrea să te vadă. A sunat la abație și cei de acolo i-au spus că ai fost văzut ieșind afară și că s-ar putea să vii încoace. Și iată că ești aici. Maica superioară e în biroul său.

Am privit-o înhățând o cârpă dintr-un dulap de lângă ușa din față.

Se întoarse și văzând că n-am plecat, zise:

– Hai, du-te să vezi ce vrea maica superioară.

– N-o să deschideți ușa ca să stoarceți cârpa în fața intrării?

– Oh, n-am ce să storc. E doar o grămăjoară de vreme care a intrat înăuntru.

– N-o să deschideți ușa doar ca să admirați viforniță? am întrebat-o eu.

– E o zi fantastică, nu-i așa?

– Fantastică, am zis eu, fără pic de entuziasm.

– Dacă o să-mi termin treaba înainte de nonă și de mătănii, atunci s-ar putea să am timp și pentru vreme.

Nona este rugăciunea de după-amiază, de la ora 16.20, adică peste șase ore și jumătate față de momentul în care ne aflam.

– Bine. Exact înainte de nonă – o să fie un moment plăcut de privit furtuna. Mai plăcut decât acum.

– Aș putea să-mi fac o cană cu ciocolată fierbinte și să stau la fereastră, să privesc viforniță dintr-un colț comod al bucătăriei.

– Unul nu prea aproape de fereastră, i-am spus eu.

Fruntea ei roz se încruntă.

– De ce nu, copile?

– E curent. Nu trebuie să stați în curent.

– Nu-i nimic rău într-un curent zdravăn, mă asigură ea, încântată. Curenții sunt unii calzi, alții reci, dar nu-i decât aer care se mișcă și circulă astfel încât să fie bun de respirat.

Am lăsat-o curățând grămăjoara de vreme.

Dacă ceva hidos ar fi venit prin fereastra cu un geam crăpat, sora Clare Marie l-ar fi întâmpinat ținând mătura ca un ciomag și ar fi avut atitudinea și gesturile potrivite ca să-i vină de hac fiarei fiarelor.

CAPITOLUL 17

În drum spre biroul maicii starețe am trecut pe lângă camera mare de recreere, unde o duzină de călugărițe supravegheau copiii care se jucau.

Unii dintre copii au debilități fizice grave, combinate cu retardare mintală ușoară. Le plac jocuri care se desfășoară pe o tablă de joc, cărți de joc, păpuși, soldați de jucărie. Ornează prăjituri și ajută la făcutul bomboanelor de ciocolată, le place ceea ce ține de artă și îndemânare. Le place să li se citească povești, vor să învețe să citească și majoritatea lor învață să citească.

Alții au debilități fizice grave sau ușoare, dar retardare mintală mai severă decât cei din primul grup. Unii dintre aceștia, precum Justine din camera 32, par să nu fie prea mult alături de noi, deși majoritatea lor au o viață interioară care se exprimă deschis când te aștepți mai puțin.

Celor de la mijloc – nu atât de detașați precum Justine, nu atât de implicați precum cei care citesc – le place să modeleze lut, să înșire mărgele ca să-și facă propriile podoabe, să se joace cu animale împăiate și să execute sarcini ușoare, ajutându-le pe surori. Și lor le place să audă povești. Poveștile trebuie să fie mai simple, dar magia lor rămâne puternică pentru ei.

Tuturor le place, indiferent de limitele lor, să se bucure de afecțiune. O mângâiere, o îmbrățișare, un sărut pe obraz, orice

semn că-i prețuiești, că-i respecți, că ai încredere în ei, îi face să radieze.

Mai târziu, în cursul zilei, în una din cele două camere de recuperare, copii aveau să facă terapie fizică pentru a căpăta putere și a-și mări agilitatea. Cei care comunicau dificil aveau sa urmeze terapie pentru vorbire. Pentru unii, recuperarea constă în antrenament pentru executarea unor sarcini, în timpul căruia învață să se îmbrace, să spună cât e ora, să schimbe bani și să facă mici cheltuieli.

Cazurile speciale părăsesc St. Bartholomew, pentru a se obișnui cu câini sau cu îngrijitori care să-i însoțească, pentru a fi în stare de o independență asistată când vor împlini optsprezece ani sau mai mult. Din cauză că mulți dintre acești copii au debilități grave, lumea nu-i va primi niciodată cu bucurie și locul acesta este casa lor pentru întreaga viață.

Printre rezidenți sunt mai puțini adulți decât ați crede. Acești copii au suferit lovituri teribile, mulți dintre ei înainte de a ieși din pântecele mamei lor, alții din cauza violențelor îndurate înainte de a avea trei ani. Sunt fragili. Pentru ei, douăzeci de ani înseamnă o viață foarte lungă.

Poate credeți că a-i vedea chinuindu-se în diferite feluri de instruiri este un lucru care-ți rupe sufletul, având în vedere că sunt destinați deseori să moară tineri. Dar aici nu se rupe nici un suflet. Micile lor triumfuri îi emoționează la fel de mult pe cât v-ar emoționa câștigarea unui maraton. Ei cunosc momente de bucurie nealterată, cunosc minunarea și au speranță. Spiritul lor nu poate fi înlănțuit. În timpul lunilor petrecute printre ei, n-am auzit niciodată vreun copil plângându-se.

Pe măsură ce știința medicală avansează, instituții precum mânăstirea St. Bartholomew au mai puțini copii vătămați de paralizie cerebrală severă, de toxoplasmoză, de anomalii cromozomiale bine-cunoscute. Paturile acestora sunt ocupate în aceste zile de odraslele femeilor care au preferat să nu renunțe la cocaină,

ecstasy sau halucinogene în timpul celor nouă luni plictisitoare, care au jucat zaruri cu diavolul. Alţi copii de aici au fost bătuţi groaznic – cranii crăpate, creiere vătămate – de taţi beţi, de prietenii putreziţi de metamfetamină ai mamelor.

Din cauză că are nevoie fără încetare de noi celule în puţurile sale întunecate, iadul trebuie să treacă în zilele astea printr-o febră a construcţiilor.

Unii ar putea să mă acuze că-s tendenţios. Mulţumesc. Sunt mândru de asta. Dacă ai distrus viaţa unui copil, n-o să-mi fie milă de tine.

Există doctori care susţin uciderea acestor copii la naştere, cu injecţii letale, sau care îi vor lăsa să moară ulterior refuzând să le trateze infecţiile, permiţând unei boli simple să devină catastrofale.

Mai multe celule. Mai multe puţuri întunecate.

Poate că lipsa mea de compasiune faţă de aceşti chinuitori de copii – şi alte lipsuri ale mele – vor avea ca urmare că n-o s-o văd pe Stormy în Cealaltă Parte, că focul pe care îl înfrunt mă va consuma, nu mă va purifica. Dar măcar dacă o să ajung într-o beznă palpabilă unde cel mai mic inconvenient este că nu voi avea televiziune prin cablu, o să am plăcerea de a te căuta, dacă ai lovit vreun copil. Şi ştiu ce să fac cu tine, şi o să am o veşnicie ca să-ţi fac chestia aia.

În camera de recreere, în dimineaţa aceea plină de zăpadă, în care exista posibilitatea ca iadul să ne întâlnească peste câteva ore, copiii râdeau, vorbeau şi se străduiau să fie încrezători.

La pianul din colţ stătea un băiat de zece ani, numit Walter. Era copilul unei dependente de heroină, de metamfetamină, de bourbon Wild Turkey sau de Dumnezeu mai ştie ce. Nu poate să vorbească şi rareori te priveşte în ochi. Nu poate să înveţe să se îmbrace singur. După ce aude o singură dată o melodie, poate s-o interpreteze perfect, cu pasiune şi cu nuanţare. Deşi a pierdut atât de multe, darul talentului i-a supravieţuit.

Cânta încet, minunat, pierdut în muzică. Cred că era o piesă de Mozart. Sunt prea ignorant ca să fiu sigur.

În timp ce Walter cânta, în timp ce copiii se jucau şi râdeau, *bodachii* năvăliră în încăpere. Cei trei din noaptea trecută deveniseră şapte.

CAPITOLUL 18

Sora Angela, maica superioară, conducea mânăstirea şi şcoala dintr-un mic birou aflat lângă infirmerie. Biroul, două scaune pentru vizitatori şi fişetele erau simple, dar atrăgătoare.

Pe peretele din spatele biroului său atârna un crucifix, iar pe ceilalţi pereţi se aflau trei afişe: George Washington; Harper Lee, autoarea romanului *Să ucizi o pasăre cântătoare;* şi Flannery O'Connor, autoarea povestirii *Un om bun e greu de găsit* şi a multor altor povestiri.

Stareţa admiră aceste persoane din diferite motive, dar în special pentru o calitate pe care o au toate. Nu vrea să identifice această calitate. Vrea să te gândeşti la ghicitoare şi să găseşti propriul răspuns.

În timp ce stăteam în uşa biroului, am spus:

– Doamnă, îmi cer scuze pentru picioarele mele.

Stareţa îşi ridică privirea din dosarul pe care îl revedea.

– Dacă put, mirosul nu-i atât de puternic să-l fi simţit în timp ce veneai.

– Nu, doamnă. Îmi cer scuze că-s în şosete. Sora Clare Marie mi-a luat ghetele.

– Odd, sunt convinsă că o să ţi le dea înapoi. N-am auzit că sora Clare Marie fură încălţăminte. Intră, stai jos.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele din faţa biroului stareţei, am arătat spre afişe şi am zis:

– Sunt toţi din sud.

– Sudiştii au multe calităţi, printre care farmec şi maniere, precum şi simţul tragicului, dar nu din acest motiv mă inspiră aceste feţe.

– Faimă, am spus eu.

– Acum eşti laconic în mod intenţionat, zise stareţa.

– Nu, doamnă, nu în mod intenţionat.

– Dacă faima ar fi fost ceea ce am admirat la cei trei, atunci aş fi pus afişe şi cu Al Capone, Bart Simpson şi Tupak Shakur[1].

– Asta ar fi fost o chestie, am zis eu.

Călugăriţa se aplecă spre mine şi întrebă cu glas scăzut:

– Ce s-a întâmplat cu dragul frate Timothy?

– Nimic bun. Asta-i tot ce ştiu. Nimic bun.

– De un lucru putem fi siguri: n-a fugit la Reno pentru „r şi r". Dispariţia sa are legătură cu lucrurile de care am discutat aseară. Cu evenimentul la care au venit să asiste *bodachii.*

– Da, doamnă, indiferent ce va fi acela. Tocmai am văzut şapte dintre ei în camera de recreere.

– Şapte, zise ea, iar trăsăturile ei blânde de bunică se înăspriră, pline de hotărâre. Criza e iminentă?

– Nu, atunci când sunt doar şapte. Dacă aş fi văzut treizeci, patruzeci, atunci aş fi ştiut că suntem pe marginea prăpastiei. Mai avem timp, dar ceasul ticăie...

– Am discutat cu abatele Bernard despre ce am vorbit cu tine, noaptea trecută. Iar acum, după dispariţia fratelui Timothy, ne întrebăm dacă nu ar trebui să mutăm copiii în altă parte.

– Să-i mutaţi? Unde?

– O să-i ducem în oraş.

– Douăzeci de kilometri pe vremea asta?

– În garaj avem două vehicule solide cu tracţiune pe patru roţi, cu dispozitiv de urcare a scunelor pe rotile. Au anvelope supradimensionate, ca să aibă aderenţă mai mare la sol, plus lanţuri

[1] Al Capone – gangster celebru; Bart Simpson – personaj de desene animate; Tupac Shakur – rapper celebru (n.tr.)

pentru anvelope. Fiecare din ele e prevăzut cu plug. Putem să ne croim drum.

Mutatul copiilor nu era o idee bună, dar mi-ar fi plăcut să le văd pe călugărițe în mașini monstruoase, făcându-și drum cu plugul prin viforniță.

– Putem să încărcăm opt, zece copii în fiecare camionetă, continuă ea. Mutatul a jumătate dintre surori și a tuturor copiilor va necesita patru drumuri, dar dacă începem acum, putem termina în câteva ore, înainte de căderea nopții.

Sora Angela este un om al faptelor. Îi place să fie în mișcare, fizic și intelectual, concepând și aplicând fără încetare proiecte, realizând lucruri.

Spiritul ei încrezător este molipsitor. În momentul acela arăta ca acea bunică țicnită care-i transmisese lui George S. Patton genele ce-l făcuseră un mare general.

Regretam că aveam să-i anulez planul, după ce pierduse evident ceva timp ca să-l conceapă.

– Soră, nu știm cu certitudine că violența – atunci când va avea loc – se va petrece în școală.

Călugărița păru uimită.

– Dar violența a început deja. Cu fratele Timothy, Dumnezeu să-l odihnească.

– *Credem* că a început cu fratele Tim, dar nu avem un cadavru.

Stareța tresări auzind cuvântul „cadavru".

– Nu avem un trup, m-am corectat eu, deci nu știm cu certitudine ce s-a întâmplat. Știm doar că *bodachii* sunt atrași de copii.

– Iar copiii sunt aici.

– Și dacă după ce mutați copiii în oraș, la un spital, într-o școală, într-o biserică, după ce-i instalați acolo, se arată și acolo *bodachii*, pentru că acolo va avea loc violența, nu la St. Bart?

Stareța era un analist în probleme de strategie și tactică precum trebuie să fi fost și bunica lui Patton.

– Deci am sluji forţele întunericului în timp ce am crede că le îndepărtăm...

– Da, doamnă. E posibil.

Călugăriţa mă privi atât de atent, încât am fost convins că simţeam privirea sa albastră ca degetul scotocind prin conţinutul creierului meu, de parcă între urechi aş fi avut un fişier.

– Îmi pare atât de rău pentru tine, Oddie, şopti ea.

Am ridicat din umeri.

– Ştii doar atât încât, din punct de vedere moral, eşti obligat să acţionezi... dar nu ştii suficient ca să fii sigur ce trebuie să faci.

– Pe parcurs, lucrurile se limpezesc, i-am spus eu.

– Da, dar numai în penultimul moment, numai atunci, nu-i aşa?

– Da, doamnă, numai atunci.

Mâna stareţei atinse crucea de la pieptul său, iar privirea i se plimbă peste afişele de pe pereţi.

Am spus, după un timp:

– Am venit aici ca să fiu cu copiii, să mă plimb pe coridoare, prin camere, să văd dacă pot să simt mai bine ce se va întâmpla. Dacă sunteţi de acord.

– Da. Bineînţeles.

M-am ridicat de pe scaun.

– Soră Angela, aş vrea să faceţi ceva, dar să nu mă întrebaţi de ce.

– Ce anume?

– Să aveţi grijă ca toate uşile să fie zăvorâte şi toate ferestrele închise. Şi daţi ordin surorilor să nu iasă afară.

Am preferat să nu-i spun de creatura pe care o văzusem în furtună. În momentul acela în care stăteam în biroul stareţei nu-mi găseam cuvintele potrivite să descrie acea apariţie. Iar când nervii sunt prea încordaţi, gândirea nu mai e limpede. Şi eu aveam nevoie ca stareţa să fie pregătită să înfrunte pericolul, dar fără să fie într-o stare continuă de alertă.

Mai important era faptul că nu voiam s-o fac să creadă că se aliase cu cineva care nu era doar un bucătar de minuturi, şi nu

numai un bucătar de minuturi cu un al şaselea simţ, ci cu un bucătar de minuturi cu un al şaselea simţ *care era complet ţicnit*.

– Bine, zise ea. Ne vom asigura că vom fi încuiaţi în casă. Oricum, nu există nici un motiv să iasă cineva afară, pe furtuna asta.

– Vreţi să-l sunaţi pe abatele Bernard şi sa-i cereţi să facă acelaşi lucru? Pentru rugăciunile care au rămas din slujba sfântă, fraţii nu trebuie să iasă afară, ca să intre în biserică prin galeria cea mare. Să le spună să folosească uşa interioară dintre abaţie şi biserică.

În circumstanţele acelea solemne, surorii Angela îi lipsise instrumentul ei de interogare cel mai eficient: acel zâmbet plăcut, menţinut într-o tăcere răbdătoare şi care intimida.

Furtuna îi atrase atenţia stareţei. Întunecaţi precum cenuşa, norii de zăpadă fumegau peste fereastră.

Călugăriţa se uită din nou la mine.

– Oddie, ce-i acolo, afară?

– Încă nu ştiu, i-am răspuns eu, iar acest lucru era adevărat în sensul că nu puteam numi ceea ce văzusem. Dar intenţionează să ne facă rău.

CAPITOLUL 19

Purtând o zgardă imaginară, am lăsat intuiția să mă ducă de lesă și am fost purtat pe un traseu șerpuit prin camerele de la parter și prin holurile școlii, apoi către o scară ce m-a dus la etajul doi, unde podoabele de Crăciun nu m-au binedispus nici un pic.

Când m-am oprit în fața ușii deschise a camerei cu numărul 32, am bănuit că mă autoamăgeam. Nu mă lăsasem condus de intuiție, ci fusesem ghidat de o dorință inconștientă de a repeta experiența din noaptea anterioară, când mi se păruse că Stormy îmi vorbise prin intermediul lui Annamarie care dormea, ca intermediar pentru Justine cea mută.

În momentul acela refuzasem contactul, cu toate că mi-l dorisem foarte mult. Avusesem dreptate făcând acest lucru.

Stormy e trecutul meu, iar ea va fi viitorul meu doar după ce viața mea în această lume se va sfârși, când timpul se va termina și va începe veșnicia. Trebuie ca acum să dau dovadă de răbdare și de perseverență. Singura cale înapoi este drumul înainte.

Mi-am spus să mă întorc, să colind etajul doi. În loc de asta, am trecut pragul și am intrat în încăpere.

Înecată de tatăl ei la patru ani, considerată moartă, dar încă în viață opt ani mai târziu, fetița de-o frumusețe radioasă stătea pe pat, cu ochii închiși, rezemată de perne moi.

Ținea mâinile în poală, cu palmele în sus, ca și cum ar fi așteptat să primească un dar.

Vocile vântului erau amortizate, dar numărul lor era legiune: cântând, mârâind, șuierând în singura fereastră.

Colecția de pisoi de catifea mă privea de pe raftul de lângă patul fetei.

Annamarie și scaunul ei pe rotile dispăruseră. O văzusem în camera de recreere, acolo unde, dincolo de râsetele copiilor, Walter cel liniștit, cel care nu putea să se îmbrace dacă nu era ajutat, cânta muzică clasică la pian.

Aerul părea greu, ca atmosfera dintre prima scânteiere a fulgerului și primul bubuit al tunetului, atunci când ploaia se formase la câțiva kilometri deasupra, dar nu atinsese încă pământul, când stropii grei coborau cu milioanele, apăsând aerul de sub ei într-un ultim avertisment al iminentei lor sosiri.

Am rămas așteptând, amețit.

Dincolo de fereastră, frenezia de zăpadă spulberată izgonea ziua și, deși vântul biciuia încă dimineața, vocea sa slăbi și, treptat, un con de tăcere se așternu în cameră.

Justine deschise ochii. Deși de obicei privește prin orice din lumea asta, acum mă privi în ochi.

Am devenit conștient de apariția unui miros familiar. Piersici.

Pe când lucram ca bucătar de minuturi în Pico Mundo, înainte ca lumea să devină întunecată cum este acum, îmi spălam părul cu șampon cu miros de piersici, pe care mi-l dăruise Stormy. Acesta înlătura eficient aromele de bacon, hamburgeri și ceapă prăjită care rămâneau în cârlionții mei după o tură lungă la tigaie și grătar.

Îndoindu-mă la început de șamponul cu piersici, sugerasem că un miros de bacon-hamburger-ceapă-prăjită putea fi mai îmbietor, ar fi putut să facă să-ți plouă în gură, că majoritatea oamenilor au reacții cvasierotice la aromele mâncării fripte.

– Uite ce-i, gratargiule, zisese Stormy, nu ești la fel de plăcut precum Ronald McDonald[1], dar ești destul de deștept ca să mănânci *fără să miroși* ca un sendviș.

---

[1] Clovn mascotă al firmei McDonald's (n.tr.)

De atunci am folosit în fiecare zi şamponul cu miros de piersică, aşa cum ar fi făcut orice băiat cu sânge în vene.

Aroma ce se împrăştia acum în camera 32 nu era de piersici, ci a acelui şampon de piersici, pe care nu-l adusesem cu mine la St. Bart.

Nu era bine. Ştiam că trebuie să plec imediat. Mirosul de şampon de piersici mă imobilizează.

Trecutul nu poate fi reînviat. Ceea ce a fost şi ceea ce *ar fi putut fi* ne-au adus împreună la ceea ce este.

Trebuie să fii în râul timpului ca să cunoşti durerea, pentru că durerea se află în prezent şi făgăduieşte să fie cu noi în viitor, până la capăt. Doar timpul învinge timpul şi povara lui. Nu există durere înainte sau după timp, iar asta este singura consolare de care avem nevoie.

Şi cu toate acestea am rămas acolo, plin de-o speranţă ce era greşită.

Stormy este moartă şi nu mai aparţine acestei lumi, iar Justine are creierul profund vătămat din cauza lipsei prelungite de oxigen şi nu poate vorbi, dar fata încerca să comunice, nu în folosul ei, ci al altcuiva, care nu avea glas în această parte a mormântului.

Dinspre Justine nu veneau cuvinte, ci mănunchiuri groase de sunete care reflectau natura avariată şi deformată a creierului ei, amintind în mod bizar de un înotător disperat care se luptă sub apă după aer, sunete deformate care erau bolborosite, bâiguite şi incredibil de triste.

Un *nu* plin de spaimă îmi scăpă de pe buze, iar fata încetă imediat să vorbească.

Trăsăturile de obicei inexpresive ale lui Justine se încordară într-o expresie de frustrare. Privirea ei se îndepărtă de mine, alunecă spre stânga. apoi spre dreapta, apoi se îndreptă spre fereastră.

Fata suferea de o paralizie parţială de natură generală, dar partea ei stângă era mai afectată decât cea dreaptă. Cu oarecare efort, fata ridică braţul ei mai folositor de pe pat. Mâna ei subţirică

se îndreptă către mine, ca şi cum mi-ar fi făcut semn să vin mai aproape, apoi arătă către fereastră.

Am văzut doar lumina slabă a zilei şi zăpada ce cădea.

Ochii ei priviră în ochii mei, mai concentraţi decât îi văzusem vreodată, străvezii ca de obicei, dar cu un dor în adâncurile acelea albastre pe care nu-l mai remarcasem până atunci, nici chiar când fusesem în camera aceea în noaptea trecută şi o auzisem pe Annamarie cea adormită spunând „Conectează-mă".

Privirea ei concentrată se mută de la mine la fereastră, se întoarse la mine, alunecă încă o dată spre fereastra spre care încă arăta cu mâna. Mâna îi tremura din cauza efortului de a o controla.

Am intrat mai mult în interiorul camerei 32.

Singura fereastră oferea o vedere a schitului de dedesubt, în care se strângeau zilnic fraţii pe vremea când acolo fusese prima lor abaţie. Curtea deschisă era pustie. Nimeni nu se afla printre coloanele din porţiunea colonadei pe care puteam s-o văd.

În cealaltă parte a curţii, cu faţada îmblânzită de voaluri de zăpadă, se ridica o altă aripă a abaţiei. La etajul doi, câteva ferestre îşi luceau uşor lumina lămpii în bezna albă a furtunii, dar majoritatea copiilor erau la parter, la această oră.

Fereastra aflată direct în faţa celei prin care priveam lucea mai puternic decât celelalte. Cu cât priveam mai mult, cu atât lumina părea să mă atragă, de parcă ar fi fost un semnal luminos lansat de cineva aflat în necaz.

O figură apăru la fereastra aceea, o siluetă luminată din spate, fără trăsături ca un *bodach*, deşi nu era unul dintre aceştia.

Justine îşi coborâse braţul pe pat.

Privirea ei rămăsese imploratoare.

– Bine, am şoptit eu, întorcându-mă de la fereastră, bine, dar n-am mai spus nimic.

N-am îndrăznit să continui, pentru că aveam pe limbă un nume pe care tânjeam să-l rostesc.

Fata închise ochii. Buzele i se deschiseră şi Justine începu să respire ca şi cum ar fi adormit, din cauza oboselii.

M-am dus la uşa deschisă, dar n-am plecat.

Treptat, tăcerea aceea bizară dispăru, vântul suflă din nou la fereastră şi mormăi de parcă ar fi înjurat, folosind un limbaj brutal.

Dacă aş fi priceput corect ce se întâmplase, aş fi avut o îndrumare în căutarea înţelesului motivului pentru care se strânseseră *bodachii*. Ora violenţei se apropia, poate nu era iminentă, dar se apropia, iar datoria mă chema în altă parte.

Şi cu toate acestea am rămas în camera 32 până când mirosul de şampon de piersici scăzu, până când n-am mai simţit nici o urmă a lui, până când anumite amintiri îşi slăbiră strânsoarea.

CAPITOLUL 20

Camera 14 se află chiar în cealaltă parte a curții față de camera 32, pe coridorul dinspre nord. Pe ușă fusese prinsă o singură placă, pe care se afla un singur nume: JACOB.

O veioză de podea lângă un fotoliu, o veioză joasă de noptieră și o lampă fluorescentă din tavan compensau lumina zilei care era atât de mohorâtă încât nu îndrăznea să pătrundă mai mult de rama ferestrei.

Pentru că încăperea cu numărul 14 conținea un singur pat, spațiul permisese instalarea unei mese de stejar, la care stătea Jacob.

Îl văzusem de două ori, dar nu făcuserăm cunoștință.

– Pot să intru?

N-a spus da, dar nici n-a zis nu. Am decis să consider tăcerea sa ca o invitație și m-am așezat la masă, în fața lui.

Jacob este unul dintre puținii adulți găzduiți în școală. Are vreo douăzeci și cinci de ani.

Nu cunosc numele bolii cu care s-a născut, dar este evident că aceasta implică o anomalie cromozomială.

Jacob e înalt de un metru și cincizeci de centimetri, cu un cap cam prea mic pentru trupul său, cu frunte turtită, urechi plasate prea jos și trăsături cam grosolane, prezentând unele dintre caracteristicile sindromului Down.

Dar rădăcina nasului său nu-i plată – lucru care e un semn al sindromului Down –, iar ochii săi nu au pliurile interioare

epicantice care dau un aspect asiatic ochilor celor cu sidromul Down.

Mai mult, Jacob nu afişează zâmbetul facil sau dispoziţia veselă şi blândă ce-i practic universală printre cei bolnavi de Down. Jacob nu se uita la mine, iar expresia sa rămânea aspră.

Capul său era deformat, aşa cum n-ar fi fost cel al unei persoane suferind de sindromul Down. În partea stângă a craniului său se acumulase o cantitate de os mai mare decât în dreapta. Trăsăturile sale nu erau simetrice, ci dezechilibrate subtil, un ochi plasat ceva mai jos decât celălalt, falca stângă mai proeminentă decât dreapta, tâmpla stângă convexă şi cea dreaptă concavă într-un mod neobişnuit.

Îndesat, cu umeri grei şi cu gât gros, Jacob stătea gheboşat deasupra mesei, atent la treaba din faţa sa. Limba sa, care părea mai groasă decât o limbă normală, dar care de obicei nu ieşea afară din gură, era în momentul acela strânsă uşor între dinţi.

Pe masă se aflau două blocuri mari de desen. Unul stătea în dreapta lui, închis. Al doilea era pus pe un suport înclinat.

Jacob desena în al doilea bloc. Într-o cutie deschisă se găsea aranjat un şir de creioane, cu mine de mai multe grosimi şi având diferite grade de tărie a grafitului.

În momentul acela, Jacob lucra le portretul unei femei şocant de frumoase, portret aproape terminat. Femeia, văzută din trei sferturi de profil, privea pe lângă umărul stâng al artistului.

Inevitabil, m-am gândit la cocoşatul de la Notre Dame, Quasimodo, la speranţa sa tragică, la dragostea sa neapreciată.

– Eşti foarte talentat, am spus eu, lucru care era adevărat.

Jacob nu-mi răspunse.

Cu toate că mâinile sale erau scurte şi late, degetele lui butucănoase mânuiau creionul cu dexteritate şi cu o precizie uluitoare.

– Mă numesc Odd Thomas.

Jacob îşi vârî limba în gură, o împinse într-un obraz şi strânse din buze.

– Stau în casa de oaspeţi a abaţiei.

Uitându-mă prin cameră, am văzut că duzina de potrete în creion, înrămate, care decorau pereţii, erau ale aceleiaşi femei. Într-unul zâmbea; în altul râdea; în majoritatea apărea gânditoare, senină.

Într-un desen foarte impresionant, femeia apărea văzută din faţă, cu ochii lucitori, cu obrajii împodobiţi de lacrimi. Trăsăturile ei nu erau deformate în mod melodramatic; puteai să vezi că mâhnirea ei era mare, dar şi că femeia lupta cu oarecare succes să ascundă profunzimea ei.

O asemenea stare emoţională complexă, redată atât de subtil, sugera că lauda pe care o adusesem talentului lui Jacob fusese meritată. Emoţia femeii era palpabilă.

Starea sufletului artistului, în timp ce lucrase la acest portret, fusese strecurată în mod evident în munca sa. Când desenase, Jacob fusese tulburat.

– Cine e? am întrebat eu.

– Pleci plutind când vine întunericul?

Jacob avea doar un uşor impediment în vorbire. Se părea că limba sa groasă nu fusese fisurată.

– Jacob, nu cred că am înţeles ce-ai vrut să spui.

Prea timid ca să se uite la mine, Jacob continuă să deseneze, iar după o perioadă de tăcere spuse:

– Am văzut oceanul în unele zile, dar nu şi azi.

– În ce zi, Jacob?

– Ziua în care au venit ei şi a răsunat clopotul.

Deşi simţisem un ritm în conversaţia sa şi ştiam că ritmul acela era un semn că urma ceva demn de reţinut, n-am reuşit să prind măsura.

Iar el prefera să-şi ţină singur cadenţa.

– Jacob e speriat că va pluti rău când vine întunericul.

După care alese din cutia cu creioane un nou instrument.

– Jacob o să plutească atunci când răsună clopotul.

Când se opri din lucru şi privi portretul neterminat, trăsăturile sale tragice deveniră minunate, fiindcă privea cu o afecţiune puternică.

– N-am văzut niciodată unde răsună clopotul, iar oceanul îl mută şi-l mută, aşa că locul în care răsună clopotul este acum în altă parte.

Tristeţea îi copleşi chipul, dar umbra de afecţiune nu dispăru complet.

Un timp, Jacob îşi mestecă buza inferioară.

Când începu să lucreze cu creionul cel nou, spuse:

– Iar întunericul o să vină cu întunericul.

– Ce vrei să spui, Jacob? Cum adică întunericul o să vină cu întunericul?

El se uită la ferastra acoperită de zăpadă.

– Şi când n-o să mai fie lumină, o să vină întunericul. Poate. Poate că şi întunericul o să vină.

– Când n-o să mai fie lumină – asta înseamnă diseară?

Jacob dădu din cap.

– Poate diseară.

– Şi celălalt întuneric care vine împreună cu noaptea... Jacob, vrei să spui moartea?

El îşi scoase din nou limba între dinţi. După ce roti creionul între degete, ca să-l apuce mai bine, se apucă din nou să lucreze la portretul lui.

Mă întrebam dacă fusesem prea direct când folosisem cuvântul „moarte". Poate că Jacob se exprima indirect nu din cauză că aşa funcţiona mintea sa, ci pentru că îl tulbura să discute prea direct despre anumite subiecte.

După un timp, Jacob zise:

– El mă vrea mort.

CAPITOLUL 21

Jacob strecură, cu grafitul, dragoste în ochii femeii.

Ca unul care n-are nici un talent cu excepţia magiei la tigaie şi grătar, priveam cu respect cum Jacob crea femeia din memorie, cum făcea să fie real pe hârtie ceea ce avea în minte şi ceea ce pierduse în mod evident, exceptând ceea ce îi rămăsese mulţumită artei sale.

L-am lăsat să continue, dar văzând că nu mai scoate nici un cuvânt, am întrebat:

– Jacob, cine te vrea mort?

– N-a-fost-niciodată.

– Ajută-mă să înţeleg.

– N-a-fost-niciodată a venit odată să vadă, iar Jacob era plin de întuneric şi N-a-fost-niciodată a zis: „Lasă-l să moară".

– A venit aici, în camera asta?

Jacon clătină din cap.

– N-a-fost-niciodată a venit cu mult timp în urmă, înainte de ocean, de clopot şi de plecatul plutind.

– De ce îi spui N-a-fost-niciodată?

– E numele lui.

– Trebuie să aibă alt nume.

– Nu. El e N-a-fost-niciodată şi nouă nu ne pasă.

– N-am mai auzit până acum de cineva numit N-a-fost-niciodată.

– N-am mai auzit până acum de cineva numit Odd Thomas, zise Jacob.

– Bine. Ai dreptate.

Jacob folosi un cuțitaș ca să ascută vârful creionului.

În timp ce-l priveam, îmi doream să-mi transform mintea obtuză într-una mai pătrunzătoare. Dacă aș fi înțeles ceva în legătură cu schema metaforelor simple în care vorbea Jacob, aș fi putut să descifrez codul discuției.

Făcusem ceva progrese descoperind că atunci când spusese „întunericul vine odată cu întunericul" voise să spună că moartea avea să vină în seara aceasta sau într-una dintre nopțile următoare.

Deși abilitatea de a desena îl făcea un tip deosebit, această abilitate era manifestarea talentului său aparte. Jacob nu era clarvăzător. Avertismentul său că moartea se apropia nu era un presentiment.

Văzuse ceva, auzise ceva, *știa* ceva ce eu nu văzusem, nu auzisem, nu știusem. Convingerea sa că moartea dădea târcoale se baza pe dovezi serioase, nu pe o percepere supranaturală.

După ce lemnul creionului fusese tăiat, Jacob puse jos cuțitașul și folosi o foaie de glaspapir pentru a ascuți vârful minei de grafit.

În timp ce meditam la ghicitoarea care era Jacob, priveam prin fereastră zăpada care cădea mai deasă și mai iute decât până atunci, atât de deasă, încât ai fi putut să te sufoci încercând să respiri, pentru că plămânii ți s-ar fi umplut cu zăpadă.

– Jacob e prost, dar nu idiot, zise el.

Când mi-am întors atenția către el, am descoperit că mă privea, pentru prima dată.

– Trebuie să mai existe un Jacob, am spus eu, pentru că nu văd nici un prost pe aici.

Imediat, Jacob își îndreptă privirea spre creion. Puse jos foaia de glaspapir și spuse cu glas diferit, cântat:

– Prost ca un pion călcat de camion.

– Proștii nu desenează ca Michelangelo.

– Prost ca un voiajor strivit de-un compresor.

– Repeți ceva ce-ai auzit, nu-i așa?

– Prost ca o mogâldeață cu nasul vârât în poponeață.

– Nu mai spune, i-am spus eu cu blândeţe. Da? Nu mai spune aşa ceva.

– Există încă multe.

– Nu vreau să le aud. Mă doare să aud aşa ceva.

Jacob păru surprins.

– De ce te doare?

– Pentru că îmi placi, Jake. Cred că eşti deosebit.

Jacob rămase tăcut. Mâinile îi tremurau, iar creionul zăngănea lovind masa. Se uită la mine, cu o vulnerabilitate în ochi de ţi se rupea sufletul. Se uită, timid, în altă parte.

– Cine ţi-a spus asemenea lucruri? l-am întrebat eu.

– Ştii şi tu. Copiii.

– Copiii de aici, de la Saint Bart?

– Nu. Copiii de dinainte de ocean, de clopot şi de plecatul plutind.

În lumea asta în care prea mulţi vor să vadă doar lumina vizibilă, şi nu se străduiesc niciodată să vadă Lumina Invizibilă, avem un întuneric zilnic care-i noaptea şi întâlnim din când în când un alt întuneric, care-i moartea, moartea celor pe care-i iubim, dar există un al treilea şi mai constant întuneric care e cu noi în fiecare zi, în orice oră a fiecărei zile, iar acesta este întunericul minţii, meschinăria, josnicia şi ura, pe care le-am invitat înăuntrul nostru şi pe care le plătim cu dobândă generoasă.

– Înainte de ocean, de clopot şi de plecat plutind, repetă Jacob.

– Copiii aceia erau invidioşi, Jake, pentru că puteai să faci anumite lucruri mai bine decât ce puteau face ei.

– Nu Jacob.

– Ba da.

– Ce pot face eu mai bine? întrebă el, cu glas plin de îndoială.

– Să desenezi. Ei puteau să facă tot felul de lucruri, dar nici unul atât de bine cum desenai tu. Deci erau invidioşi şi te porecleau în toate felurile şi îşi băteau joc de tine, ca să se simtă mai bine.

Jacob se uită la mâinile sale până când tremuratul acestora încetă, până când creionul rămase țeapăn. Apoi continuă să lucreze la portret.

Rezistența lui nu era rezistența unui prost, ci a unui miel care poate să-și amintească, dar care nu poate să fie furios sau să se lase copleșit de amărăciunea care sfărâmă sufletul.

– Nu-i idiot, zise el. Jacob știe ce a văzut.

Am așteptat, apoi am întrebat:

– Jake, ce ai văzut?

– Pe ei.

– Pe cine?

– Nu m-am speriat de ei.

– De cine?

– De ei și de N-a-fost-niciodată. Nu m-am speriat de ei. Jacob e speriat doar că o să plutească greșit când vine întunericul. N-am văzut niciodată de unde răsună clopotul, n-am fost acolo când a răsunat clopotul, iar oceanul îl mută, îl mută întotdeauna, așa că locul în care răsună clopotul e unul nou.

Ajunseserăm de unde am plecat. De fapt, mă simțeam ca și cum m-aș fi învârtit prea mult.

Ceasul meu de mână arăta ora 10.16.

Voiam să mă învârtesc și mai mult, în speranța că aveam să mă limpezesc la minte, în loc sa mă ametesc.

Uneori limpezimea coboară asupra ta când te aștepți mai puțin: ca pe vremea când eu și un chiropractician japonez zâmbitor, care era și vânzător de plante medicinale, atârnam unul lângă celălalt, legați cu o funie, de un cârlig dintr-o hală pentru carne.

Niște tipi dificili, fără pic de respect pentru medicina alternativă sau viața omenească, intenționau să se întoarcă în hala de carne ca să ne tortureze, pentru a obține informațiile pe care le doreau. Nu căutau formula cea mai eficientă de tratament cu plante medicinale pentru vindecarea picioarelor atleților sau ceva de genul ăsta. Voiau să smulgă de la noi informații privind locul în care se găsea o sumă mare de bani.

Situația noastră era și mai groaznică datorită faptului că indivizii cei dificili greșiseră: noi nu aveam informația pe care o doreau. După ore în care ne-ar fi torturat, ar fi obținut ca răsplată pentru eforturile lor doar plăcerea de a ne fi auzit țipând, lucru care li s-ar fi părut în regulă dacă ar fi avut și o ladă de bere și niște cartofi prăjiți.

Chiropracticianul vânzător de plante medicinale știa doar vreo patruzeci și șapte de cuvinte în engleză, iar eu știam doar două cuvinte în japoneză pe care să mi le pot aminti sub presiune. Cu toate că aveam toate motivele să fugim înainte ca indivizii care ne luaseră prizonieri să se întoarcă aducând cu ei o grămadă de clești, o lampă de sudură, un bold pentru vite, un CD cu formația Village People cântând muzică de Wagner și alte instrumente diabolice, nu cred că puteam să ne înțelegem cu succes, din moment ce cele două cuvinte japoneze ale mele erau *sushi* și *sake*.

Timp de o jumătate de oră, relația noastră a fost marcată de frustrarea mea clocotitoare și de răbdarea sa de nezdruncinat. Spre surpriza mea, japonezul reuși să mă facă să înțeleg – folosind o serie de expresii ale feței și opt cuvinte între care erau incluse *spaghetti*, *linguini*, *Houdini* și *abil* – că, pe lângă chiropractician și vânzător de ierburi medicinale, fusese și contorsionist care dăduse în tinerețe spectacole în cluburi de noapte.

Nu era la fel de mlădios ca în tinerețe, dar, cu ajutorul meu, reuși să folosească diferite părți ale trupului meu ca trepte ca să se șerpuiască cu spatele în sus, până la cârligul de care atârnam, unde rosese un nod al funiei și se eliberase, apoi mă eliberase și pe mine.

Am păstrat legătura. Din când în când îmi trimite poze din Tokio, cele mai multe cu copiii săi. Iar eu îi trimit cutiuțe cu curmale uscate de California, acoperite cu ciocolată, pe care le adoră.

Acum, stând la masă în fața lui Jacob, mi-am imaginat că dacă aș da dovadă măcar de jumătate din răbdarea chiropracticianului zâmbitor vânzător de plante medicinale și contorsionist, dacă m-aș gândi că eram pentru prietenul meu japonez la fel de neînțeles pe

cât mi se pare mie Jacob, aş putea în timp nu numai să rezolv enigma înţelesului conversaţiei încâlcite a lui Jacob, dar şi să aflu de la el lucrul pe care parea să-l ştie, amănuntul vital care avea să mă ajute să pricep ce teroare se apropia iute de mânăstirea St. Bartholomew.

Din nefericire, Jacob nu mai vorbea. Când mă aşezasem la masă, rămăsese mut. Acum era mut la puterea a zecea. Unor oameni le place să se audă vorbind, dar mie îmi place să mă aud tăcând. După cinci minute, mă satur de sunetul vocii mele.

Cu toate că Jacob stătea în ticăitul timpului ce leagă trecutul de viitor, îşi îndreptase mintea înapoi, spre altă zi, de dinainte de ocean, de clopot şi de plecatul plutind, indiferent ce vor fi însemnând acestea.

În loc să-mi pierd vremea ciugulindu-l până când ciocul meu avea să se tocească, m-am ridicat în picioare şi am spus:

– O să mă întorc în după-amiaza asta, Jacob.

Dacă aştepta cu nerăbdare plăcerea tovărăşiei mele, atunci reuşi să-şi ascundă încântarea foarte bine.

Am privit portretele înrămate de pe pereţi şi am zis:

– E mama ta, nu-i aşa?

Nici măcar această întrebare nu-i provocă o reacţie. Jacob o readucea la viaţă scrupulos pe femeia aceea, cu puterea creionului său.

CAPITOLUL 22

Sora Miriam era de serviciu în postul de lucru al asistentelor, din colțul de nord-vest al celui de al doilea etaj.

Dacă sora Miriam și-ar apuca buza inferioară cu două degete și ar trage-o în jos, scoțându-i la iveală suprafața interioară de culoare roz, ați vedea un tatuaj cu cerneală albastră, *Deo gracias*, adică echivalentul în latină al expresiei „Slavă Domnului".

Aceasta nu-i o declarație de credință cerută călugărițelor. Dacă ar fi, atunci e posibil ca lumea să aibă și mai puține călugărițe decât are acum.

Cu mult înainte de a se gândi la viața din mânăstire, sora Miriam fusese asistent social în Los Angeles, o angajată a guvernului federal. Lucra cu adolescente din familii nevoiașe și se străduia să le salveze de viața în bande și de alte grozăvenii.

Majoritatea acestor lucruri le știu de la sora Angela, maica superioară, pentru că sora Miriam nu se laudă cu așa ceva.

Ca să provoace o fată pe nume Jalissa, una inteligentă, de paisprezece ani, cu mari posibilități, dar care o luase pe calea bandelor și era gata să primească tatuajul de însemn al uneia dintre ele, Miriam îi spusese „Fato, ce să fac ca să te gândești că ești pe cale să dai o viață întreagă pentru una schiloadă? Îți spun lucruri logice, dar pentru tine nu contează. Plâng pentru tine, iar chestia asta te amuză. Trebuie *să sângerez* ca să-ți atrag atenția?"

Apoi îi propusese un târg: dacă Jalissa îi va promite că va sta departe, timp de treizeci de zile, de prietenii ei care făceau parte

dintr-o bandă sau care se învârteau în mediul bandelor, şi dacă în ziua următoare nu-şi va face tatuajul bandei, aşa cum intenţiona, atunci Miriam avea să se ţină de cuvânt, avea să-şi tatueze pe buza interioară ceea ce ea numea „un simbol al bandei *mele*".

Un auditoriu alcătuit din douăsprezece fete aflate în pericol social, printre care se afla şi Jalissa, se strânsese să privească, să se înfioare şi să se agite în timp ce specialistul în tatuaje lucra de zor cu acul.

Miriam refuzase anestezie locală. Alesese ţesutul moale al buzei inferioare pentru că fetele aveau să fie impresionate. Miriam sângerase. Îi dăduseră lacrimile, dar nu scosese nici un sunet care să-i arate durerea.

Acest nivel de implicare şi căile inventive prin care şi-o exprima făcuseră din Miriam un consilier eficient. După ani, Jalissa îşi luase două licenţe şi ajunsese director în industria hotelieră.

Miriam salvase multe alte fete de viaţa de delicte, mizerie şi depravare. Te puteai aştepta ca într-o zi să devină subiectul unui film, cu Halle Berry în rolul principal.

În loc de asta, un părinte se plânsese de elementul religios ce făcea parte din strategia de consultanţă a lui Miriam. Ca angajat guvernamental, a fost dată în judecată de o organizaţie de jurişti activişti, care folosise ca motiv separarea bisericii de stat. Activiştii voiau să rupă referinţele religioase de activitatea ei de consilier şi au insistat ca acel *Deo gracias* să fie acoperit cu alt tatuaj sau eliminat. Indivizii credeau că în intimitatea şedinţelor de consiliere, Miriam avea să-şi lase buza în jos şi avea să corupă un număr incredibil de fete tinere.

Dacă vă închipuiţi că judecătorul avea să râdă auzind de un asemenea caz, atunci vă înşelaţi, aşa cum v-aţi înşelat în privinţa filmului cu Halle Berry. Tribunalul a fost de partea activiştilor.

De obicei, angajaţii guvernului nu sunt uşor de concediat. Sindicatele lor luptă cu ferocitate ca să salveze slujba unui funcţionar alcoolic care se arată la serviciu doar trei zile pe săptămână, iar

atunci își petrece o treime din ziua de muncă într-o cabină de toaletă, sorbind dintr-o sticlă sau vomitând.

Miriam stânjenea sindicatul ei și primise doar un sprijin de fațadă. În cele din urmă, Miriam acceptase o compensație modestă și fusese concediată.

În anii următori avusese slujbe mai puțin satisfăcătoare, înainte să audă chemarea vieții pe care o ducea acum.

Stătea dincolo de masa din punctul de lucru al asistentelor, revăzând liste de inventar, își ridică privirea când m-am apropiat și spuse:

– Iată-l pe tânărul domn Thomas, în obișnuita-i mantie de mister.

Spre deosebire de sora Angela, abatele Bernard și fratele Knuckles, sora Miriam nu știe de darul meu aparte. Însă cheia mea universală și privilegiile mele o intrigă, și călugărița pare să intuiască ceva despre adevărata mea natură.

– Soră Miriam, mi-e teamă că dumneavoastră confundați starea mea permanentă de zăpăceală cu un aer misterios.

Dacă o să facă un film despre ea, producătorii ar fi mai aproape de adevăr dacă rolul i-ar fi dat lui Queen Latifah, nu lui Halle Berry. Sora Miriam are dimensiunile și prestanța regească a lui Latifah – și, probabil, mai multă charismă decât actrița.

Mă privește întotdeauna cu interes prietenos, dar cu ochi sfredelitori, ca și cum ar ști că sunt însoțit de ceva bizar, chiar dacă nu-i ceva teribil de răutăcios.

– Thomas e un nume englezesc, dar în familia ta trebuie să existe sânge irlandez, având în vedere cum torni gogoși, de parcă ai unge chifle cu unt încălzit.

– Mi-e teamă că n-am pic de sânge irlandez. Deși, dacă mi-ați cunoaște familia, ați fi de acord că descind din sânge *ciudat*.

– Dragule, vezi cumva o călugăriță uimită?

– Nu, soră. Nu păreți defel uimită. Pot să vă întreb ceva despre Jacob, cel din camera 14?

– Femeia pe care o desenează e mama lui.

Uneori, sora Miriam pare a avea oarecare puteri parapsihologice.

– Mama sa. Mi-am inchipuit. Când a murit?

– Cu doisprezece ani în urmă, de cancer, pe când Jacob avea treisprezece ani. Băiatul era foarte apropiat de ea. Femeia pare să fi fost o persoană iubitoare şi devotată.

– Ce-i cu tatăl lui?

Figura neagră, dolofană, se întristă.

– Nu cred că a fost în casa aia nici măcar în poză. Mama nu s-a măritat niciodată. Înainte de moartea ei, a aranjat ca Jacob să fie îngrijit într-o altă instituţie a bisericii. Când noi ne-am început activitatea, băiatul a fost transferat aici.

– Am discutat un timp cu el, dar nu-i uşor de urmărit.

De data asta am avut în faţa mea o figură surprinsă, înconjurată de văl.

– Dragule, Jacob a vorbit cu tine?

– E un lucru neobişnuit? am întrebat eu.

– Nu discută cu majoritatea oamenilor. E foarte timid. Eu am reuşit să-l scot din găoacea lui...

Călugăriţa se aplecă peste masă, spre mine, căutând să mă privească în ochi, ca şi cum ar fi văzut înotând prin aceştia un secret ruşinos, pe care spera să-l pescuiască.

– N-ar trebui să fiu surprinsă că a discutat cu tine. N-ar trebui să fiu deloc surprinsă. Tu ai ceva care-i face pe toţi să se deschidă în faţa ta, nu-i aşa, dragule?

– Poate asta se întâmplă din cauză că-s un bun ascultător, am zis eu.

– Nu, replică ea. Nu, nu-i asta. Nu că n-ai fi un bun ascultător, dragule, eşti un ascultător excepţional de bun.

– Mulţumesc, soră.

– Ai văzut vreodată un prigor pe o pajişte, cu capul plecat într-o parte, ascultând cum se mişcă viermii în tăcere sub iarbă? Dacă ai sta alături de prigor, tu ai găsi viermii primul, de fiecare dată.

– Ce imagine! O s-o pun în aplicare, când o să vină primăvara. Oricum, conversaţia lui Jacob e foarte enigmatică. Tot vorbeşte de

o zi în care nu i s-a permis să se ducă în ocean, dar, citez, „ei s-au dus și a răsunat clopotul".

– „N-am văzut niciodată unde a răsunat clopotul", cită și sora Miriam. Iar oceanul se mișcă, deci locul în care a răsunat clopotul s-a dus în altă parte.

– Știți ce înseamnă asta? am întrebat-o eu.

– Cenușa mamei sale a fost aruncată în mare. Organizatorii au tras un clopot când au împrăștiat cenușa, iar lui Jacob i s-a povestit despre asta.

Am auzit vocea tânărului, în amintirea mea: „Jacob e speriat că o să plutească greșit când o să vină întunericul".

– Aha, am spus eu, simțindu-mă un pic precum Sherlock. E îngrijorat din cauză că nu cunoaște locul în care a fost împrăștiată cenușa mamei sale, și știe că oceanul se mișcă fără încetare, așa că-i e teamă că după ce moare nu va fi în stare s-o regăsească.

– Sărmanul băiat! I-am spus de o mie de ori că mama lui e în cer, că vor fi împreună cândva, dar imaginea din mintea lui – cea în care ea pleacă plutind pe mare – e prea puternică pentru a o putea înlocui.

Voiam să mă întorc în camera 14 și să-l îmbrățișez pe Jacob. Nu poți să repari lucrurile cu o îmbrățișare, dar nici nu le poți strica mai rău.

– Cine-i N-a-fost-niciodată? am întrebat eu. Lui Jacob îi e frică de N-a-fost-niciodată.

Sora Miriam se încruntă.

– Nu l-am auzit folosind numele acesta. N-a-fost-niciodată?

– Jacob spunea că era plin de negru...

– De negru?

– Nu știu ce-a vrut să spună. A zis că era plin de întuneric și că N-a-fost-niciodată a venit și a zis „Lasă-l să moară". Asta a fost cu mult timp în urmă, „înainte de ocean, de clopot și de plecatul plutind".

– Înainte de moartea mamei sale, interpretă călugărița.

– Da. E corect. Dar lui Jacob îi este încă frică de N-a-fost-niciodată.

Călugărița îmi aruncă din nou privirea aceea sfredelitoare, ca și cum ar fi sperat că va reuși să-mi găurească norul de mister, făcându-l să pocnească de parcă ar fi fost un balon.

– Dragule, de ce te interesează atât de mult Jacob?

Nu puteam să-i povestesc că fata pe care o pierdusem, că Stormy a mea, luase legătura cu mine din Cealaltă Parte și că-mi transmisese prin intermediul lui Justine – o altă fată dragută și pierdută – că Jacob deține informații referitoare la sursa violențelor care se vor abate curând asupra școlii, poate chiar înainte să răsară din nou zorii.

Da, sigur, aș fi putut să-i spun, dar nu voiam să risc să mă apuce de buza inferioară și s-o tragă în jos, ca să vadă dacă pe partea ei interioară nu era tatuat cuvântul *lunatic.*

Ca urmare, am zis:

– Din cauza artei sale. A portretelor de pe pereți. Mi-am închipuit că puteau fi portretele mamei sale. Desenul e plin de iubire. M-am întrebat cum e să-ți iubești mama atât de mult.

– Ce lucru ciudat ai spus!

– Oare?

– Dragule, nu-ți iubești mama?

– Cred că da. Un soi de dragoste dură, tăioasă, spinoasă, care-i mai mult milă decât orice altceva.

Stăteam rezemat de masă, iar călugărița îmi luă una din mâini între palmele ei și o strânse cu blândețe.

– Dragule, și eu sunt o bună ascultătoare. Vrei să stai jos, alături de mine și să-mi vorbești?

Am clătinat din cap.

– Mama mea nu mă iubea nici pe mine, nici pe altcineva, nu credea în dragoste. Îi era teamă de dragoste, de obligațiile care provin din aceasta. Avea nevoie doar de ea însăși, de admiratoarea din oglindă. Asta-i toată povestea. N-am de ce să stau jos ca să povestesc.

Adevărul este că mama mea este ca o casă a ororilor, are un spirit atât de deformat şi reprezintă o mlaştina psihologică atât de vastă, încât aş fi putut discuta cu sora Miriam despre ea, fără să facem pauză, până la echinocţiul de primăvară.

Dar dimineaţa era pe sfârşite, în camera de recreere erau şapte *bodachi*, prin furtună se plimbau cimitire vii, moartea deschisese uşa unei sănii şi mă invita la o călătorie pe pârtia de bob, aşa că n-aveam timp să-mi pun costumul de victimă şi să istorisesc povestea jalnică a copilăriei mele amarnice. Nu aveam nici timp, nici chef.

– Să ştii că eu sunt întotdeauna aici, spuse sora Miriam. Gândeşte-te la mine ca la o Oprah care a făcut legământul sărăciei. Oricând ai chef să-ţi goleşti sufletul, mă găseşti aici. Şi nu va fi nevoie să-ţi înfrânezi emoţiile în timpul pauzelor pentru publicitate.

Am zâmbit şi am zis:

– Faceţi cinste profesiei de călugăriţă.

– Iar tu rămâi încă învăluit în norii misterului, replică ea.

Când m-am întors să plec din postul de lucru al asistentelor, atenţia îmi fu atrasă de o mişcare la celălalt capăt al holului. O siluetă cu glugă stătea în uşa scării, de unde se părea că mă privise cât timp discutasem cu sora Miriam. Dându-şi seama că fusese văzut, individul se retrase, lăsând uşa să se închidă.

Gluga ascunsese figura, sau cel puţin asta am încercat eu să-mi spun. Deşi eram înclinat să cred că privitorul fusese fratele Leopold, novicele suspect cu figură nevinovată din Iowa, eram aproape sigur că rasa fusese neagră, nu cenuşie.

M-am grăbit către capătul coridorului, am intrat în casa scării şi mi-am ţinut răsuflarea. Nu se auzea nici un sunet.

Cu toate că etajul trei al mânăstirii era o zonă interzisă pentru mine şi pentru oricine altcineva, cu excepţia surorilor, am urcat până pe palier şi am privit în sus, către ultima porţiune a scării. Era pustie.

Nu mă amenința nici o primejdie iminentă, dar inima îmi bătea nebunește. Gura mi se uscase. Ceafa îmi era scăldată de-o sudoare rece.

Încercam încă să mă conving că gluga ascunsese o față, dar nu reușeam.

Am coborât sărind câte două trepte deodată, dorindu-mi să nu fi fost în șosete, care alunecau pe piatră, și am ajuns la parter. Am deschis ușa scării, m-am uitat afară și n-am văzut pe nimeni.

Un hol lung se întindea prin vechea abație. Un al doilea coridor îl intersecta pe primul chiar în mijloc, dar din locul în care mă aflam nu puteam să-l văd. Jos se aflau catacombele Kit Kat, garajul, instalațiile electrice, camera mașinilor și depozitele. Mi-ar fi trebuit o grămadă de timp ca să cercetez toate spațiile acelea.

Însă, indiferent cât de mult și de atent aș fi cercetat, mă îndoiesc că aș fi găsit un călugăr care se ascundea. Iar dacă aș fi găsit fantoma, probabil că mi-aș fi dorit să nu mă fi dus să-l caut.

Când stătuse în ușa deschisă a scării, lumina din tavan bătuse direct asupra lui. Glugile de la rasele călugărilor nu sunt la fel de spectaculoase ca glugile sutanelor medievale. Stofa nu acoperea fruntea suficient ca să arunce o umbră ce ascundea identitatea, mai ales atunci când lumina cădea direct de deasupra.

Silueta din casa scării fusese fără față. Chiar mai rău de atât. Lumina care pătrundea în glugă nu găsise acolo nimic în care să se reflecte, găsise doar un gol negru, înfiorător.

CAPITOLUL 23

Reacţia mea imediată după ce văzusem Moartea însăşi a fost să caut ceva de mâncare.

Sărisem peste micul dejun. Dacă Moartea avea să mă ia înainte să fi avut parte de ceva gustos la masă, aveam să fiu foarte, foarte supărat pe mine însumi.

În plus, nu funcţionez ca lumea când am stomacul gol. Probabil că gândirea îmi este întunecată de scăderea nivelului zahărului din sânge. Dacă mi-aş fi mâncat micul dejun, probabil că spusele lui Jacob mi s-ar fi părut mai logice.

Bucătăria mânăstirii este mare şi concepută ca pentru o instituţie. Cu toate acestea, este un spaţiu plăcut, în mare parte pentru că-i întotdeauna saturat de arome de-ţi lasă gura apă.

Când am intrat, aerul mustea de scorţişoară, zahăr brun, felii de porc fripte amestecate cu mere tăiate felii şi o grămadă de alte arome delicioase care făcură să mi se înmoaie genunchii.

Cele opt surori din compartimentul culinar, toate cu feţe lucitoare şi zâmbitoare, câteva mânjite cu făină pe obraji, unele cu mânecile rasei suflecate, toate purtând şorţuri albastre peste veşmintele lor albe, erau ocupate cu mai multe sarcini simultan. Două cântau, iar vocile lor scoteau una dintre cele mai fermecătoare melodii.

Mă simţeam de parcă aş fi pătruns într-un film vechi, iar Julie Andrews, în rol de călugăriţă, urma să apară în încăpere, cântându-i unui şoricel drăguţ căţărat pe dosul palmei sale.

Când am întrebat-o pe sora Regina Marie dacă pot să-mi fac un sendviş, ea insistă să mi-l pregătească ea însăşi. Ţinând cuţitul cu o dexteritate şi cu o plăcere aproape incredibile la o călugăriţă, tăie două felii dintr-o pâine dolofană, extrase o grămadă de felii subţiri dintr-o friptură rece de vită, unse o felie de pâine cu muştar şi pe cealaltă cu maioneză. Asamblă carnea de vită, brânză elveţiană, lăptucă, tomată, măsline tocate şi pâinea într-o minunăţie ce se clătina, le turti cu o mână, le tăie în patru, le puse pe o farfurie, adăugă o murătură şi mi-o oferi, toate acestea în timpul care-mi trebuise ca să mă spăl pe mâini în chiuveta pentru spălat vasele.

Bucătăria oferea scaune ici, colo, la o masă, unde puteai să bei o ceaşcă de cafea sau să mănânci fără să stai în picioare. Am căutat un scaun – şi am nimerit peste Rodion Romanovici.

Rusul ca un urs lucra la o masă lungă pe care se găseau zece blaturi de prăjituri, în tăvi lungi. Le glazura.

Lângă el, pe tăblia de granit, se găsea volumul despre otrăvuri şi otrăvitori celebri din istorie. Am remarcat un semn de carte introdus pe la pagina cincizeci.

Când mă văzu, rusul se încruntă şi-mi arătă un scaun de lângă el.

Pentru că-s un tip amabil şi evit să insult pe cineva, mi-e greu să refuz o invitaţie, chiar dacă aceasta vine din partea unui rus, potenţial asasin şi prea curios în privinţa motivelor pentru care sunt oaspete al abaţiei.

– Cum merge cu revitalizarea ta spirituală? mă întrebă Romanovici.

– Încet, dar sigur.

– Domnule Thomas, având în vedere că aici, în Sierra, nu avem cactuşi, în ce-o să tragi?

– Domnule, nu toţi gratarагii meditează în focul armelor, am răspuns eu, apoi am muşcat din sendviş; era fabulos. Unii preferă ciomegele.

Având atenţia îndreptată spre glazurarea primei dintre cele zece prăjituri, rusul îmi zise:

– Eu găsesc că gătitul calmează mintea şi o îndeamnă spre contemplare.

– Deci aţi făcut şi prăjiturile, nu numai glazurarea?

– Corect. Aceasta e cea mai bună reţetă a mea... prăjitură cu portocale şi migdale, cu glazură de ciocolată amăruie.

– Pare delicios. Câţi oameni aţi omorât până acum cu ea?

– Domnule Thomas, am pierdut de mult timp socoteala. Dar au murit cu toţii fericiţi.

Sora Regina Marie îmi aduse un pahar cu coca-cola, eu i-am mulţumit, iar ea mi-a spus că a adăugat doi stropi de vanilie în coca-cola, pentru că ştia că o preferam astfel.

După ce sora plecă, Romanovici zise:

– Eşti simpatizat de toată lumea.

– Nu-i chiar aşa, domnule. Acestea sunt călugăriţe. Trebuie să fie amabile cu oricine.

Sprâncenele lui Romanovici păreau să includă un mecanism hidraulic care le permitea să se coboare tot mai mult peste ochii săi înfundaţi în orbite, atunci când starea sa de spirit se întuneca.

– De obicei sunt bănuitor în privinţa oamenilor pe care-i place toată lumea.

– Pe lângă faptul că sunteţi o figură impozantă, sunteţi şi surprinzător de solemn pentru un *hoosier*.

– Eu sunt rus prin naştere. Iar noi suntem uneori solemni.

– Am uitat că sunteţi de origine rusă. Aţi pierdut atât de mult din accentul dumneavoastră, încât oamenii ar putea să creadă că sunteţi din Jamaica.

– S-ar putea să fii surprins, dar n-am fost confundat niciodată cu cineva din Jamaica.

Rusul termină de glazurat prima prăjitură, o împinse deoparte şi trase altă tavă în faţa sa.

– Ştiţi ce-i un *hoosier*, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

– Un *hoosier* este o persoană care-i de origine sau care locuieşte în statul Indiana.

– Pun pariu că aceasta este definiţia – cuvânt cu cuvânt – din dicţionar.

Rusul nu spuse nimic. Doar se încruntă.

– Din moment ce sunteţi rus de origine şi nu locuiţi în acest moment în Indiana, pentru moment nu sunteţi cu adevărat un *hoosier.*

– Domnule Thomas, sunt un *hoosier* expatriat. Când o să mă reîntorc, după un timp, în Indianapolis, o să fiu din nou un *hoosier* complet şi pe deplin.

– Cine a fost cândva *hoosier* rămâne toată viaţa un *hoosier.*

– Aşa e.

Murătura avea gust plăcut. M-am întrebat dacă Romanovici adăugase cîteva picături de ceva letal saramurii din borcanul cu murături. Era, oricum, prea târziu. Am muşcat încă o dată din murătura cu mărar.

– Indianapolis are un sistem robust de biblioteci publice, am zis eu.

– Da, are.

– Şi are opt universităţi sau colegii cu biblioteci proprii.

Fără să-şi ridice privirea de pe prăjitură, Romanovici zise:

– Domnule Thomas, eşti încălţat doar cu şosete.

– Aşa e mai uşor să spionezi oamenii. Cu toate bibliotecile acelea, trebuie să existe în Indianapolis o grămadă de slujbe de bibliotecari.

– Competiţia pentru serviciile noastre e cu adevărat ucigătoare. Dacă ai fi purtat cizme de cauciuc cu fermoar şi ai fi intrat prin încăperea de serviciu, din spatele mânăstirii, de lângă bucătărie, ai fi făcut mai puţină mizerie pe care s-o curăţe maicile.

– Domnule, îmi pare foarte rău că am făcut murdărie. Din păcate nu am fost atât de prevăzător încât să-mi aduc cizme de cauciuc cu fermoar.

– Ce ciudat! Îmi lăsaseşi impresia unui tânăr care este de obicei pregătit pentru orice.

– Nu chiar, domnule. În majoritatea cazurilor mă adaptez împrejurărilor. În care dintre aceste multe biblioteci din Indianapolis lucraţi?

– În Biblioteca statului Indiana, din faţa Capitoliului, aflată pe North Senate Avenue, la numărul 140. Clădirea găzduieşte peste treizeci şi patru de mii de volume despre Indiana sau scrise de autori din Indiana. Biblioteca şi Departamentul genealogic sunt deschise de luni până vineri, de la ora 8 până la 16.30, iar sâmbăta de la 8.30 la 16. Duminica e închisă, ca şi în timpul sărbătorilor statale şi federale. Se poate face turul bibliotecii, prin cereri făcute anterior.

– Domnule, tot ce-aţi spus este perfect adevărat.

– Bineînţeles.

– A treia sâmbătă din mai, la Shelby County Fairgrounds... cred că-i momentul cel mai emoţionant al anului, în Indiana. Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule?

– Nu, nu sunt de aceeaşi părere. În a treia sâmbătă din mai are loc Festivalul de Ţambal Shelby County Blue River. Iar dacă tu consideri că interpreţii – locali sau naţionali – care oferă concerte la ţambal reprezintă ceva emoţionant – în loc să consideri că-i ceva cel mult fermecător – atunci eşti un tânăr mult mai ciudat decât am crezut până acum.

Am tăcut un timp şi mi-am terminat sendvişul.

În timp ce-mi lingeam degetele, Rodion Romanovici întrebă:

– Ştii ce este un ţambal, domnule Thomas?

– Un ţambal este o ţiteră trapezoidală cu corzi de metal, care sunt lovite cu ciocănele.

Rusul păru amuzat, în ciuda expresiei sale dure.

– Pun pariu că definiţia din dicţionar este identică.

N-am spus nimic, doar mi-am lins restul degetelor.

– Domnule Thomas, ştii că într-un experiment cu un observator uman particulele subatomice se comportă diferit de modul în care

se comportă atunci când experimentul are loc nesupravegheat şi rezultatul este examinat după aceea?

– Bineînţeles. Toată lumea ştie asta.

Rusul ridică o sprânceană stufoasă.

– Toată lumea, zici tu. Atunci îţi dai seama ce înseamnă asta.

– Că măcar la nivel subatomic, omul poate modifica parţial realitatea.

Romanovici îmi aruncă o privire pe care mi-ar fi plăcut s-o surprind într-o poză.

– Dar ce legătură are asta cu prăjiturile? am întrebat eu.

– Domnule Thomas, teoria cuantică ne spune că fiecare punct din univers este conectat intim cu fiecare alt punct, indiferent de distanţa aparentă. Într-un fel misterios, fiecare punct de pe o planetă dintr-o galaxie îndepărtată este la fel de apropiat de mine ca şi tine.

– Domnule, nu vreau să vă jignesc, dar nu mă simt atât de apropiat de dumneavoastră.

– Asta înseamnă că informaţia – sau obiectele sau chiar oamenii – ar trebui să poată să se mişte instantaneu între locul acesta şi New York, sau chiar între locul acesta şi planeta aceea dintr-o galaxie îndepărtată.

– Şi între locul acesta şi Indiana?

– Şi asta.

– Oho!

– Încă nu putem să înţelegem structura cuantică a realităţii suficient de bine ca să săvârşim asemenea miracole.

– Mulţi dintre noi nu-şi pot imagina cum se programează un video-recorder, deci avem, probabil, un drum lung de străbătut până la chestia cu saltul instantaneu până în altă galaxie.

Rusul termină de glazurat cea de-a doua prăjitură.

– Teoria cuantică ne dă motive să credem că, la un nivel structural profund, fiecare punct din univers este, într-un oarecare mod inefabil, *acelaşi* punct. Ai o pată de maioneză la colţul gurii.

Am găsit-o cu un deget, am lins degetul.

– Mulţumesc, domnule.

– Interconexiunea dintre toate punctele universului este atât de completă, încât dacă un stol imens de păsări şi-ar lua zborul dintr-o mlaştină din Spania, deplasarea aerului provocată de aripile lor ar contribui la schimbarea vremii în Los Angeles. Da, domnule Thomas, şi în Indiana.

Am oftat şi am spus:

– Tot nu-mi pot imagina ce legătură are asta cu prăjitura.

– Nici eu, zise Romanovici. Nu are legătură cu prăjitura, ci are legătură cu tine şi cu mine.

Am rămas uluit de afirmaţia sa. Când am privit în ochii săi indescifrabili, m-am simţit ca şi cum aceştia mă despicau la nivel subatomic.

Îngrijorat că eram mânjit şi la celălalt colţ al gurii, m-am şters cu un deget, dar n-am descoperit nici maioneză, nici muştar.

– Iar sunt în încurcătură, am spus eu.

– Domnule Thomas, Dumnezeu te-a adus aici?

Am ridicat din umeri.

– Nu m-a împiedicat să vin aici.

– Eu cred că Dumnezeu m-a adus aici, spuse Romanovici. Pentru mine e foarte important să ştiu dacă te-a adus aici Dumnezeu sau nu.

– Sunt sigur că nu m-a adus Satana, l-am asigurat eu. Tipul care m-a adus aici cu maşina e un vechi prieten şi n-are coarne.

M-am ridicat de pe scaun, m-am întins pe lângă tăvile cu prăjituri şi am înhăţat cartea pe care o luase rusul din bibliotecă.

– Nu-i despre otrăvuri şi otrăvitori celebri, am spus eu.

Adevăratul titlu al cărţii nu mă liniştise – *Arma asasinului: rolul pumnalelor, cuţitelor şi stiletelor în moartea regilor şi clericilor.*

– Sunt interesat de o largă gamă de lucruri din istorie, spuse Romanovici.

Culoarea legăturii cărţii părea să fie identică celei a cărţii pe care o ţinuse în mână în bibliotecă. Nu mă îndoiam că era acelaşi volum.

– Vrei o prăjitură? mă întrebă rusul.

Am pus cartea jos şi i-am răspuns:

– Poate mai târziu.

– Mai târziu n-o să mai rămână nimic. Tuturor le place prăjitura mea cu migdale şi portocale.

– Migdalele îmi produc urticarie, am pretins eu şi mi-am amintit să o anunţ pe sora Angela despre această minciună, ca să-i dovedesc că în ciuda a ceea ce credea ea, puteam să fiu un mincinos abject la fel ca alţii.

Am dus paharul gol şi farfuria la chiuveta principală, apoi am început să le spăl.

Sora Regina Marie apăru, ca şi cum s-ar fi ivit dintr-o lampă arăbească:

– Oddie, o să le spăl eu.

În timp ce călugăriţa ataca farfuria cu un burete plin de săpun, eu i-am spus:

– Deci domnul Romanovici a copt o grămadă de prăjituri pentru desertul de la prânz.

– Pentru cină, spuse ea. Miros atât de bine, încât cred că-s decadente.

– Domnul Romanovici nu mi-a părut a fi felul acela de persoană căreia îi face plăcere să-şi piardă vremea gătind.

– Probabil că nu pare, mă aprobă călugăriţa, dar îi place să coacă prăjituri. Şi e foarte talentat.

– Adică aţi mai mâncat din desertul făcut de el?

– De mai multe ori. Şi tu trebuie să fi mâncat.

– Nu cred.

– Prăjitura cu sirop de lămâie cu glazură de nucă de cocos, de săptămâna trecută. A fost făcută de domnul Romanovici. Iar cu o săptămână înainte, prăjitura cu mălai, cu migdale şi fistic.

– Oh! am făcut eu.

– Şi sunt sigură că-ţi aminteşti prăjitura cu banane şi chitre, cu glazură făcută din suc de chitră concentrat.

Am dat din cap.

– Sigur. Da, îmi amintesc. A fost delicioasă.

Un zăngănit brusc şi puternic de clopote zgudui vechea abaţie, ca şi cum Rodion Romanovici ar fi pregătit asta pentru reuşita sa răsunătoare de a-şi bate joc de mine pentru că eram atât de credul.

Clopotele băteau în noua abaţie, anunţând diferite slujbe, dar rareori băteau aici şi niciodată la o asemenea oră.

Sora Regina Marie se încruntă, se uită spre tavan, apoi în direcţia bisericii schitului şi a clopotniţei.

– Vai de mine! Crezi că s-a întors fratele Constantine?

Fratele Constantine era călugărul mort, infamul sinucigaş care zăboveşte cu încăpăţânare în această lume.

– Scuzaţi-mă, soră, am zis eu şi am plecat în grabă din bucătărie, căutând în buzunarul blugilor cheia mea universală.

CAPITOLUL 24

După construcția noii abații, biserica din fosta abație n-a fost laicizată. Un preot cobora dealul de două ori pe zi, ca să țină liturghia; jumătate din surori asistau la prima slujbă, jumătate la cea de-a doua.

Răposatul frate Constantine bântuia aproape în exclusivitate noua abație și noul schit, deși avusese două apariții memorabile la școală, fără să tragă clopotele. Se spânzurase în clopotnița cea nouă și în cazurile anterioare în care spiritul său fără odihnă trăsese clopotul, gălăgia avusese loc în aceeași clădire.

Ținând seama de avertismentul dat surorii Angela, n-am ieșit afară, în furtună, ci am mers de-a lungul unui coridor de la parter, din fosta aripă a novicilor, și am intrat în sacristie prin ușa din spate.

Oricât de tare păruseră că băteau clopotele, zgomotul păru de două ori mai puternic când am pătruns din sacristie în biserică. Tavanul boltit răsuna nu din cauza unui zăngănit de sărbătoare, nu din cauza unui sunet în slava lui Hristos, nu din cauza sunetului de clopot care răsună vesel după o căsătorie. Acum era un tumult furios de zăngănit de bronz, un bocănit ca din iad.

Am mers printre băncile corului, în lumina nămoloasă a furtunii care pătrundea prin vitralii. Am trecut de ușa sanctuarului și am gonit de-a lungul coridorului central dintre băncile navei, alunecând un pic cu picioarele încălțate în șosete.

Graba mea nu însemna că aşteptam cu plăcere o altă întâlnire cu spiritul fratelui Constantine. Acesta e cam la fel de amuzant ca o infecţie streptococică în gât.

Din cauză că manifestarea zgomotoasă avea loc aici, nu în turnul în care se sinucisese, se putea să fie legată în vreun fel de violenţa care-i ameninţa pe copiii din şcoala St. Bart. Nu aflasem practic nimic despre evenimentul ce urma sa aibă loc şi speram că fratele Constantine avea să-mi ofere un indiciu, două.

În pronaos am apăsat pe comutatorul ce aprindea lumina, am luat-o la dreapta şi am ajuns la uşa clopotniţei, care era ţinută încuiată, de teamă că unul dintre copiii mai abili fizic să nu scape de sub supraveghere şi să ajungă până acolo. Dacă un copil ar fi urcat până în partea superioară a turnului, ar fi riscat să cadă afară din clopotniţă sau jos, pe scări.

Când am răsucit cheia în broască, mi-am atras singur atenţia că puteam să am parte de o cădere fatală, ca oricare dintre copiii rătăciţi. Nu-mi păsa că mor – şi să mă reunesc cu Stormy, fie în rai, fie într-o aventură măreaţa şi necunoscută, pe care ea o numeşte „serviciu" – însă nu voiam să se întâmple asta până nu se identifica şi înlătura ameninţarea ce-i viza pe copii.

Dacă dădeam greş de data asta, dacă unii scăpau şi alţii mureau, aşa cum se întâmplase în mall în timpul ploii de gloanţe, n-aş mai fi avut un loc în care să fug şi care să-mi făgăduiască mai multă singurătate şi pace decât o mânăstire din munţi. Şi ştiţi deja cât de falsă se dovedise a fi această făgăduială.

Scara în spirală a turnului nu era încălzită. Treptele acoperite cu cauciuc erau reci sub picioarele mele în şosete, dar nu erau alunecoase.

În turn, balamucul produs de clopote făcea pereţii să intre în rezonanţă, ca membrana unei tobe ce răspundea la bubuitul tunetelor. În timp ce urcam, îmi plimbam mâna de-a lungul peretelui curbat, iar tencuiala zumzăia sub palma mea.

Când am ajuns în partea de sus a scării, dinţii îmi vibrau discret, ca un diapazon. Părul din nas mă gâdila şi urechile mă dureau. Simţeam bubuitul clopotelor în măduva oaselor.

Aceasta era o experienţă de spectator pe care o căutase întreaga viaţă orice rapsod înveterat al formaţiilor de heavy-metal: ziduri din bronz ce rezonau de sunete ce se prăvăleau într-o avalanşă asurzitoare.

Am intrat în clopotniţă, unde aerul era îngheţat.

În faţa mea nu se afla un grup de trei clopote, ca în clopotniţa din noua abaţie. Turnul acesta era mai lat, clopotniţa mai spaţioasă decât cea din clădirea din susul pantei. Probabil că în deceniile anterioare călugării simţeau o plăcere exuberantă când trăgeau clopotele, pentru că aici construiseră un grup de cinci clopote, pe două niveluri, iar clopotele acelea erau enorme.

Nu era nevoie de funii sau de scripeţi care să agite acele balene de bronz. Fratele Constantine le călărea de parcă ar fi fost un cowboy la un rodeo, care sărea de pe spatele unui taur pe altul, având la dispoziţie o turmă întreagă.

Spiritul lui fără de odihnă, plin de energia dată de frustrare şi de furie, devenise un poltergeist frenetic. Ca entitate imaterială, nu avea greutate sau putere pentru a deplasa clopotele acelea grele, dar din el pulsau valuri concentrice de putere, la fel de invizibile pentru alţi oameni pe cât era şi călugărul cel mort, dar care erau vizibile pentru mine.

În timp ce aceste impulsuri se întindeau prin clopotniţă, formele de bronz suspendate se zbăteau sălbatic. Limbile imense izbeau cu o violenţă mult mai mare decât crezuseră că-i posibil celor care le făuriseră.

Nu simţeam acele valuri de putere în timp ce treceau peste mine. Un poltergeist nu poate face rău unei persoane în viaţă nici prin atingere, nici în mod direct, prin emanaţiile sale.

În ciuda acestui lucru, dacă unul dintre clopote s-ar desprinde din suport şi ar cădea peste mine, aş fi strivit.

Fratele Constantine fusese blând în viaţă, aşa că nu putea să devină rău în moarte. Dacă mi-ar fi făcut rau, fără să vrea, ar fi fost cuprins de o disperare mai profundă decât cea pe care o îndură de obicei.

În ciuda remuşcărilor sale profunde, eu aş rămâne strivit.

Călugărul mort ţopăia înainte şi înapoi de-a lungul grupului de clopote, în sus şi-n jos, pe cele două niveluri. Cu toată că nu arăta demonic, nu cred că aş fi fost lipsit de corectitudine dacă l-aş fi caracterizat prin cuvintele *ieşit din minţi.*

Orice spirit care zăboveşte în lumea noastră este irațional, pentru că şi-a pierdut drumul pe verticala ordinii sfinte. Un poltergeist este irațional *şi* furios.

Am mers fără vlagă de-a lungul pasarelei ce înconjura clopotele. Acestea se legănau, trasând arce de cerc mai întinse ca de obicei, ajungând deasupra pasarelei şi obligându-mă să rămân la marginea exterioară a spaţiului.

Pe peretele exterior, înalt până la şolduri, se aflau coloanele care susţineau acoperişul ce ieşea în afară. În zilele senine, printre coloane se vedeau noua abaţie, pantele ce urcau şi coborau ale Sierrei, întinderea străveche a pădurii.

Viforniţa ascundea vederii noua abaţie şi pădurea. Puteam să văd doar acoperişurile cu olane şi curtea acoperită cu lespezi ale vechii abaţii, aflate în imediata apropiere, sub mine.

Furtuna răcnea ca mai înainte, dar nu se mai auzea din cauza clopotelor ce bubuiau. Fuioare de zăpadă, mânate de vânt, se urmăreau prin clopotniţă, apoi ieşeau din nou afară.

În timp ce-i dădeam încet ocol, fratele Constantine deveni conştient că sosisem. Sălta de pe un clopot pe altul ca un spiriduş cu robă şi cu glugă, cu atenţia îndreptată mereu asupra mea.

Avea ochii bulbucaţi în mod grotesc, nu aşa cum îi avusese în viaţă, ci aşa cum îi făcuse să fie laţul care-l strangulase atunci când gâtul lui se rupsese şi traheea fusese distrusă.

M-am oprit cu spatele spre una dintre coloane şi mi-am întins braţele, cu palmele în sus, ca şi cum l-aş fi întrebat „Ce sens au toate astea, frate? Îţi folosesc la ceva?"

Deşi călugărul ştia ce voiam să zic, nu voia să accepte inutilitatea finală a furiei sale. Evită să mă privească şi sălta şi mai frenetic printre clopote.

Mi-am vârât mâinile în buzunare şi am căscat. Pe figura mea a apărut expresia plictiselii. Când călugărul s-a uitat din nou la mine, am căscat în mod exagerat şi am clătinat din cap, aşa cum face un actor când joacă pentru rândurile din spate, exprimându-mi prin asta dezamăgirea pe care mi-o produsese.

Exista în toate acestea dovada că şi în momentele cele mai pline de disperare, când oasele sunt roase de gerul cu dinţi ascuţiţi, iar nervii sunt încordaţi de teama a ce ar putea să aducă următoarele ore, viaţa păstrează un aspect comic. Gălăgia mă transformase în mim.

Creşterea zgomotului produs de clopote se dovedi a fi ultima izbucnire de furie a fratelui Constantine. Valurile concentrice de putere încetară să radieze din el şi, de îndată ce clopotele se legănară mai puţin violent, arcele de cerc trasate de acestea se reduseră iute.

Deşi şosetele mele erau groase, făcute pentru sporturile de iarnă, o răceală de gheaţă se strecura prin ele, venind din podeaua de piatră. Dinţii începură să-mi clănţăne, în timp ce mă străduiam să par plictisit.

Curând, limbile loviră uşor bronzul, producând note blânde, limpezi, plăcute, care reprezentau tema muzicală esenţială a melancoliei.

Vocea vântului nu reveni la năvala urlată, pentru că urechile mele brutalizate bubuiau încă, sub amintirea nebuniei de zgomote recent auzite.

Fratele Constantine alunecă de pe clopote şi ateriză lângă mine, pe pasarela clopotniţei, ca unul dintre maeştrii artelor marţiale din

filmul *Tigru și Dragon*, care pot să sară plini de grație de pe acoperișuri și să coboare într-un balet aerian.

Călugărul alese să nu mai fie cu ochii bulbucați. Figura sa arăta așa cum fusese înainte să se strângă lațul, deși probabil că în timpul vieții nu arătase atât de mohorât.

Tocmai când mă pregăteam să-i vorbesc, mi-am dat seama că în cealaltă parte a clopotniței se mișcase ceva, că o prezență întunecată se strecura printre curbele bronzurilor ce tăcuseră, creionând o siluetă în lumina scăzută a zilei sufocate de zăpadă.

Fratele Constantine îmi urmări privirea și păru să-l identifice pe nou-venit din puținul ce se putea vedea. Cu toate că lui nu-i poate face rău nimic din această lume, călugărul cel mort se trase înapoi, ca și cum ar fi fost cuprins de groază.

Mă mutasem de lângă capul scării, iar când silueta aceea ocoli clopotele, ajunse între mine și singura ieșire din clopotniță.

Când surzenia mea temporară dispăru și strigătul vântului se ridică precum un cor de voci furioase, silueta aceea apăru din spatele clopotelor care o ascundeau. Am văzut călugărul îmbrăcat în negru, pe care-l mai zărisem în ușa deschisă a casei scărilor, atunci când plecasem de la sora Miriam, de la postul de lucru al asistentelor, cu mai puțin de treizeci de minute în urmă.

Acum eram mai aproape de el decât fusesem atunci, dar vedeam doar negreală în interiorul glugii sale, fără nici cea mai mică sugestie de figură. Vântul îi agita rasa, dar nu scotea la iveală picioare, iar la capătul mânecilor nu existau mâini care să fie văzute.

Având de data asta posibilitatea să-l privesc mai bine, mi-am dat seama că rasa sa era mai lungă decât cea purtată de călugări, și că aceasta atârna până la pământ. Pânza nu era una obișnuită, precum cea din care fuseseră făcute veșmintele călugărilor, ci avea luciul mătăsii.

Purta un colier din dinți omenești înșirați ca niște perle, cu trei degete – niște oase albite – care atârnau în centrul lui.

În loc de cordon la mijloc, care să strângă rasa şi scapularul, călugărul purta o funie ce părea împletită din păr omenesc curat, lucios.

Se îndrepta spre mine. Deşi intenţionam să stau locului, am dat înapoi pe măsură ce se apropia, neavând nici un chef să am de-a face cu el, aşa cum nu avea nici tovarăşul meu mort, fratele Constantine.

CAPITOLUL 25

Dacă frigul nu m-ar fi înţepat ca nişte ace în tălpile picioarelor, dacă un soi de amorţeală arzătoare n-ar fi început să-mi cuprindă degetele, aş fi crezut că nu m-am trezit şi am văzut prin ferestrele îngheţate ale dormitorului casei de oaspeţi luminile roşii şi albastre ale vehiculelor departamentului şerifului clipind, că dorm încă şi că visez.

Lobii mari, de bronz, ce pendulau şi cărora un Freud cuprins de febră le-ar fi atribuit cel mai vulgar înţeles simbolic, precum şi tavanul cu boltă în cruce al clopotniţei, care era şi el plin de înţeles nu numai din cauza numelui său, ci şi din cauza curbelor şi umbrelor sale, alcătuiau peisajul perfect pentru un vis, înconjurat de albul virginal al furtunii glaciale.

Silueta simplă a Morţii, în rasă şi cu glugă, care nu arăta plină de putregai sau colcăind de viermi, aşa cum apare în benzi desenate şi în filme de proastă calitate, ci curată ca vântul polar întunecat, părea la fel de reală ca Secerătorul din filmul *A şaptea pecete* al lui Bergman. În acelaşi timp, avea însuşirile unei fantome ameninţătoare dintr-un coşmar, amorfă şi imposibil de văzut, posibil de zărit doar cu coada ochiului.

Moartea ridică braţul drept şi din mâneca sa apăru o mână albă lungă, nu scheletică, ci acoperită complet cu carne. Deşi în glugă rămăsese vid, mâna se întinse, iar degetul arătă spre mine.

Mi-am amintit de *Un colind de Crăciun*, de Charles Dickens. Acolo apărea ultimul dintre cele trei spirite care îl vizitaseră

pe stăpânul mizerabil al casei de amanet, spiritul sumbru şi tacut pe care Scrooge îl numise Fantoma-Crăciunului-Ce-Urmează-Să-Vină. Fantoma fusese ceea ce spusese Scrooge că este, dar şi ceva mai rău, pentru că, indiferent ce oferă viitorul, acesta duce în cele din urmă la moarte, la sfârşitul care este prezent în începutul meu şi al vostru.

Din mâneca stângă a Morţii apăru altă mână albă, iar aceasta ţinea o funie, al cărui capăt alcătuia un laţ. Spiritul – sau ce va fi fost – trecu laţul din mâna stângă în cea dreaptă, apoi extrase o bucată incredibil de lungă de funie din rasa lui.

Când extrase capătul funiei din mânecă, îl aruncă peste bara basculantă care, rotită de o manivelă din partea de jos a turnului, face să răsune grupul de cinci clopote. Făcu un laţ de spânzurătoare cu o asemenea uşurinţă, încât nu semănase cu îndemânarea unui călău cu experienţă, ci cu prestidigitaţia unui scamator bun.

Toată chestia asta trezea un sentiment de kabuki, forma japoneză a teatrului extrem de stilizat. Decoruri suprarealiste, costume elaborate, măşti îndrăzneţe, peruci, emoţii extravagante, precum şi gesturile foarte melodramatice ale actorilor fac teatrul japonez să pară caraghios, precum luptele libere în forma lor din America. Dar, printr-un efect misterios, kabuki devine, pentru spectatorii cunoscători, la fel de real ca un brici tras peste degetul mare.

În tăcerea clopotelor, cu furtuna ce părea că-şi urlă admiraţia pentru fapta sa, Moartea arătă către mine, iar eu am ştiut că făcuse laţul pentru gâtul meu.

Spiritele nu le pot face rău celor vii. Asta e lumea noastră, nu a lor.

Moartea nu-i un personaj ce colindă lumea costumat, adunând suflete.

Amândouă lucrurile sunt adevărate, ceea ce înseamnă că Secerătorul ameninţator nu putea să-mi facă nici un rău.

Din cauză că imaginaţia mea este pe atât de bogată, pe cât de gol e contul meu din bancă, puteam să-mi imaginez fibrele aspre ale funiei pe gâtul meu, mărul lui Adam făcut chiseliţă.

Făcându-şi curaj prin faptul că era deja mort, fratele Constantine făcu un pas în faţă, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia Morţii asupra lui şi să-mi dea o şansă să fug spre scări.

Călugărul sări din nou spre clopote, dar nu mai reuşi să adune furia necesară producerii fenomenelor psihokinetice. Părea să fie copleşit de teama pentru mine. Îşi frânse mâinile, iar gura i se întinse într-un strigăt tăcut.

Convingerea mea că nici un spirit nu-mi poate face rău fu zguduită de convingerea fratelui Constantine că o încurcasem.

Deşi Secerătorul era un personaj mai simplu decât caleidoscopul de oase care mă hăituise prin furtună, simţeam că erau asemănători prin faptul că erau teatrali, afectaţi şi conştienţi de sine într-un fel în care nu sunt morţii care zăbovesc în lumea aceasta. Chiar un poltergeist aflat în culmea furiei nu-şi *proiectează* tărăboiul ca să aibă efect maxim asupra celor vii, nu are intenţia de a speria pe cineva, doreşte doar să-şi exprime frustrarea, sila de sine, furia că-i prins într-un soi de purgatoriu între două lumi.

Transformările uluitoare ale fiarei din oase în faţa ferestrei fuseseră făcute din vanitate: „Minunează-te de mine, venerează-mă şi tremură". Tot aşa, Secerătorul se mişca precum un dansator înfumurat pe scenă, aşteptând aplauze.

Vanitatea este o slăbiciune strict omenească. Nici un animal nu-i în stare să fie vanitos. Oamenii spun că pisicile sunt uneori vanitoase, dar pisicile sunt arogante. Au încredere în superioritatea lor şi nu cerşesc admiraţie, aşa cum fac bărbaţii şi femeile care-s vanitoşi.

Morţii care zăbovesc în această lume au fost despuiaţi de vanitate prin descoperirea că sunt muritori, chiar dacă o fi fost vanitoşi în timpul vieţii.

Acum, Secerătorul făcu un gest batjocoritor de vino-la-mine, de parcă ar fi trebuit să fiu atât de intimidat de apariţia lui îngrozitoare

şi de grandoarea sa, încât să-mi pun laţul de gât şi să-l scutesc de truda de a mă prinde în laţ.

Recunoaşterea faptului că aceste două apariţii dădeau dovadă de vanitatea tipic omenească, un concept neîntâlnit la ceea ce este cu adevărat din altă lume, era semnificativ. Însă nu ştiam *de ce.*

Ca răspuns la gestul său de a mă chema, am făcut un pas înapoi, iar el se repezi la mine cu o ferocitate subită.

Înainte să pot ridica un braţ ca să-l împiedic, mă apucă de gât cu braţul drept şi, dând dovadă de o putere neomenească, mă ridică de pe podea cu o singură mână.

Braţul Secerătorului era atât de nenatural de lung, că nu puteam să dau în el sau să-mi înfig unghiile în negreala perfectă ce-i umplea gluga. Trebuia să mă mulţumesc să-i zgârii mâna care mă înhăţase, încercând să-i desprind degetele.

Deşi mâna aceea părea făcută din carne şi se îndoia precum carnea, nu puteam s-o zgârii şi să fac să curgă sânge din ea. Unghiile mele alunecau pe pielea albă, producând sunetul pe care l-ar fi scos dacă ar fi alunecat pe o tablă de scris.

Secerătorul mă izbi de o coloană, iar ceafa mea atinse uşor piatra. Pentru o clipă, viforniţa păru că îmi pătrunde în craniu şi un vârtej de albeaţă din spatele ochilor mei fu gata să mă arunce într-o iarnă veşnică.

Dând din picioare, acestea atinseră fără efect suprafaţa moale a rasei negre, iar trupul său, dacă exista vreunul sub faldurile de mătase, păru să nu aibă mai multă soliditate decât nisipurile mişcătoare sau decât gudronul care înghiţise monştrii Jurasicului şi care îşi găsiseră sfârşitul în el.

Am gâfâit, încercând să respir, şi am reuşit. Secerătorul mă ţinea de gât, nu mă strangula, probabil ca să fie sigur că atunci când aveam să fiu găsit şi tras înapoi în clopotniţă singurele semne de pe gâtul meu şi de sub bărbia mea aveau să fie cele lăsate de strânsoarea letală a funiei.

În timp ce mă trăgea de lângă coloana, mâna sa stângă se ridică şi aruncă laţul, care pluti către mine ca un inel de fum negru. Mi-am răsucit capul. Funia căzu pe faţa mea, apoi înapoi în mâna lui.

În clipa în care avea să reuşească să-mi strecoare laţul în jurul gâtului şi să-l strângă, urma să mă arunce din clopotniţă, iar eu aveam să trag clopotele ca să anunţ moartea mea.

Am încetat să-i zgârii mâna care mă ţinea zdravăn şi am înhăţat laţul funiei, atunci când încercă încă o dată să-mi pună la gât cravata aceea primitivă.

Zbătându-mă să resping laţul, m-am uitat în vidul din gluga sa şi m-am auzit croncănind:

– Te cunosc, nu-i aşa?

Întrebarea, născută din intuiţie, păru să acţioneze ca o vrajă, ca şi cum ar fi fost o incantaţie. Ceva începu să se formeze în vidul în care ar fi trebuit să fie o faţă.

Secerătorul dădu greş în lupta pentru laţ.

Încurajat, am spus cu mai multă siguranţă:

– Te recunosc!

În glugă, contururile de bază ale unei figuri începură să ia formă, ca un plastic negru topit care forma un zar.

Trăsăturile nu aveau destule detalii pentru o recunoaştere subită, luceau întunecat, aşa cum refectarea slabă a unei feţe ar fi lucit şi s-ar fi vălurit într-un lac, noaptea, când apa neagră nu-i luminată de lună.

– Maică a Domnului! Te recunosc! am spus eu, deşi intuiţia nu-mi oferise încă un nume.

A treia mea afirmaţie aduse dimensiuni mai mari în figura neagră, sticloasă, din faţa mea, ca şi cum cuvintele mele ar fi trezit în Secerător o pornire vinovată şi irezistibilă de a-şi mărturisi identitatea.

Secerătorul îşi întoarse capul, ferindu-se de mine. Mă aruncă într-o parte, apoi aruncă şi funia de călău, care se strânse peste mine când m-am prăbuşit pe podeaua clopotniţei.

Într-o rotire neagră, mătăsoasă, Secerătorul sări pe parapet, între două coloane, ezită acolo, apoi se aruncă în furtuna de zăpadă.

M-am ridicat de pe podea chiar în clipa în care sărise şi m-am aplecat peste parapet.

Rasa lui se întinsese ca nişte aripi, iar el pluti în jos din turn, aterizâ cu graţie de balerin pe acoperişul bisericii, apoi sări de îndată pe acoperişul aflat mai jos al abaţiei.

Deşi mi se părea că fusese altceva decât un spirit, ceva mai puţin supranatural şi mai degrabă nenatural, Secerătorul se dematerializă complet ca orice fantomă, dar într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci.

În timpul zborului păru să se împrăştie, ca un disc de lut nimerit de glonţul unui trăgător la talere. Un milion de fulgi de zăpadă şi un milion de fragmente de Secerător se împletiră într-un model simetric, în alb şi negru, o imagine de caleidoscop aflat în mijlocul aerului, pe care vântul o respectă doar o clipă, apoi o dizolvă.

CAPITOLUL 26

Când am ajuns în sala de recepţie de la parter, m-am aşezat pe marginea canapelei ca să-mi încalţ ghetele de schi, care se uscaseră.

Picioarele îmi erau încă ţepene de frig. Mi-ar fi plăcut să mă scufund într-un fotoliu, să-mi pun picioarele pe un scaun, să mă încălzesc într-un halat, să citesc un roman bun, să ronţăi prăjituri şi să fiu servit de naşa mea zână cu nenumărate căni cu cacao fierbinte.

Dacă aş avea o naşă zână, aceasta ar semăna cu Angela Lansbury, actriţa din *Verdict: Crimă*. Ea m-ar iubi fără nici o condiţie, mi-ar aduce tot ce-mi doreşte sufletul, m-ar înveli în pat în fiecare noapte şi m-ar săruta pe frunte înainte să adorm, pentru că ar fi urmat un program de instruire la Disneyland şi ar fi depus jurământul naşelor, în prezenţa cadavrului lui Walt Disney, păstrat criogenic.

După ce m-am încălţat, m-am ridicat şi mi-am îndoit degetele pe jumătate amorţite.

Fie că exista sau nu fiara alcătuită din oase, trebuia să ies din nou afară, în viforniţă – nu chiar imediat, dar în curând.

Indiferent ce forţe acţionau în abaţia St. Bartholomew, nu mai întâlnisem niciodată asemenea apariţii şi nu eram foarte convins ca aveam să le înţeleg intenţiile la timp ca să previn dezastrul. Dacă nu aveam să reuşesc să identific ameninţarea înainte ca aceasta să se abată asupra noastră, atunci aveam nevoie de inimi curajoase şi

mâini puternice care să mă ajute să-i apăr pe copii, iar eu știam unde să le găsesc.

Cu pași grațioși și maiestuoși, amortizați de veșmântul alb, sora Angela sosi de parcă ar fi fost avatarul unei zeițe a zăpezii, care coborâse din palatul ei ceresc pentru a verifica eficiența vrăjii aducătoare de zăpadă, pe care o aruncase peste Sierra.

– Oddie, sora Clare Marie zice că trebuie să discuți cu mine.

Fratele Constantine mă însoțise din clopotniță și ni se alătură. Bineînțeles că maica stareță nu putea să-l vadă.

– George Washington era celebru pentru proteza sa dentară de proastă calitate, am spus eu, dar nu știu nimic despre starea danturii lui Flannery O'Connor și a lui Harper Lee.

– Nici eu nu știu, îmi răspunse călugărița. Și, înainte să mă întrebi, afișele n-au nici o legătură nici cu coafura lor.

– Fratele Constantine nu s-a sinucis, i-am spus eu. A fost ucis.

Ochii stareței se măriră.

– N-am auzit niciodată o știre mai minunată urmată de una atât de groaznică, în aceeași propoziție.

– Fratele zăbovește în lumea aceasta nu pentru că se teme de judecata din lumea următoare, ci pentru că e îngrijorat pentru frații săi din abație.

Călugărița se uită în sala de recepție și zise:

– Acum se află aici, cu noi?

– Chiar lângă mine, i-am răspuns eu, arătându-i locul.

– Dragă frate Constantine, spuse ea, cu vocea întretăiată de emoție, ne-am rugat în fiecare zi pentru tine și ți-am dus dorul în fiecare zi.

În ochii spiritului luceau lacrimi.

– N-a dorit să părăsească această lume cât timp frații săi credeau că s-a sinucis.

– Bineînțeles. Era îngrijorat că sinuciderea sa i-ar fi făcut să se îndoiască de propriul lor angajament de a duce o viață dedicată credinței.

– Da. Cred însă că era îngrijorat şi pentru că ei nu ştiau că printre ei se află un ucigaş.

Sora Angela avea o minte ageră, care prindea iute totul, dar deceniile de activităţi liniştite în mediul paşnic al diferitelor mânăstiri n-o pregătiseră pentru chestii ieşite din comun.

– Vrei să spui că cineva din afară a venit aici într-o noapte, cum fac cei de care-s pline ziarele, iar fratele Constantine a avut ghinionul să-i iasă în cale...

– Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci individul ăla s-a întors ca să-i vină de hac fratelui Timothy, şi acum, în turnul de aici, a încercat să mă omoare pe mine.

Alarmată, călugăriţa îşi puse mâna pe braţul meu.

– Oddie, eşti bine?

– Nu sunt încă mort, dar mai există şi prăjitura de la cină...

– Prăjitura?

– Scuze. Glumeam.

– Cine a încercat să te omoare?

M-am mulţumit să spun:

– Nu i-am văzut faţa. Purta o mască. Şi sunt convins că e cineva pe care-l ştiu, nu-i cineva din exterior.

Stareţa se uită în direcţia în care ştia că se află călugărul mort.

– Fratele Constantine nu-l poate identifica?

– Nu cred că a văzut faţa ucigaşului său. Oricum, aţi fi surprinsă dacă aţi şti cât de puţin ajutor primesc din partea morţilor care zăbovesc printre noi. Vor să le fac dreptate, vor asta din răsputeri, dar cred că trebuie să se supună unor reguli care-i împiedică să afecteze cursul evenimentelor dintr-o lume din care nu mai fac parte.

– Şi n-ai nici o teorie? întrebă călugăriţa.

– Nimic. Mi s-a spus că fratele Constantine suferea ocazional de insomnie, iar când nu putea să doarmă, se urca uneori în turnul clopotniţei din noua abaţie, ca să cerceteze stelele.

– Da. Asta mi-a spus abatele Bernard, atunci.

– Bănuiesc că în noaptea aceea ieşise şi a văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, ceva la care n-ar fi trebuit să existe vreun martor.

– Asta face ca abaţia să pară un loc sordid, zise stareţa, strâmbându-se.

– Nu voiam să sugerez ceva de felul ăsta. Am locuit aici şapte luni şi ştiu cât de decenţi şi de cucernici sunt fraţii. Nu cred că fratele Constantine a văzut ceva mârşav. A văzut ceva... extraordinar.

– Iar de curând, fratele Timothy a văzut şi el ceva extraordinar, ceva la care n-ar fi trebuit să existe vreun martor?

– Cred că da.

Pentru o clipă, stareţa meditä la această informaţie şi extrase din ea cea mai logică concluzie:

– Atunci, şi tu ai fost martor la ceva extraordinar.

– Da.

– Şi ce a fost?

– Mai bine nu spun nimic până când nu *înţeleg* ceea ce am văzut.

– Ceea ce ai văzut... te-a făcut să ne pui să încuiem uşile şi ferestrele.

– Da, doamnă. Şi e unul dintre motivele pentru care vom lua măsuri suplimentare pentru protejarea copiilor.

– O să facem ceea ce trebuie să facem. La ce te gândeşti?

– Să ne fortificăm, i-am răspuns eu. Să ne fortificăm şi să ne apărăm.

CAPITOLUL 27

George Washington, Harper Lee şi Flannery O'Connor zâmbeau către mine, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de incapacitatea mea de a rezolva enigma calităţilor lor comune.

Sora Angela stătea la biroul ei, privindu-mă peste rama unor ochelari de citit care-i alunecaseră pe nas. Ţinea un stilou deasupra unui carnet liniat cu galben.

Fratele Constantine nu ne însoţise din sala de recepţie. Poate că, în cele din urmă, părăsise această lume. Sau poate nu o părăsise.

În timp ce mă plimbam de colo-colo, am spus:

– Cred că majoritatea fraţilor sunt pacifişti doar cât le impune raţiunea. Majoritatea ar lupta ca să salveze vieţi nevinovate.

– Dumnezeu ne cere să ne opunem răului, zise stareţa.

– Da, doamnă. Dar dorinţa de a lupta nu-i suficientă. Îi vreau pe cei care ştiu *cum* să lupte. Puneţi-l pe fratele Knuckles în capul listei.

– Fratele Salvatore, mă corectă ea.

– Da, doamnă. Fratele Knuckles va şti ce să facă atunci când rahatul...

Am tăcut şi m-am înroşit.

– Puteai să-ţi termini fraza, Oddie. Cuvintele „o să ne ajungă până la gât" nu m-ar fi jignit.

– Îmi cer iertare, soră.

– Sunt călugăriţă, nu proastă.

– Da, doamnă.

– Cine să mai fie, în afară de fratele Salvatore?

– Fratele Victor a petrecut douăzeci şi şase de ani în infanteria marină.

– Cred că are vreo şaptezeci de ani.

– Da, doamnă, dar a fost infanterist al marinei.

– Nu există prieten mai bun, nici duşman mai rău, cită ea.

– *Semper Fi*[1] pare să fie ceea ce avem nevoie.

– Fratele Gregory a fost infirmier în armată, adăugă stareţa.

Infirmierul nu vorbise niciodată despre serviciul militar.

– Sunteţi sigură? am întrebat eu. Credeam că e asistent medical.

– Este, dar a fost infirmier militar mulţi ani şi a participat la acţiuni militare.

Personalul medical de pe câmpurile de luptă este deseori la fel de curajos precum cel ce poartă arme.

– Sigur, avem nevoie de fratele Gregory, am zis eu.

– Ce zici de fratele Quentin?

– N-a fost poliţist?

– Cred că da.

– Puneţi-l pe listă.

– De câţi oameni crezi că avem nevoie? mă întrebă maica superioară.

– Cincisprezece, şaisprezece.

– Am găsit patru.

Mă plimbam în tăcere. Apoi m-am oprit şi am rămas în dreptul ferestrei. După care am început din nou să mă plimb de colo-colo.

– Fratele Fletcher, am sugerat eu.

Alegerea o uimi pe stareţă.

– Conducătorul muzical?

– Da, doamnă.

– În viaţa laică a fost muzicant.

---

[1] *Semper fidelis*, care înseamnă în latină „întotdeauna credincios", este deviza infanteriei marine americane. (n.tr.)

– Doamnă, asta e o meserie dură.

Stareța se gândi la spusele mele, apoi zise:

– Are uneori o atitudine agresivă...

– Cântăreții la saxofon tind să aibă atitudine agresivă, am spus eu. Știu un saxofonist care a smuls chitara din mâna altui muzicant și a tras în ea de cinci ori. Era o chitară Fender foarte drăguță.

– De ce a făcut asta? întrebă stareța.

– Îl enervase o schimbare nepotrivită de coarde.

Fruntea călugăriței se încruntă, exprimând dezaprobare.

– Când se va termina toată povestea asta, poate că saxofonistul tău o să poată să stea un timp în abație. Sunt instruită să-i sfătuiesc pe oameni în privința tehnicilor de rezolvare a conflictelor.

– Doamnă, împușcatul chitarei a fost rezolvarea conflictului.

Călugărița se uită la Flannery O'Connor și, după un moment, dădu din cap ca și cum ar fi fost de acord cu ceva spus de scriitoare.

– Bine, Oddie. Crezi că fratele Fletcher e în stare să tragă șuturi cuiva?

– Da, doamnă, e în stare s-o facă, pentru copii.

– Deci avem cinci inși.

M-am așezat pe unul din cele două scaune pentru vizitatori.

– Cinci, repetă ea.

– Da, doamnă.

M-am uitat la ceasul de la mână. Apoi ne-am uitat unul la celălalt.

După un moment de tăcere, călugărița schimbă subiectul:

– Dacă se ajunge la luptă, cu ce o să lupte oamenii noștri?

– Cu bâte de baseball.

Frații alcătuiau în fiecare an trei echipe. În serile de vară, în timpul orelor de recreere, echipele jucau una cu cealaltă, prin rotație.

– Au o grămadă de bâte de baseball, zise stareța.

– Păcat că acești călugări nu se distrează împușcând căprioare.

– Păcat, mă aprobă ea.

– Fraţii sparg lemnele pentru foc. Au topoare.

Călugăriţa tresări la gândul unei asemenea violenţe.

– Poate că ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra fortificaţiilor.

– Trebuie să fie fortificaţii de prima mână, am aprobat-o eu.

Multe comunităţi monahale cred că truda meditativă reprezintă o parte importantă a activităţii religioase. Unii călugări fac vin excelent, ca să plătească astfel cheltuielile abaţiei lor. Unii fac brânză sau ciocolată, gogoşi sau plăcinte. Unii prăsesc şi vând câini minunaţi.

Fraţii de la St. Bart fac mobilă de calitate, lucrată manual. Pentru că o parte din dobânda fundaţiei lui Heineman le acoperă cheltuielile de întreţinere, fraţii nu-şi vând scaunele, mesele şi bufetele. Dăruiesc totul unei organizaţii care mobilează case pentru săraci.

Cu sculele lor, cu rezervele de scânduri şi cu îndemânarea lor, fraţii puteau să fie în stare să blocheze uşile şi ferestrele.

Bătând cu stiloul în lista de nume din carnet, sora Angela îmi aminti:

– Cinci.

– Doamnă, poate că ar trebui să-l chemaţi pe abate, să discutaţi cu dânsul despre problema aceasta, apoi să discutaţi cu fratele Knuckles.

– Cu fratele Salvatore.

– Da, doamnă. Să-i spuneţi fratelui Knuckles ce avem nevoie, adică apărare şi fortificaţii, şi să-l lăsăm să se consulte cu ceilalţi patru pe care i-am ales. Ei îi cunosc pe fraţi mai bine decât noi. Ştiu care ar fi cei mai buni candidaţi.

– Ai dreptate. Aş vrea să pot să le spun şi împotriva cui o să lupte.

– Soră, şi eu aş vrea să putem să le spunem.

Toate vehiculele care deserveau fraţii şi surorile erau garate în subsolul şcolii.

– Să-i spuneţi lui Knuckles...

– Salvatore.

– ... că o să merg cu unul dintre vehiculele de teren ca să-i aduc aici şi să-i mai spuneţi...

– Că ai spus că undeva, afară, există nişte oameni ostili.

Nu spusesem „oameni". Folosisem doar un pronume.

– Ostili, doamnă.

– Drumul până la abaţie şi înapoi n-o să fie periculos?

– Pericolul o să fie mai mare pentru copii dacă n-o să aducem aici nişte persoane cu muşchi, care să-i apere de ce va veni.

– Înţeleg. Voiam să spun că va trebui să faci două drumuri ca să aduci atât de mulţi fraţi, bâtele lor de baseball şi uneltele lor. O să conduc eu o maşină, tu pe cealaltă, şi o să terminăm totul în acelaşi moment.

– Doamnă, nimic nu mă tentează mai mult decât să fac o întrecere cu pluguri de zăpadă cu dumneavoastră – anvelope frânate, motoare ambalate, pistol de start – dar vreau ca a doua maşină să fie condusă de Rodion Romanovici.

– E aici?

– E în bucătărie, vârât până la coate în glazură.

– Credeam că-l bănuiai.

– Dacă e un *hoosier*, atunci eu sunt un împătimit al ţambalului. Când o să apărăm şcoala – dacă o să ajungem la asta – nu cred că va fi o idee bună ca domnul Romanovici să se afle în interiorul fortăreţei. O să-i cer să conducă una dintre maşinile de teren până la noua abaţie. Când o să vorbiţi cu fratele Knuck... alvatore...

– Knuckalvatore? N-am auzit de fratele Knuckalvatore.

Până s-o întâlnesc pe sora Angla n-am crezut că sarcasmul şi călugăriţele pot alcătui un amestec atât de efervescent.

– Doamnă, când o să discutaţi cu fratele Salvatore, să-i spuneţi că domnul Romanovici trebuie să rămână în noua abaţie, că Salvatore va conduce maşina pe drumul de înapoiere.

– Presupun că domnul Romanovici nu trebuie să ştie că face o călătorie cu un singur drum.

– Nu, doamnă. O să-l mint. Lăsaţi asta în seama mea. Indiferent de ce credeţi, sunt un mincinos priceput.

– Dacă ai cânta la saxofon, atunci ai fi o dublă ameninţare.

CAPITOLUL 28

Pe măsură ce se apropia prânzul, echipa de la bucătărie era nu doar mai ocupată, ci şi mai exuberantă. Acum patru dintre călugăriţe cântau în timp ce munceau, nu doar două, şi cântau în engleză, nu în spaniolă.

Toate cele zece prăjituri fuseseră glazurate cu ciocolată. Arătau înfiorător de delicioase.

După ce abia terminase să amestece un castron mare cu cremă de unt cu portocale, Rodion Romanovici folosea un sac în formă de pâlnie ca să scurgă un model decorativ complicat pe partea de deasupra a primei sale prăjituri cu portocale şi migdale.

Nu-şi ridică privirea când am apărut lângă el, dar zise:

– Ai sosit, domnule Thomas. Ţi-ai pus ghetele de schi.

– Eram atât de tăcut în şosete, că le speriam pe surori.

– Ai exersat la ţambal?

– A fost doar o etapă. Zilele astea sunt mai interesat de saxofon. Domnule, aţi vizitat vreodată mormântul lui John Dillinger?

– După cum sunt sigur că ştii, individul e înmormântat în cimitirul Crown Hill, din iubitul meu Indianapolis. Am văzut mormântul proscrisului, dar motivul principal pentru care am vizitat cimitirul era să-mi manifest respectul faţă de romancierul Booth Tarkington, în locul său de odihnă veşnică.

– Booth Tarkington a câştigat premiul Nobel, am zis eu.

– Nu, domnule Thomas. Booth Tarkington a câştigat premiul Pulitzer.

– Presupun că ştiţi mai bine decât mine, fiind bibliotecar la Biblioteca statului Indiana, de pe North Senate Avenue, de la numărul 140, bibliotecă având treizeci şi patru de mii de volume despre Indiana sau scrise de autori din Indiana.

– *Peste* treizeci şi patru de mii de volume, mă corectă Romanovici. Suntem mândri de numărul acesta şi nu ne place să fie minimalizat. La anul, pe vremea asta, s-ar putea să avem treizeci şi *cinci* de mii de volume despre Indiana sau scrise de autori din Indiana.

– Oho! Ar fi un motiv de mare sărbătoare.

Fermitatea aplicării glazurii decorative şi consistenţa detaliilor din modelul său ornamental erau impresionante.

Dacă n-ar fi avut un aer de înşelăciune egal cu cel al unui cameleon ce stă pe o ramură de copac, deghizat în scoarţă, aşteptând să se apropie fluturaşi nevinovaţi, aş fi început să mă îndoiesc de potenţialul său pentru ticăloşie.

– Domnule, fiind un *hoosier*, trebuie să aveţi o mare experienţă privind condusul maşinii prin zăpadă.

– Da. Am o experienţă considerabilă în privinţa zăpezii, atât din Indiana mea adoptivă, cât şi din Rusia mea natală.

– Avem în garaj două vehicule de teren, înzestrate cu pluguri. Trebuie să le ducem până la abaţie, ca să aducem aici nişte fraţi.

– Domnule Thomas, îmi ceri mie să conduc unul din aceste vehicule?

– Da, domnule. V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi fi de acord. M-aţi scuti să fac două drumuri.

– Cu ce scop vin fraţii în şcoală?

– Ca să le ajute pe surori să-i îngrijească pe copii, dacă va fi o pană de curent provocată de viscol.

Desenă un trandafir în miniatură perfect, ca să termine colţul unei prăjituri.

– Şcoala nu are un generator de rezervă, pentru cazuri de urgenţă?

– Da, domnule, pun pariu că are. Dar nu produce acelaşi nivel de energie. Va trebui să fie redus iluminatul. Va trebui să fie închisă căldura în unele zone şi să fie folosite căminele. Iar sora Angela vrea să fie pregătită şi pentru cazul în care se strică şi generatorul acela.

– S-a mai întâmplat să pice simultan şi generatorul principal, şi cel de rezervă?

– Nu ştiu, domnule. Nu cred că s-a mai întâmplat. Dar, după câte ştiu eu, călugăriţele sunt obsedate de planificarea amănunţită.

– Oh, domnule Thomas, nu mă îndoiesc că în cazul în care centrala atomică de la Cernobîl ar fi fost proiectată şi exploatată de călugăriţe, atunci n-am fi suferit un dezastru radioactiv.

Asta era o întorsătură interesantă a discuţiei.

– Domnule, sunteţi cumva din Cernobîl?

– Am trei ochi sau două nasuri?

– Din câte văd eu, nu, dar sunteţi îmbrăcat...

– Dacă s-ar întâmpla să stăm la soare împreună pe aceeaşi plajă, sunteţi liber să faceţi cercetări mai amănunţite, domnule Thomas. Pot să termin de decorat aceste prăjituri sau trebuie să plecăm în graba mare către abaţie?

Knuckles şi ceilalţi aveau nevoie de cel puţin patruzeci şi cinci de minute ca să strângă lucrurile pe care intenţionau să le aducă şi să se adune pentru drumul cu camioneta.

– Terminaţi prăjiturile, domnule, am zis eu. Arată grozav. Ce ziceţi dacă ne-am întâlni în garaj la 14.45?

– Poţi să fii sigur de ajutorul meu. O să termin prăjiturile până atunci.

– Mulţumesc, domnule, i-am spus eu şi m-am pregătit să plec, apoi m-am întors din nou spre el. Ştiaţi că Cole Porter era un *hoosier?*

– Da. La fel au fost şi James Dean, David Letterman, Kurt Vonnegut şi Wendell Willkie.

– Domnule, poate că Porter a fost cel mai mare autor de cântece american al secolului.

– Da, sunt de aceeaşi părere.

– *Night and Day, Anything Goes, In the Still of the Night, I Get a Kick Out of You, You're the Top.* A compus şi imnul statului Indiana.

– Imnul statului este *On the Banks of the Wabash, Far Away*, şi dacă Cole Porter te-ar fi auzit că i-l atribui lui, nu mă îndoiesc că ar fi ieşit din mormânt ca să te hăituiască şi să se răzbune groaznic.

– Oh! Presupun că am fost informat greşit.

Rusul lăsă prăjitura deoparte cât să-mi arunce o privire ironică, suficient de încărcată cu ironie cât să pună jos un fulg pe un vânt puternic.

– Domnule Thomas, mă îndoiesc că ai fost vreodată informat greşit.

– Nu, domnule, greşiţi. Sunt primul în a recunoaşte că nu ştiu nimic despre nimic – cu excepţia faptului că uneori sunt pasionat de tot ce priveşte Indiana.

– Şi cam la ce oră în dimineaţa asta te-a apucat *hoosier*-mania?

Tipul era tare!

– Nu m-a apucat în dimineaţa asta, domnule, am mințit eu. Am fost pasionat de subiect toată viaţa, din cât pot să-mi amintesc.

– Poate ai fost un *hoosier* într-o viaţă anterioară.

– Poate am fost James Dean.

– Sunt sigur că nu ai fost James Dean.

– De ce spuneţi asta, domnule?

– Nevoia intensă de a fi adorat şi capacitatea ieşită din comun a domnului Dean de a fi grosolan nu puteau fi excluse atât de complet de la o reincarnare la alta.

Am examinat afirmaţia dintr-un unghi un pic diferit.

– Domnule, nu am nimic cu răposatul domn Dean, dar nu văd cum aş putea interpreta afirmaţia dumneavoastră altfel decât ca fiind un compliment.

Rodion Romanovici zise, posac:

– Mi-ai complimentat ornamentarea prăjiturilor, nu-i aşa? Acum suntem chit.

CAPITOLUL 29

Mi-am luat jacheta din cuierul din sala de recepție și am coborât la subsol, mulțumit că acesta nu era o catacombă adevărată, plină cu cadavre în putrefacție. Cu norocul meu, unul dintre acestea ar fi fost al lui Cole Porter.

Frații care doriseră să fie îngropați pe terenul abației sunt înmormântați într-un loc umbros de la marginea pădurii. E un cimitir mic și plin de pace. Spiritele celor care se odihnesc acolo au plecat cu toate din această lume.

Am petrecut ore plăcute printre pietrele de mormânt de acolo, având-l ca tovarăș doar pe Boo. Lui îi place să privească veverițe și iepuri, în timp ce-l mângâi pe gât și-l scarpin după urechi. Uneori țopăie după ele, dar animalelor nu le e frică de el; chiar și în zilele în care avea dinții ascuțiți, Boo n-a fost un ucigaș.

De parcă ar fi fost chemat de gândurile mele, l-am găsit pe Boo așteptându-mă, atunci când am cotit din coridorul ce ducea de la est la vest în cel ce ducea de la nord la sud.

– Hei, băiete, ce faci aici, jos?

Câinele se apropie, dând din coadă, se așeză pe podea și se rostogoli pe spate, cu cele patru labe în aer.

O asemenea invitație nu poate fi refuzată decât de cei cu inimă de piatră sau teribil de ocupați. Boo nu voia decât afecțiune și oferea totul, simbolizat prin poziția lipsită de apărare a pântecelui expus.

Câinii ne invită nu numai să le împărtășim bucuria, ci și să trăim în prezent, unde ne aflăm nici venind de undeva, nici plecând undeva, unde farmecul trecutului și al viitorului nu ne poate distrage, unde o eliberare de dorințe faptice și o încetare a acțiunilor noastre neîncetate ne permite să recunoaștem adevărul existenței noastre, realitatea lumii și a scopurilor noastre – dacă îndrăznim să facem asta.

I-am acordat lui Boo doar două minute de mângâiat pe burtă, apoi am continuat obișnuita acțiune neîncetată, nu pentru că mă așteptau sarcini urgente, ci pentru că „Omenirea nu poate suporta prea multă realitate", după cum a spus un înțelept. Iar eu sunt și eu om...

Garajul mare lăsa impresia de buncăr, cu beton deasupra, dedesubt și în toate părțile. Lămpile fluorescente din tavan aruncau o lumină puternică, dar erau prea distanțate între ele pemtru a împrăștia complet întunericul.

Acolo erau găzduite șapte vehicule: patru sedanuri solide, o camionetă zdravănă, două vehicule cu tracțiune pe patru roți, înzestrate cu anvelope mari, cu lanțuri pentru zăpadă.

O rampă urca spre o ușă ce se rula în sus, dincolo de care urla vântul.

Pe perete era prinsă o cutie cu chei. Înăuntru se găseau paisprezece seturi de chei, câte două pentru fiecare vehicul, care atârnau de șapte cuie. Deasupra fiecărui cui, o etichetă indica numărul de înregistrare al vehiculului, iar pe o etichetă prinsă de fiecare set de chei se afla același număr.

Aici nu era nici un pericol să aibă loc un Cernobîl.

Mi-am pus jacheta, m-am așezat la volanul unei mașini de teren, am pornit motorul și l-am lăsat să meargă suficient ca să-mi dau seama cum se ridică și cum se coboară plugul, prin comenzi simple.

Când am ieșit din camionetă, Boo era acolo. Privi în sus, își plecă într-o parte capul, își ciuli urechile și păru a-mi spune:

„Ce-ai pățit la nas, amice? Nu mirosi duhoarea de necaz pe care o adulmec eu?"

Plecă alergând ușor, aruncă o privire în urmă, să vadă dacă îl urmez, apoi mă conduse afară din garaj, pătrunzând încă o dată în coridorul îndreptat spre nord-vest.

Câinele nu era Lassie și nu mă așteptam să găsesc ceva ușor de rezolvat, precum Timmy căzut într-o fântână sau Timmy prins într-un hambar în flăcări.

Boo se opri în fața unei uși închise, în același loc din coridor în care îmi oferise oportunitatea să-l mângâi pe burtă.

Poate că mă încurajase inițial să mă opresc în același loc ca să-i dea celebrei mele intuiții ocazia de a funcționa. Însă fusesem prins în roțile obligațiilor și silit să mă duc în garaj, cu mintea ocupată de gânduri legate de călătoria ce mă aștepta, capabil să fac o scurtă pauză, dar incapabil să văd și să simt.

Bine, acum simțeam ceva. O împingere subtilă, dar persistentă, ca și cum aș fi fost un pescar cu undița aruncată în apă adâncă și care agățase ceva la capătul ei.

Boo intră în încăperea suspectă. După o ezitare l-am urmat și eu, lăsând ușa deschisă în urma mea, pentru că în situații ca aceasta, când magnetismul parapsihic mă trage undeva, nu pot să fiu sigur că sunt pescarul, și nu peștele cu cârligul înfipt în gură.

Eram în camera cazanelor, plină de șuieratul inelelor de flăcări și de zumzăitul pompelor. Patru cazane mare, de înalt randament, produceau apa fierbinte care curgea fără încetare prin țevile din pereții clădirii, până la mulțimea de calorifere ce încălzeau camerele.

Tot aici erau și răcitoarele care produceau apă suprarăcită, care circula și ea prin școală și prin mânăstire, oferind aer rece atunci când în încăperi se făcea prea cald.

Pe trei pereți se găseau aparate sofisticate de monitorizare a aerului, care ar fi declanșat alarma în fiecare colțișor al imensei

clădiri *şi* ar fi oprit gazul care încălzea cazanele. Se presupunea că acest lucru reprezintă o garanţie absoluta împotriva unei explozii.

Garanţie absolută. Garantat. *Titanicul* ce nu se poate scufunda. *Hindenburg* ce nu se poate prăbuşi. Pace în vremea noastră.

Oamenii nu pot suporta prea multă realitate, *fugim* de realitate atunci când nu ne obligă cineva să ne apropiem suficient de mult de foc ca să-i simţim căldura pe faţă.

Nici unul dintre cele trei aparate de monitorizare a aerului nu indica prezenţa vreunei molecule de propan.

Depindeam de aceste aparate, pentru că propanul este incolor şi inodor. Dacă m-aş fi bizuit pe simţurile mele ca să detectez o scurgere, n-aş fi ştiut că există o problemă decât când m-aş fi pomenit leşinând din lipsă de oxigen sau când totul făcea „bum".

Cutia fiecărui aparat de monitorizare era încuiată şi avea un sigiliu din metal presat ce purta data ultimei inspecţii făcute de compania de întreţinere responsabilă cu funcţionarea lor perfectă. Am examinat fiecare încuietoare şi fiecare sigiliu şi n-am descoperit nici un indiciu de fals.

Boo se dusese în colţul încăperii cel mai îndepărtat de uşă. M-am pomenit şi eu tras în direcţia aceea.

În timpul circulaţiei sale prin clădire, apa suprarăcită absoarbe căldură. Trece printr-o galerie subterană imensă din vecinătatea pădurii dinspre est, unde un turn de răcire transformă căldura nedorită în aburi şi o aruncă în aer, ca să se împrăştie; apoi apa se reîntoarce în racitoarele din această încăpere, ca să fie răcită din nou.

Patru ţevi din PVC cu diametrul de douăzeci de centimetri dispăreau în perete, lângă tavan, în apropiere de colţul în care fuseserăm atraşi eu şi Boo.

Boo adulmeca un panou de oţel inoxidabil cu latura de un metru şi douăzeci de centimetri, plasat la vreo zece centimetri deasupra podelei, iar eu m-am lăsat în genunchi în faţa lui.

Lângă panou se afla un comutator. Am apăsat pe el, dar nu s-a întâmplat nimic – dacă nu cumva aprinsesem lumina într-un spațiu de dincolo de perete.

Panoul de acces era fixat în peretele de beton cu patru bolțuri. Într-un cârlig din apropiere atârna o sculă cu care puteau fi desfăcute bolțurile.

După ce am înlăturat bolțurile, am tras panoul și am privit în gaura în care Boo pătrunsese deja. Pe lângă fundul și coada câinelui mare, alb, am văzut un tunel luminat.

M-am târât prin deschizătură, fără să mă tem de pârțurile câinelui, dar temându-mă de ce ar putea să se afle acolo.

După ce am străbătut peretele turnat din beton, lat de vreo șaizeci de centimetri, am putut să mă ridic. În fața mea se întindea un coridor dreptunghiular, înalt de vreo doi metri și lat de un metru și jumătate.

Cele patru țevi erau atârnate de tavan, una lângă alta, grupate în jumătatea din stânga a tunelului. Lămpi mărunte, plasate în centru, scoteau la iveală țevile ce păreau că se întind către veșnicie.

De-a lungul podelei, în stânga, erau șiruri de țevi de cupru, țevi de oțel și țevi flexibile. Probabil prin ele trecea apă, propan și fire electrice.

Ici, colo, modele albe de calcifiere pătau pereții, dar locul nu era umed. Avea un miros curat, de ciment și chitră.

Cu excepția unui zgomot slab de apă ce curgea prin țevi, în coridor domnea tăcerea.

M-am uitat la ceasul meu de mână. Peste treizeci și patru de minute trebuia să fiu în garaj, să mă întâlnesc cu *hoosierul hoosierilor*.

Boo alerga înainte, hotărât, iar eu l-am urmat fără nici un fel de hotărâre.

Am mers cât mai tăcut, atât cât se putea cu ghete de schi, iar când jacheta mea lucioasă, cu căptușeală termică, șuiera în timp

ce-mi mişcam braţele, am scos-o şi am lăsat-o în urma mea. Boo nu scotea nici un sunet.

Un băiat şi câinele său sunt tovarăşii cei mai buni, amintiţi în cântece, în cărţi şi în filme. Dar când băiatul se află în strânsoarea unei forţe parapsihologice, iar câinele este fără teamă, şansa ca totul să se termine cu bine e cam aceeaşi ca un film cu gangsteri al lui Scorsese să se termine cu blândeţe, lumină şi cânt fericit de copii ca nişte îngeraşi.

CAPITOLUL 30

Nu-mi plac coridoarele subterane. Am murit cândva într-un asemenea loc. Cel puţin eu sunt sigur ca am murit şi am rămas mort un timp, ba chiar mi-am bântuit câţiva prieteni, deşi ei nu ştiu că am fost cu ei în starea de fantomă.

Dacă n-am murit, atunci mi s-a întâmplat ceva mai ciudat decât moartea. Am scris despre această experienţă în cel de-al doilea manuscris al meu, dar faptul că am scris despre ea nu m-a ajutat s-o înţeleg.

Aparate de monitorizare a aerului erau plasate pe peretele din dreapta, la intervale de cincisprezece, şaisprezece metri. N-am descoperit nici un semn de dereglare a acestora.

Dacă tunelul ducea până la subterana turnului de răcire – şi eram sigur că ducea – atunci era lung de vreo sută şi treizeci de metri.

De două ori am auzit ceva în urma mea. Când am privit peste umăr, n-am zărit nimic.

A treia oară am refuzat să mă supun nevoii de a privi înapoi. Teama iraţională se hrăneşte din ea însăşi şi creşte. Trebuie s-o respingi.

Poanta e să deosebeşti teama iraţională de teama justificată. Dacă înfrângi teama justificată şi mergi mai departe, viteaz şi hotărât, atunci Moş Crăciun o să coboare totuşi prin cămin şi o să adauge puţulica ta la colecţia sa.

Mersesem împreună cu Boo vreo şaptezeci de metri, când în dreapta se deschise un alt coridor. Acesta urca şi era curb, nefiind vizibil până la capăt.

Alte patru ţevi din PVC erau atârnate de tavanul coridorului ce-l intersecta pe primul. Se îndoiau la colţ, pătrunzând în culoarul nostru şi mergeau în paralel cu primul set de ţevi, îndreptându-se către turnul de răcire.

A doua cale de întreţinere pornea, probabil, din noua abaţie.

În loc să-i aduc pe fraţi în şcoală cu maşinile de teren, riscând să fim atacaţi de ceea ce ar fi putut să ne aştepte în viforniţă, puteam să-i conducem pe o cale mai uşoară.

Trebuia să explorez noul coridor, dar nu imediat.

Boo se îndreptase către turnul de răcire. Deşi câinele nu putea să mă ajute dacă aş fi fost atacat de făptura care se târa în urma mea, mă simţeam mai bine dacă eram împreună, aşa că m-am grăbit după el.

În mintea mea, făptura din spatele meu avea trei gâturi, dar numai două capete. Trupul era omenesc, dar capetele erau de coiot. Voia să-mi plaseze capul pe gâtul din centru.

Poate vă întrebaţi de unde apăruse o teamă iraţională atât de barocă. La urma urmei, după cum ştiţi, eu sunt caraghios, nu grotesc.

Un prieten ocazional al meu din Pico Mundo, pe jumătate indian panamint, care îşi spune Tommy Cloudwalker[1] mi-a povestit că a întâlnit o asemenea făptură cu trei capete.

Tommy se dusese în deşertul Mojave, mergând pe jos şi campând, când soarele de iarnă argintat, Femeia Străbună, se domolise în soarele auriu al primăverii, Tânăra Mireasă, dar înainte să apară soarele aprig de platină al verii, Soţia Urâtă, care să ofilească deşetul cu limba ei ascuţită atât de tare, încât din nisip să curgă o

[1] Cel care merge pe nori (n.tr.)

sudoare de scorpioni şi de gândaci, într-o încercare disperată de a căuta un pic de umbră şi un strop de apă.

Poate că numele dat de Tommy soarelui din diferite anotimpuri proveneau din legendele tribului său. Poate le inventase el. Nu sunt sigur dacă Tommy era sincer măcar în parte sau mincinos în totalitate.

În mijlocul frunţii are o imagine stilizată a unui şoim lat de cinci centimetri şi înalt de doi. Tommy spune că şoimul e un semn din naştere.

Truck Boheen, fostul biciclist cu un singur picior şi creator de tatuaje care locuieşte într-o rulotă ruginită la marginea oraşului Pico Mundo, zice că a desenat şoimul pe fruntea lui Tommy cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, pentru cincizeci de dolari.

Raţiunea îndeamnă să crezi versiunea lui Truck. Problema e că Truck pretinde şi că ultimii cinci preşedinţi ai Statelor Unite au venit în secret în rulota sa, în miez de noapte, ca să-i tatueze. Aş crede că a venit unul sau doi, dar nu cinci.

Oricum, Tommy stătea în deşertul Mojave, într-o noapte de primăvară, cerul clipind cu Ochii Înţelepţi ai Străbunilor – sau stelele, dacă savanţii au dreptate – când făptura cu trei capete apăruse în partea îndepărtată a focului de tabără.

Capul omenesc nu scosese nici un cuvânt, dar cele din laturi, de coiot, vorbeau englezeşte. Discutau între ele dacă ţeasta lui Tommy ar fi fost mai bună decât capul care ocupa în acel moment gâtul dintre ele.

Coiotului Unu îi plăcea capul lui Tommy, mai ales nasul lui mândru. Coiotul Doi era jignitor, spunând că Tommy era „mai mult italian decât indian".

Fiind un pic şaman, Tommy recunoscuse imediat că făptura aceea era o manifestare neobişnuită a Înşelătorului, un spirit obişnuit în folclorul mai multor naţiuni indiene. Oferise trei ţigări dintre cele pe care le fuma, iar oferta îi fusese acceptată.

Cele trei capete fumaseră în tăcere, cu o satisfacție solemnă. După ce aruncase chiștoacele în focul de tabără, făptura plecase, lăsându-l pe Tommy să-și păstreze capul.

Trei cuvinte puteau să explice povestea lui Tommy: *tuberculi de peyote*[1].

Dar a doua zi, când își reluase drumeția, Tommy dăduse de trupul fără cap al altui drumeț. Permisul de conducere din portofelul individului îl identifica drept Curtis Hobart.

În apropiere se găsea un cap retezat, dar era cel care fusese pe gâtul din centru, între coioți. Nu semăna cu Curtis Hobart din fotografia permisului auto.

Folosind telefonul prin satelit, Tommy Cloudwalker îl chemase pe șerif. Autoritățile sosiseră, licărind ca mirajul în căldura primăverii, atât pe pământ, cât și cu elicopterul.

Ulterior, medicul legist declarase că țeasta și trupul nu aparțineau aceleiași persoane. Poliția nu găsise niciodată capul lui Curtis Hobart, nici vreun trup care să se potrivească țestei retezate care fusese aruncată pe nisip lângă cadavrul lui Hobart.

În timp ce alergam după Boo pe coridorul ce ducea la turnul de răcire, nu-mi dădeam seama de ce povestea incredibilă a lui Tommy ieșise din mlaștina memoriei mele tocmai atunci. Nu mi se părea similară situației în care mă găseam.

Mai târziu avea să se clarifice totul. Chiar în ocaziile în care sunt prost ca un pion călcat de camion, subconștientul meu ocupat lucrează, făcând ore suplimentare ca să-mi salveze fundul.

Boo se duse la turnul de răcire. După ce am descuiat ușa de incendiu cu cheia mea universală, l-am urmat înăuntru, unde luminile fluorescente erau aprinse.

---

[1] Cactus des întâlnit în zona de sud-vest a SUA din care se extrage un alcaloid vegetal cu efect halucinogen. (n.tr.)

Eram în partea de jos a construcţiei. Arăta ca un decor de film prin care James Bond avea să-l fugărească pe ticălosul cu dinţi de oţel şi cu o pălărie imensă.

O pereche de turnuri din tablă, înalte de zece metri, se ridica deasupra noastră. Turnurile erau legate cu conducte orizontale, la care se ajungea la diferite niveluri prin intermediul unor scări înguste, roşii.

În interiorul turnurilor – şi poate şi în interiorul conductelor mai mici – se roteau nişte chestii care zăngăneau zdravăn şi scoteau un zgomot de bătător de ouă. Probabil că erau paletele unor ventilatoare uriaşe. Aerul împins sâsâia ca nişte pisici furioase şi fluiera ca nişte spectatori la un meci.

Pe pereţi se înşirau cel puţin patruzeci de cutii mari, cenuşii, din metal, asemănătoare unor cutii de branşament, numai că pe fiecare se găsea câte un comutator cu pârghie şi două semnale luminoase, unul roşu şi celălalt verde. În momentul acela luceau numai lumini verzi.

Totul verde. Grozav. Minunat. Satisfăcător.

Maşinăria oferea numeroase locuri în care se putea ascunde cineva. Iar zgomotul făcea dificil de auzit chiar şi un atacant greoi, până în momentul în care ajungea lângă mine. Dar am preferat să consider luminile verzi drept un semn bun.

Dacă aş fi fost la bordul *Titanicului,* aş fi stat pe punte, rezemat de balustradă, privind stelele căzătoare şi dorindu-mi un cătel de Crăciun, în timp ce orchestra cânta *Nearer My God to Thee*[1].

Deşi mult din ce-mi era preţios îmi fusese luat în această viaţă, aveam motive să rămân optimist. După numeroasele belele prin care am trecut, ar fi trebuit să fi pierdut un picior, trei degete, o bucă, majoritatea dinţilor, o ureche, splina şi simţul umorului. Dar sunt încă întreg.

---

[1] Apropie-mă, Doamne, de Tine – imn religios, pe care se spune că îl cânta orchestra de pe *Titanic* în momentul în care nava se scufunda. (n.tr.)

Atât Boo, cât şi magnetismul parapsihologic mă duseseră acolo, iar când am pătruns fără vlagă în încăperea imensă, am descoperit ce mă atrăsese.

Între alte două grămezi de cutii de metal, într-o porţiune liberă a peretelui, atârna fratele Timothy.

CAPITOLUL 31

Picioarele încălțate ale fratelui Tim se legănau cam la o jumătate de metru de podea. La doi metri de creștetul său se întindea un arc de cerc de 180 de grade, alcătuit din piroane ciudat de albe, care fuseseră înfipte în zidul de beton. De aceste piroane atârnau benzi albe, fibroase, ca niște cârpe late de vreo doi centimetri, de care era suspendat călugărul.

Unul dintre cele treisprezece șnururi se termina în părul lui ciufulit. Alte două se sfârșeau în gluga trasă în jos, la ceafă, iar cele zece rămase dispăreau în mici tăieturi făcute în umerii, mânecile și laturile rasei.

Felul în care sforile fuseseră fixate de călugăr nu se vedea, în nici un punct.

Având în vedere că fratele Tim stătea cu capul atârnând în față și avea brațele întinse în lături și ridicate un pic, intenția de a batjocori răstignirea pe cruce era evidentă.

Cu toate că nu existau răni vizibile, călugărul părea să fie mort. Celebru pentru roșeața sa, era acum mai alb decât se putea să fie de alb, cu cenușiu sub ochi. Mușchii săi faciali slăbiți nu mai răspundeau la vreo emoție, ci doar la gravitație.

În ciuda a toate acestea, luminile indicatoare de pe cutiile de branșament din jur – sau ce vor fi fost – rămâseseră verzi, așa că, plin de-un optimism vecin cu nebunia, am zis:

– Frate Timothy.

Am fost dezamăgit să-mi aud vocea șoptită și slabă.

Zumzăitul şi bocănitul maşinăriilor acopereau pufăitul ţigărilor din cele trei capete ale demonului din urma mea, dar am refuzat să mă întorc şi să-l înfrunt. Teamă iraţională. Nu era nimic în spatele meu. Nici un semizeu indian pe jumătate coiot, pe jumătate om, nici mama mea cu pistolul ei.

Am ridicat vocea şi am repetat:

– Frate Tim?

Deşi netedă, pielea sa părea să fie lipsită de sevă, ca praful, grăunţoasă precum hârtia, de parcă viaţa nu i-ar fi fost doar luată, ci suptă din el până la ultima picătură.

O scară deschisă, în spirală, ducea la pasarela de deasupra şi la uşa înaltă din porţiunea turnului de răcire care se ridica deasupra solului. Poliţia intrase probabil pe acolo ca să cerceteze subterana de dedesubt.

Fie că poliţiştii ignoraseră locul acela, fie călugărul mort nu fusese aici atunci când poliţiştii mişunaseră prin locul acesta.

Fratele Tim fusese un om bun, amabil cu mine. Nu trebuia lăsat atârnat aici, iar cadavrul său folosit pentru a batjocori Dumnezeul căruia el îşi dedicase viaţa.

Poate reuşeam să-l dau jos.

Am ciupit uşor una dintre benzile albe fibroase, mi-am trecut degetul mare şi arătătorul în sus şi-n jos pe panglica aceea întinsă. Nu era panglică, nici pânză de bumbac, nici ceva ce mai pipăisem până atunci.

Era netedă ca sticla şi uscată ca talcul, dar flexibilă. Şi remarcabil de rece pentru un fir atât de subţire, atât de îngheţată, încât degetele începură să-mi amorţească chiar după atingerea aceea scurtă.

Cele treisprezece piroane erau nişte pene, înfipte cumva în beton aşa cum un alpinist înfige pitoane în crăpături cu un ciocan. Dar betonul nu prezenta nici un fel de crăpături.

Cel mai apropiat dintre cele treisprezece piroane ieşea din perete cam la o jumătate de metru deasupra capului meu. Semăna cu un os ucat.

Nu vedeam cum fusese vârât în perete vârful pitonului. Părea să fi crescut acolo din beton – sau să alcătuiască un aliaj cu betonul.

Tot așa, nu eram în stare să-mi dau seama cum fusese fixată de piton banda aceea fibroasă. Fiecare frânghie care atârna și pitonul care o ancora păreau să facă parte dintr-o singură entitate.

Din cauză că era un hoț de capete, Înșelătorul din spatele meu trebuia să aibă un cuțit formidabil, poate o machetă, iar cu ea aș fi putut să-l dau jos de acolo pe fratele Timothy. Înșelătorul nu urma să-mi facă nici un rău dacă aveam să-i explic că Tommy Cloudwalker era prietenul meu. Nu aveam țigări ca să-i ofer, dar aveam gumă de mestecat, câteva lame de Black Jack.

Când am tras de una dintre frânghiile de care atârna călugărul mort, ca să-i apreciez rezistența, aceasta se dovedi mult mai întinsă decât mă așteptasem, încordată ca o coardă de vioară.

Materialul fibros scoase o notă urâtă. Trăsesem doar de una, dar după o clipă începură să vibreze și celelalte douăsprezece, iar din ele se ridică o muzică sumbră, ce amintea de un theremin[1].

Mă mânca scalpul. Am simțit o respirație fierbinte în ceafă. Am perceput o duhoare, știam că-i o teamă irațională, o reacție la starea înfiorătoare a fratelui Timothy și la efectul deranjant al sunetului ca de theremin, dar m-am întors oricum, m-am întors supărat că mă lăsasem fraierit de imaginația mea, m-am întors curajos spre Înșelătorul care mă pândea.

Înșelătorul nu era în spatele meu. În urma mea nu se afla nimeni, cu excepția lui Boo, care mă privea cu o expresie ironică, ce-mi transformă jena într-o chestie greu de suportat.

În timp ce sunetul scos de cele treisprezece corzi se stingea, mi-am îndreptat din nou atenția către fratele Timothy și m-am uitat la fața sa exact când i se deschideau ochii.

---

[1] Instrument electronic la care se cântă mișcând mâna în fața a două antene (n.tr.)

CAPITOLUL 32

Mai precis, pleoapele fratelui Timothy se ridicară, dar călugărul nu deschise ochii, pentru că nu mai avea ochi. În orbitele sale se aflau modele caleidoscopice alcătuite din forme mici, care arătau ca și cum ar fi fost făcute din os. Modelul din orbita stângă iriză într-o nouă formă; modelul din dreapta făcu același lucru; apoi ambele se schimbară într-o sincronizare perfectă.

Am simțit că ar fi înțelept să mă îndepărtez cu un pas.

Gura fără limba și fără dinți a călugărului se deschise. În lărgimea țipătului său tăcut, o construcție de forme osoase se îmbinară în căi ce sfidau analiza și descrierea, se îndoiau, se roteau și se împingeau înainte doar ca să se strângă înapoi, de parcă fratele ar fi încercat să înghită o colonie de păianjeni cu carapace tare, care erau vii și se împotriveau să fie mâncați.

Pielea plesni, de la colțurile gurii la urechi. Fără să curgă un strop de sânge, buza sa de sus se jupui către scalpul său, așa cum e răsucit capacul unei cutii de sardele cu ajutorul unei chei, iar partea de jos a figurii sale se jupui în jos, către bărbie.

Deși intenția fusese batjocorirea răstignirii lui Isus, trupul fratelui Timothy fusese și o crisalidă din care se străduia să iasă ceva mai puțin fermecător decât un fluture.

Sub foiala feței se afla pe deplin ceea ce doar zărisem în orbitele ochilor, în gura ce țipa: o fantasmagorie de forme osoase legate prin îmbucări articulate, prin îmbinări pivotante, prin

îmbinări elipsoidale, prin îmbinări în alveole şi prin îmbinări pentru care nu exista nume şi care nu erau normale în această lume.

Apariţia părea a fi o masă solidă de oase combinate atât de puternic că păreau sudate, compactate atât de complet încât n-ar mai fi avut spaţiu să se rotească sau să se îndoaie. Şi, cu toate astea se roteau, se îndoiau, pivotau şi mai făceau şi altele, păreau să se mişte nu numai în trei dimensiuni, ci în patru, într-o neîncetata manifestare de dexteritate care uimea şi surprindea.

Imaginaţi-vă că întregul univers şi întregul timp sunt ţinute la un loc, într-o mişcare corectă şi într-un echilibru perfect, într-o cutie de viteze infinită, şi priviţi cu ochii minţii acest mecanism complicat, ca să aveţi idee de incomprehensiunea, teama plină de veneraţie şi teroarea ce mă cuprinseseră în timp ce stăteam în faţa superscheletului ce se scutura, se zbătea, se îndoia şi zăngănea, jupuind de pe el rămăşiţele subţiri ale fratelui Tim.

Ceva se zbătu puternic sub rasa călugărului mort.

Dacă aş fi dispus de floricele de porumb, pepsi şi de un scaun confortabil, aş fi rămas acolo. Dar turnul de răcire era un loc neospitalier, plin de praf şi de curent, care nu oferea nici un fel de răcoritoare.

În plus, aveam o întâlnire cu bibliotecarul *hoosier* şi cofetar în garajul şcolii. Nu-mi place să întârzii la o întâlnire. Întârzierea e o dovadă de mitocănie.

Un piton ţâşni din perete. Coarda fibroasă trase pana în grămada caleidoscopică de oase, incorporând-o într-o clipită. Alt piton se eliberă, fiind tras înapoi la tăticul.

Fiara cea fioroasă, al cărui ceas sosise în cele din urma, nu avusese nevoie să să târască până în Bethlehem ca să se nască. Lame albe, ascuţite, sfâşiau rasa pe dinăuntru, spintecând-o. Nu era nevoie de vreo Rosemary[1], nu avea nevoie să irosească ani de zile fiind copil.

---

[1] Aluzie la romanul lui Ira Levin, *Copilul lui Rosemary*, în care Rosemary naşte copilul diavolului (n.tr.)

Venise timpul fie să aprizi lumânări negre şi să începi să cânţi imnuri de adoraţie, fie să zdrobeşti grămada aia de gunoi.

Boo o luase deja din loc. Am tulit-o şi eu.

Am închis uşa dintre turnul de răcire şi tunelul de întreţinere şi m-am chinuit un timp cu cheia mea până să-mi dau seama că încuietoarea ţinea lumea afară, că nu puteai să încui pe cineva înăuntru.

Cei o sută de metri până la şcoală părură kilometri întregi, iar luminile din tavan păreau că ajungeau până dincolo de Pittsburgh.

Boo dispăruse deja din vedere. Poate o luase pe o scurtătură din altă dimensiune, care-l dusese în camera cazanelor din şcoală.

Îmi doream să mă fi atârnat de coada lui.

CAPITOLUL 33

După ce am parcurs în goană vreo treizeci de metri, am auzit uşa turnului de răcire deschizându-se cu o bubuitură. Bubuitura răsună prin coriodorul de întreţinere ca o împuşcătură.

Amicul din Mojave al lui Tommy Cloudwalker, individul cu trei capete din afişele împotriva fumatului, părea că are mai multe şanse să existe decât baubaul scheletizat care râvnea la oasele mele. Dar frica de chestia aceea era o frică *raţională*.

Fratele Timothy fusese blând, amabil şi credincios – şi uite ce i se întâmplase. Un individ leneş, şomer şi tâmpit ca mine, care nu-şi exercitase niciodată dreptul său american preţios de a vota, care acceptase un compliment în defavoarea răposatului James Dean, ar fi trebuit să aibă parte de o soartă mai groaznică decât a lui Tim, deşi nu-mi puteam imagina o asemenea soartă.

Am privit peste umăr.

Pentru că înaintam prin zone succesive de întuneric şi lumină, modul de deplasare al urmăritorului meu nu putea fi observat limpede, dar mi-era clar că nu erau paşi pe care-i învăţase la lecţiile de dans. Se părea că-şi grupase oasele numeroase în picioare ţepene, dar nu toate erau picioare de acelaşi model şi se mişcau independent unul de altul, încurcându-se unul pe celălalt şi făcând făptura plină de energie să se împleticească.

Continuam să înaintez, privind în mod repetat în urma mea, dar fără să rămân într-o contemplare gânditoare şi notându-mi impresiile despre fiară. Acum, retroactiv, cred că am fost foarte alarmat

că o văzusem mergând nu pe podea, ci de-a lungul joncțiunii dintre tavan și peretele din dreapta. Era un cățărător, ceea ce însemna că încăperile copiilor de la etajul doi aveau să fie mai greu de apărat decât sperasem.

Mai mult, în timp ce se apropia, întreaga construcție a făpturii părea să se modifice fără încetare, ca și cum ar fi înaintat ca un burghiu ce-și croiește drum prin lemn. În minte îmi veni cuvântul *mașină*, așa cum se mai întâmplase atunci când privisem o altă făptură de același fel prin fereastra sălii de recepție și o văzusem trecând fără încetare dintr-un model nou și complicat în altul.

Împleticindu-se din nou, urmăritorul meu își pierdu punctul de sprijin și căzu de pe perete pe podea. Pârghii de oase care se mișcau ca niște foarfeci îl ridicară și el merse mai departe, plin de energie, dar nesigur.

Poate învăța de ce-i în stare, ca un nou-născut. Poate era un moment demn de reclamele pentru firma Kodak, primii pași ai copilului.

Când am ajuns la intersecția cu coridorul care ducea în mod evident către noua abație, am fost sigur că puteam să scap de făptura aceea – dacă nu cumva curba învățăturii sale nu creștea foarte iute.

Am privit din nou înapoi și am văzut că nu era doar neîndemânatică, devenise și transparentă. Lumina din lămpile de deasupra nu se mai răsfângea pe contururile sale, ci părea să treacă prin ea, de parcă ar fi fost făcută dintr-o sticlă lăptoasă.

Pentru o clipă, în care urmăritorul meu păru că-i gata să se oprească, am crezut că se va dematerializa, nu ca o mașinărie, ci ca un spirit. Apoi transparența dispăru și făptura deveni din nou solidă, după care țâșni înainte.

Un văicărit familiar îmi atrase atenția către tunelul cu care ne intersectam. Departe, sus, cu glasul pe care îl auzisem mai devreme în timpul furtunii, o altă făptură din aceeași categorie își exprima dorința sinceră de a avea o întâlnire între patru ochi cu mine.

De la distanţă, nu puteam să fiu sigur de dimensiunile făpturii, dar bănuiam că era considerabil mai mare decât drăgălaşa care ieşise din crisalidă. Aceasta se mişca plină de încredere şi cu graţie, lunecând fără să fie ajutată de zăpadă, cu picioarele mişcându-se într-un ritm fără greş, cu iuţeala miriapodelor.

Atunci am făcut unul dintre lucrurile pe care îl fac foarte bine: am fugit ca un ticălos.

Am doar două picioare, nu o sută, şi purtam ghete de schi, când ar fi trebuit să fiu încălţat cu pantofi de atletism, cu tălpi pe pernă de aer, dar beneficiam de o disperare cruntă şi de energia furnizată de minunatul sendviş cu carne de vită, oferit de sora Regina Marie. Aproape că ajunsesem în siguranţă, în sala cazanelor, înaintea lui Satana şi Satana junior – sau ce-or fi fost.

Atunci ceva se înfăşură în jurul piciorului meu. Am ţipat, am căzut şi m-am ridicat de îndată, izbind în atacatorul meu până mi-am dat seama că era jacheta vătuită pe care o lepădasem mai devreme, din cauza sunetului de şuierare pe care îl scotea.

Clicăitul urmăritorului meu in crescendo, ca şi cum un şir de corişti – alcătuit din schelete frenetice – ar fi interpretat partea finală a numărului de succes al spectacolului.

M-am întors şi făptura era *chiar acolo.*

Picioarele înregimentate – diferite între ele, dar hidoase ca ale unei coropişniţe uriaşe – păcăniră şi se opriră. Jumătatea din faţă a făpturii de patru metri se îndoi, se umflă, coti, se zburli şi se ridică de pe podea cu o eleganţă şerpească.

Eram faţă în faţă – sau am fi fost, dacă n-aş fi fost singurul care avea faţă.

Pe tot cuprinsul făpturii înfloriră modele de oase combinate în mod elaborat, vibrară, fură înlocuite de forme şi modele noi, totul într-o grabă neîncetată, neîntreruptă, ca de argint viu.

Expunerea tăcută era menită să arate controlul absolut şi nepământesc al psihologiei sale, să mă îngrozească şi să mă facă să mă ruşinez cu comparativa mea slăbiciune. Ca şi atunci când privisem pe fereastră, simţeam o vanitate copleşitoare în acea expunere

a sinelui său, o aroganță ce era macabru de omenească, o îngâmfare și o fanfaronadă care depășeau simpla vanitate și care putea fi numită trufie.

Am făcut înapoi un pas, apoi încă unul.

– Să mă pupi în cur, ticălos urât!

Făptura, cuprinsă de furie, se năpusti asupra mea, cruntă și nemiloasă. Maxile și mandibule nenumărate mestecară, calcanee împintenate sfîșiară, falange ascuțite ca niște stilete izbiră, o coloană vertebrală ca un bici, cu vertebre cu cârlige și cu lame de brici mă spintecară de la abdomen la gât, inima mea fu găsită și sfârtecată, iar ceea ce puteam face pentru copiii din școala mânăstirii St. Bartholomew fu redus la ce-mi permiteau puterile de mort care zăbovește pe lumea aceasta.

Da, ar fi putut fi atât de rău, dar de fapt v-am mințit. Adevărul este mai straniu decât minciuna, cu toate că-i mult mai puțin traumatizant.

Tot ce v-am povestit a fost adevărat până în momentul în care i-am spus sacului cu oase să-mi pupe posteriorul. După ce am debitat această vulgaritate – spusă din tot sufletul –, am făcut un pas înapoi, apoi încă unul.

Pentru că îmi închipuiam că nu aveam nimic de pierdut, că viața mea era deja sfârșită, am întors liniștit spatele apariției. M-am lăsat în patru labe și m-am târât prin deschizătura cu latura de un metru și douăzeci de centimetri, dintre tunelul de întreținere și camera cazanelor.

Mă așteptam ca făptura să mă înhațe de picioare și să mă tragă înapoi în tărâmul său. Când am ajuns nevătămat în camera cazanelor, m-am rostogolit pe spate și m-am îndepărtat de accesul de întreținere, anticipând pătrunderea unui apendice osos, ca un clește, care mă căuta.

De dincolo de zid nu se auzi nici un bocet, dar nu se auzi nici clincănitul retragerii, deși bocănitul pompelor din camera cazanelor ar fi putut să acopere aceste zgomote, cu excepția celor mai puternice.

Am ascultat, cu inima bocănind – şi încântat că mai am o inimă. Şi că mai aveam toate degetele, toţi dinţii, splina mea mică şi preţioasă, precum şi ambele buci.

Ţinând seama de abilitatea cimitirului umblător de a se manifesta în iteraţii infinite, n-am văzut nici un motiv pentru care nu m-ar fi urmat în camera cazanelor. N-ar fi avut nici o problema să treacă prin deschizătura cu latura de un metru şi douăzeci de centimetri, chiar în forma sa curentă.

Dacă făptura aceea ar fi intrat, n-aş fi avut nici o armă cu care s-o izgonesc înapoi. Dar dacă nu reuşeam să-i opun rezistenţă, atunci i-aş fi permis accesul în şcoală – în momentul acela, majoritatea copiilor prânzeau în sala de mese de la parter, iar restul în camerele lor de la etajul doi.

Simţindu-mă prost şi incapabil, am sărit în picioare, am înhăţat un stingător de incendiu din suportul său de pe perete şi l-am ţinut pregătit, de parcă ar fi fost în stare să distrugă cu o ceaţă de fosfat de amoniu oasele acelea legate între ele, ca în filmele SF proaste, în care eroii sunt în stare să descopere în penultima scenă că monstrul care atacă şi care este aparent indestructibil poate fi dizolvat cu ceva banal, precum sarea, înălbitorul de rufe sau spray-ul de păr cu miros de lavandă.

Nu eram sigur că făptura aceea era vie precum sunt vii oamenii, animalele sau insectele, nici măcar precum sunt vii plantele. Nu-mi puteam explica cum putea acel colaj tridimensional de oase, indiferent cât de uluitor de complicat părea, să fie viu, din moment ce nu avea carne, oase şi organe vizibile ale simţurilor. Iar dacă nu era viu, nu putea fi ucis.

Nu-mi trecea prin minte nici vreo explicaţie supranaturală. Nimic din teologia vreunei religii importante nu propunea existenţa unei entităţi ca aceea, nici vreun folclor de care să fi auzit.

Boo apăru din spatele cazanelor. Se uită la mine şi la arma mea aruncătoare de ceaţă de fosfat de amoniu. Se aşeză, îşi lăsă capul într-o parte şi rânji. Părea că mă găseşte amuzant.

Înarmat cu stingătorul de incendiu şi, dacă acesta dădea greş, cu o singură lamă de gumă de mestecat Black Jack, am rămas locului un minut, două minute, trei...

Din spatele zidului nu apăru nimic. În prag nu aştepta nimic, dând nerăbdător din picioarele-i fără carne.

Am pus deoparte stingătorul de incendiu.

Rămânând la trei metri de deschizatura joasă, m-am lăsat în patru labe ca să mă uit în coridor. Am văzut coridorul de beton, luminat, îndepărtându-se către turnul de răcire, dar n-am văzut nimic care să mă facă să chem Vânătorii de Fantome.

Boo se duse mai aproape de deschizătură decât îndrăznisem eu s-o fac, se uită în ea, apoi se uită la mine, perplex.

– Nu ştiu, i-am spus eu. Nu intru înăuntru.

Am pus la loc panoul de oţel inoxidabil. În timp ce introduceam primul bolţ şi-l fixam cu unealta specială, mă aşteptam să sară ceva din partea cealaltă, să sfâşie panoul şi să mă tragă din sala cazanelor. Nu se întâmplă aşa ceva.

Nu ştiu ce împiedicase fiara de oase să-mi facă ceea ce îi făcuse fratelui Timothy, pentru că eram sigur că mă voise, că intenţionase să mă ia. Sunt convins că insulta mea – „Să mă pupi în cur, ticălosule" – n-o făcuse să plece, jignită.

CAPITOLUL 34

Rodion Romanovici sosi în garaj purtând o căciulă arătoasă din blană de urs, un fular alb de mătase, o haină de piele neagra – lungime trei sferturi – cu guler şi manşete de blană, şi – nici o surpriză – cizme de cauciuc cu fermoar, care-i ajungeau până la genunchi. Arăta ca şi cum se îmbrăcase pentru o plimbare împreună cu ţarul, cu o sanie trasă de cai.

După experienţa mea cu cimitirul care galopa, zăceam pe podea, întins pe spate, uitându-mă în tavan şi încercând să mă liniştesc, aşteptând ca picioarele să înceteze să-mi tremure şi să capete un pic de putere.

Rusul spuse, stând deasupra mea şi privind în jos:

– Domnule Thomas, eşti un tânăr foarte ciudat.

– Da, domnule. Sunt conştient de asta.

– Ce faci acolo jos?

– Îmi revin după o sperietură teribilă.

– Ce te-a speriat?

– Descoperirea bruscă a faptului că sunt muritor.

– Nu ţi-ai dat seama mai devreme de asta?

– Da, domnule, am fost conştient de lucrul acesta de ceva timp. Ştiţi, am fost copleşit de un simţământ al necunoscutului.

– Ce necunoscut, domnule Thomas?

– Marele necunoscut, domnule. Nu sunt o persoană deosebit de vulnerabilă. Necunoscuţii cei mici nu mă tulbură.

– Şi cum te consolează zăcutul pe podeaua garajului?

– Petele de apă de pe tavan sunt drăguțe. Mă relaxează.

Rusul se uită la betonul de deasupra sa și zise:

– Eu le găsesc urâte.

– Nu, nu. Toate nuanțele acelea slabe de cenușiu, de negru și de ruginiu, cu un strop de verde, împletindu-se ușor împreună, siluete fără formă, nu arată a fi ceva clar și rigid, precum un os.

– Os, ai spus?

– Da, domnule. Domnule, asta e o căciulă din blană de urs?

– Da. Știu că nu-i corect din punct de vedere politic să port blană, dar refuz să-mi cer scuze cuiva pentru asta.

– Foarte bine, domnule. Pun pariu că ați ucis chiar dumneavoastră ursul.

– Domnule Thomas, ești un activist pentru drepturile animalelor?

– N-am nimic împotriva animalelor, dar de obicei sunt prea ocupat ca să particip la marșuri în favoarea lor.

– Atunci îți voi spune că, într-adevăr, am ucis ursul din care a fost făcută căciula și din care a fost luată blana pentru gulerul și manșetele acestei haine.

– Nu s-a luat prea mult dintr-un animal întreg...

– Domnule Thomas, mai am și alte obiecte de blană în garderoba mea. Mă întreb de unde ai știut că eu am ucis ursul.

– Nu vreau să vă jignesc, domnule, dar pe lângă blana pentru diferite veșminte ați primit și ceva din spiritul ursului pe care l-ați ucis.

Din locul de unde priveam, ridurile provocate de încruntarea sa arătau ca niște cicatrice groaznice, negre, făcute de o sabie.

– Asta e o idee ce pare a fi New Age și care nu-i deloc catolică.

– Domnule, vorbeam metaforic, nu direct, și un pic ironic.

– Când eram de vârsta ta, nu beneficiam de luxul ironiei. Vrei să te ridici de acolo?

– Într-o clipă, domnule. Eagle Creek Park, Garfield Park, White River State Park – Indiana are niște rezervații naturale foarte drăguțe, dar nu știu dacă în ele trăiesc urși.

– După cum sunt sigur că ți-ai dat seama, am vânat ursul și l-am împușcat pe vremea când eram tânăr, în Rusia.

– Tot uit că sunteți rus. Oho, bibliotecarii sunt o ceată de tipi mai duri în Rusia decât cei de aici, dacă vânează urși...

– Toți trebuiau să fie duri. Era în perioada sovietică. Dar în Rusia nu eram bibliotecar.

– Sunt și eu pe cale să-mi schimb meseria. Ce erați în Rusia?

– Antreprenor de pompe funebre.

– Serios? Îmbălsămați oameni și alte chestii de felul ăsta?

– Domnule Thomas, pregăteam oamenii pentru moarte.

– Acesta e un mod ciudat de a defini meseria de antreprenor de pompe funebre...

– Nici vorbă. Așa spuneam noi, în fosta mea țară.

Rosti câteva vorbe în limba rusă, apoi le traduse.

– Sunt antreprenor de pompe funebre. Pregătesc oamenii pentru moarte. Acum, bineînțeles, sunt bibliotecar la Biblioteca statului Indiana, vizavi de Capitoliu, pe North Senate Avenue, la numărul 140.

Am rămas tăcut o vreme, apoi am zis:

– Sunteți cam caraghios, domnule Romanovici.

– Sper că nu sunt grotesc.

– Mă mai gândesc la asta, am zis și am arătat spre al doilea automobil de teren. O să conduceți mașina aceea. Găsiți cheile având eticheta cu numărul permisului de circulație în cutia prinsă de perete, acolo.

– Meditația dumitale în legătură cu petele din tavan ți-a ameliorat teama de marele necunoscut?

– Pe cât mă așteptam, domnule. Vreți să meditați și dumneavoastră câteva minute la asta?

– Nu, mulțumesc, domnule Thomas. Marele necunoscut nu mă tulbură, zise rusul, apoi se duse să ia cheile.

Când m-am ridicat în picioare, acestea erau mai solide decât fuseseră înainte.

Ozzie Boone, un scriitor de romane polițiste de succes, care are doua sute de kilograme și care este prietenul și mentorul meu în Pico Mundo, insistă să păstrez un ton ușor în aceste manuscrise biografice. El crede că pesimismul este strict pentru oameni care sunt exagerat de instruiți și care sunt lipsiți de imaginație. Ozzie mi-a mai spus că melancolia este forma plină de autocompătimire a regretului. M-a avertizat că, scriind într-o manieră întunecată și monotonă, un scriitor riscă să cultive întunericul în sufletul său, devenind identic cu ceea ce descrie.

Având în vedere moartea groaznică a fratelui Timothy, descoperirile înfiorătoare legate de acest lucru și pierderile dureroase ce aveau să urmeze, mă îndoiesc că tonul acestei narațiuni ar putea fi măcar pe jumătate ușor dacă Rodion Romanovici n-ar fi făcut parte din ea. Nu vreau să spun că s-a dovedit a fi un tip grozav. Vreau să spun doar că avea boașe.

În zilele acestea cer de la Soartă doar ca oamenii pe care mi-i aruncă în viață, indiferent dacă sunt buni sau răi, sau bipolari din punct de vedere moral, să fie amuzanți, într-un fel sau altul. E o cerere importantă pentru Soarta cea ocupată, care trebuie să mențină miliarde de vieți într-o continuă agitație. Majoritatea oamenilor buni au simțul umorului. Problema este să găsești oameni răi care să te facă să zâmbești, pentru că în majoritatea cazurilor răul este lipsit de umor, cu toate că în filme cei răi au deseori unele dintre cele mai bune replici. Cu puține excepții, cei bipolari din punct de vedere moral sunt prea ocupați ca să-și justifice comportamentul contradictoriu pentru a învăța să râdă, și am observat că râd *de* alți oameni, nu *împreună* cu ei.

Solid, cu căciulă de blană și arătând solemn ca unul care pregătește oamenii pentru moarte, Rodion Romanovici se întoarse cu cheile celui de-al doilea automobil de teren.

– Domnule Thomas, orice savant îți va spune că în natură multe sisteme par haotice, dar dacă le studiezi suficient de mult timp și suficient de atent, descoperi că sub aparența haosului se află întotdeauna o ordine ciudată.

– Dați-mi un exemplu, am zis eu.

– Furtuna de iarnă prin care trecem pare haotică – vânt care-și schimbă direcția, zăpada care se agită și luminozitatea care mai degrabă ascunde decât scoate la iveală – dar dacă nu l-ai privi la nivel de eveniment meteorologic, ci la scara microscopică a fluxului de fluid, particule și energie, vei vedea imaginea firelor și urzelii unei pânze bine țesute.

– Mi-am lăsat ochelarii pentru văzut la nivel microscopic în cameră.

– Dacă ai vedea la nivel atomic, evenimentul ți s-ar părea din nou haotic, dar dacă am trece la nivelul subatomic, va apărea din nou o ordine ciudată și un model mai complicat decât cel al firelor și urzelii. Deci dincolo de haosul aparent se află ordinea ce așteaptă să fie scoasă la iveală.

– N-ați văzut sertarul meu cu șosete.

– Noi doi părem a fi aici, în acest moment, doar printr-o coincidență, dar atât un savant cinstit, cât și un om adevărat al credinței îți vor spune că nu există coincidențe.

Am clătinat din cap.

– Se vede că v-au învățat să gândiți profund la școala de antreprenori de pompe funebre.

Pe hainele sale nu se vedea nici o pată, nici o cută, iar cizmele sale de cauciuc luceau ca pielea de calitate.

Fața sa stoică, brăzdată și solidă, părea o mască a ordinii perfecte.

– Nu te obosi să întrebi numele școlii de antreprenori de pompe funebre, domnule Thomas. N-am urmat niciodată una.

– E prima dată când cunosc pe cineva care îmbălsămează fără să dețină o licență, am zis eu.

Ochii săi arătau o ordine mai riguroasă decât cea exemplificată de garderoba sau de fața sa.

– Am obținut o licență fără să am nevoie de școlarizare, spuse el. Am un talent înnăscut pentru această meserie.

– Unii copii se nasc pricepuți la sport sau geniali la matematică, iar dumneavoastră v-ați născut știind cum să pregătiți oamenii pentru moarte.

– Ați expus chestiunea foarte corect, domnule Thomas.

– Trebuie să proveniți dintr-un stoc genetic foarte interesant.

– Bănuiesc, zise rusul, că familia ta și a mea erau la fel de neconvenționale.

– N-am întâlnit-o niciodată pe sora mamei mele, mătușa Cymry, dar tatăl meu spune că e un mutant periculos pe care autoritățile au închis-o undeva.

Rusul ridică din umeri.

– Cu toate acestea, aș pune pariu în legătură cu echivalența familiilor noastre. Să merg înainte sau să te urmez?

Dacă rusul conținea haos la un anumit nivel, sub garderobă, față și ochi, atunci haosul trebuia să fie în mintea lui. M-am întrebat ce fel de ordine bizară se găsea sub acesta.

– Domnule, n-am mai șofat niciodată prin zăpadă. Nu sunt sigur că o să-mi dau seama pe unde e drumul, pe sub troienele astea aflate între locul în care ne aflăm și abație. Ar trebui să vâr plugul după intuiție – deși de obicei fac tocmai așa.

– Domnule Thomas, cu tot respectul, cred că experiența e mai tare ca intuiția. Rusia e o lume a zăpezii. De fapt, m-am născut în timpul unei viforițe.

– În timpul unei viforițe, în sediul unei firme de pompe funebre?

– De fapt, într-o bibliotecă.

– Mama dumneavoastră era bibliotecară?

– Nu, spuse el. Era o asasină.

– Asasină?

– Exact.

– Domnule, folosiți termenul *asasină* în sens figurat sau ad litteram?

– În ambele feluri, domnule Thomas. Când o să mergi în urma mea, te rog să rămâi la o distanță sigură. Chiar cu tracțiune pe patru roți și cu lanțuri, tot există oarecare pericol ca mașina să patineze.

– Mă simt ca și cum aș fi patinat toată ziua. O să fiu atent, domnule.

– Dacă începi să patinezi, întoarce volanul în direcția în care aluneci. Nu încerca să cotești. Și folosește frâna ușor.

Rusul se duse la celălalt vehicul și deschise ușa șoferului.

Înainte să urce la volan, i-am spus:

– Domnule, încuiați ușile. Și dacă vedeți ceva neobișnuit în furtună, nu ieșiți din mașină ca să vă uitați mai atent. Continuați să mergeți.

– Neobișnuit? În ce fel?

– Oh, știți, orice lucru neobișnuit. Să zicem un om de zăpadă cu trei capete sau cineva care seamănă cu mătușa mea Cymry.

Romanovici ar fi putut să cojească un măr cu privirea sa.

I-am făcut un semn, urându-i noroc, m-am urcat în camioneta mea și, după un moment, rusul a urcat în mașina lui.

După ce s-a îndreptat către capătul rampei, m-am luat după el.

Romanovici folosi telecomanda ca să deschidă ușa și, la capătul pantei, ușa cea mare începu sa se ridice.

Dincolo de garaj se întindea un haos de lumină slabă, vânt ce șuiera și o avalanșă veșnică de zăpadă.

CAPITOLUL 35

În fața mea, Rodion Romanovici ieși din garaj, în izbiturile vântului și biciuirea zăpezii, iar eu am aprins plafoniera. Lumina scăzută a zilei impunea acest lucru, având în vedere ploaia aceea cu fulgi.

Chiar în momentul în care razele plafonierei scânteiară în perdeaua masivă, albă, a zăpezii, Elvis se materializă pe scaunul din dreapta mea, de parcă comutatorul l-ar fi activat și pe el.

Era îmbrăcat în costumul de scafandru militar din *Easy Come, Easy Go,* probabil pentru că își închipuise că trebuia să mă facă să râd.

Gluga neagră de neopren era prinsă strâns pe capul lui, acoperindu-i părul, urechile și fruntea până la sprâncene. Figura fiindu-i astfel izolată, aspectul senzual al trăsăturilor sale era intensificat în mod ciudat, dar nu în sens bun. Nu arăta ca un scafandru al marinei, ci ca o păpușă Kewpie cu buze arcuite, pe care un pervers o îmbrăcase într-un costum potrivit pentru abuzuri sexuale.

– Oh, omule, i-am spus eu, cu filmul ăla ai dat noi înțelesuri cuvântului *ridicol.*

Elvis râse fără să scoată nici un sunet, se prefăcu că trage în mine cu o armă cu harpon, apoi trecu din costumul de scafandru într-unul arab, pe care îl purtase în *Harum Scarum.*

– Ai dreptate, i-am spus eu, filmul ăsta a fost și mai rău.

Când avea de-a face cu muzica, fusese tot ce putea fi mai grozav, dar în filmele sale, Elvis fusese deseori o autoparodie ce-ţi provoca jenă când o vedeai. Colonelul Parker, managerul său, care-i alesese scenariile de film, îl slujise pe Elvis mai puţin decât îi slujise călugărul Rasputin pe ţarul Nicolae şi pe ţarina Alexandra.

Am ieşit din garaj, m-am oprit şi am apăsat pe telecomandă, ca să închid uşa în urma mea.

M-am uitat în oglinda retrovizoare până când uşa s-a închis complet, pregătit să merg înapoi şi să dobor orice evadat dintr-un coşmar care ar fi încercat să intre în garaj.

Părând să calculeze poziţia corectă a aleii printr-o analiză logică a topografiei locului, Romanovici ară fără eroare în direcţia nord–nord-vest, scoţând la iveală asfaltul în timp ce urca o curbă blândă.

O parte din zăpada dată la o parte cădea înapoi pe pavaj, în timp ce rusul înainta. Am coborât plugul până mai că a jupuit asfaltul şi am curăţat în urma lui. Am rămas la distanţa sigură pe care mi-o ceruse, atât din respect faţă de experienţa lui, cât şi pentru că nu voiam să mă pârască mamei sale, asasina.

Vântul bocea de parcă aveau loc douăsprezece înmormântări scoţiene. Rafale zguduitoare izbiră maşina de teren, iar eu am fost mulţumit că vehiculul era un model modificat, cu centrul de greutate aflat jos, fara a mai pomeni că plugul greu acţiona ca o ancoră.

Zăpada era atât de uscată şi vântul atât de neîncetat, că nu se lipea nimic de parbriz. N-am pornit ştergătoarele.

Am privit panta în faţă, în dreapta şi în stânga, m-am uitat în oglinzi. Mă aşteptam să văd una sau mai multe fiare din oase ţâşnind din viforniţă. Torentele albe împiedicau vederea aproape la fel de eficient ca o furtună de nisip din Mojave, dar liniile strict geometrice ale făpturilor acelora ar fi trebuit să atragă atenţia, prin contrast cu curba relativ blândă a peisajului furtunii.

Cu excepţia vehiculelor de teren, nu se mişca nimic în afară de ceea ce ducea vântul. Chiar şi cei câţiva copaci mari de pe

marginea drumului – pini şi brazi – erau atât de îngreunaţi de zăpada strânsă deja pe ei, încât ramurile lor abia tremurau manifestându-şi respectul pentru furtună.

Elvis, pe scaunul din dreapta mea, devenise blond şi se îmbrăcase în ghetele de lucru, blugii ţepeni şi cămaşa simplă pe care le purtase în *Kissin' Cousins*. În filmul acela jucase două roluri: un ofiţer de aviaţie cu părul negru şi un fermier cu părul blond.

– Nu prea vezi mulţi fermieri blonzi în viaţa reală, i-am spus eu, în nici un caz cu dinţi perfecţi, cu sprâncene negre şi cu părul bine pieptănat.

Elvis se prefăcu a avea dinţii ieşiţi în afară şi-şi încrucişă ochii, ca să dea rolului o nuanţă de *Deliverance*[1].

– Fiule, am zis eu râzând, te-ai schimbat în ultimul timp. Înainte nu erai în stare să râzi cu atâta uşurinţă de alegerile tale greşite.

Elvis păru să se gândească o clipă la spusele mele, apoi arătă cu degetul spre mine.

– Poftim?

El rânji şi dădu din cap.

– Crezi că-s amuzant?

El dădu iarăşi din cap, apoi clătină din cap a negare, ca şi cum ar fi vrut să spună că era convins că sunt amuzant, dar că nu asta dorise să-mi spună. Făcu o mutră serioasă şi arătă din nou spre mine, apoi către el însuşi.

Dacă voia să spună ceea ce credeam eu, atunci m-am simţit măgulit.

– Singura persoană care m-a învăţat să râd de propria-mi prostie a fost Stormy.

Elvis se uită la părul său blond, privind în oglinda retrovizoare, clătină din cap şi râse din nou în tăcere.

---

[1] Film celebru din 1972, însă Elvis n-a jucat în filmul respectiv. (n.tr.)

– Când râzi de tine însuţi, capeţi perspectivă. Apoi îţi dai seama că poţi să-ţi ierţi greşelile pe care le-ai făcut, dacă acestea n-au rănit pe nimeni, în afară de tine.

După ce se gândi un timp la cele auzite, Elvis ridică degetul mare în sus, în semn de aprobare.

– Ştii ceva? Cel care trece în Cealaltă Parte înţelege subit, dacă nu ştiuse înainte de moarte, miile de feluri în care a fost un prost pe această lume. Aşa că oricine de acolo înţelege mai bine pe oricare de aici decât se înţelege acesta pe sine însuşi – şi ne iartă prostiile.

Elvis ştia că voiam să-i spun că mama sa iubită îl va primi cu un râs încântat, nu cu dezamăgire şi, în mod cert, fără să-i fie ruşine cu el. Ochii i se umplură cu lacrimi.

– Gândeşte-te la asta, i-am spus eu.

Elvis îşi muşcă buza inferioară şi dădu din cap.

Am zărit cu coada ochiului o mişcare iute în furtună. Inima îmi sări din piept. M-am întors către mişcare, dar era doar Boo.

Acesta părea că patinează în sus, spre culmea dealului, cu o exuberanţă canină, bucurându-se de spectacolul iernii, fără să fie tulburat şi fără să tulbure peisajul ostil, un câine alb gonind printr-o lume albă.

După ce am ocolit prin spatele bisericii, ne-am îndreptat către intrarea în casa de oaspeţi, unde urma să ne întâlnim cu călugării.

Elvis se schimbase din fermier coafat cu grijă în medic. Purta halat alb, iar de gât îi atârna un stetoscop.

– Ce grozav! Ai fost într-un film cu călugăriţe! Ai jucat rolul unui doctor. *Change of Habit*. Mary Tyler Moore era călugăriţă. N-a fost un film nemuritor, poate n-a fost mai bun decât operele lui Ben Affleck–Jennifer Lopez, dar n-a fost strident de prost.

Elvis îşi duse mâna dreaptă la inimă şi o mişcă astfel încât să sugereze bătăi iuţi.

– O iubeai pe Mary Tyler Moore?

El dădu din cap, iar eu i-am spus:

– Toţi o iubeau pe Mary Tyler Moore. Dar în viaţa reală aţi fost doar prieteni, nu-i aşa?

Elvis dădu din cap. Doar prieteni. Apoi făcu iarăşi mişcarea de pulsare. Doar prieteni, dar o iubise.

Rodion Romanovici frână în faţa intrării casei de oaspeţi.

În timp ce trăgeam încet maşina în spatele rusului, Elvis puse stetoscopul la urechi şi-mi apăsă diafragma acestuia pe piept, ca şi cum mi-ar fi ascultat inima. Privirea sa era semnificativă şi colorată cu mâhnire.

Am oprit maşina, am tras frâna de mână şi am zis:

– Fiule, nu-ţi face griji în privinţa mea. M-ai auzit? Nu contează ce se va întâmpla, eu voi fi bine. Când îmi va veni ziua, voi fi şi mai bine, dar până atunci voi fi bine. Tu fă ce trebuie să faci şi nu-ţi face griji pentru mine.

Elvis îmi ţinu stetoscopul la piept.

– În vremuri grele, ai fost o adevărată binecuvântare pentru mine, i-am spus eu. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să se dovedească faptul că şi eu am fost o binecuvântare pentru tine.

Elvis îmi puse mâna pe ceafă şi mă strânse, aşa cum face un frate când vrea să-ţi spună ceva şi nu găseşte cuvintele potrivite.

Am deschis uşa şi am ieşit din maşină, iar vântul era foarte rece.

CAPITOLUL 36

Uscat de frigul amarnic, jumătate din puful zăpezii căzute fusese măturat de vânt. Fulgii deveniseră acum grăunțe și ma izbeau în față în timp ce înotam prin jumătate de metru de praf ca să mă alătur lui Rodion Romanovici, după ce acesta ieșise din mașină. Rusul lăsase motorul pornit și luminile aprinse, așa cum făcusem și eu.

Am ridicat vocea, ca să fiu auzit prin vânt:

– Călugării o să aibă nevoie de ajutor. Să-i anunțăm că am ajuns. Scaunele din spate ale mașinii mele sunt strânse. O să intru în clădire de îndată ce-o să le aranjez.

Fiul asasinei păruse un pic teatral în garajul școlii, cu căciula sa de blană de urs și cu haină de piele căptușită cu blană, dar în furtună arăta imperial, părea în elementul său, de parcă ar fi fost regele iernii și putea să oprească zăpada ce cădea cu un simplu gest, dacă ar fi vrut.

Nu se aplecase înainte și nu-și lăsase capul în jos, ca să scape de mușcătura vântului, ci rămăsese drept și țanțoș. Se duse în casa de oaspeți cu toată fudulia la care te așteptai din partea cuiva care pregătise cândva oameni pentru moarte.

De îndată ce rusul intră în clădire, am deschis ușa șoferului de la mașina sa, am stins luminile și am oprit motorul, apoi am pus cheile în buzunar.

M-am grăbit înapoi la al doilea vehicul, ca să-i opresc luminile și motorul. Am pus în buzunar și cheile acestuia, asigurându-mă

că Romanovici nu va putea să plece nici cu această mașină către școală.

Când l-am urmat pe *hoosierul* meu favorit în casa de oaspeți, am găsit șaisprezece frați gata de cafteală.

Practica le impusese să-și schimbe veșmintele obișnuite cu costume pentru furtună. Acestea nu erau costumele ostentative pe care le vezi pe pârtiile din Aspen sau Vail. Acestea nu urmăreau contururile trupului pentru a mări aerodinamica și seducția de după schiat, nici nu aveau culori vii, cu model îndrăzneț.

Hainele și veșmintele ceremoniale purtate de călugări fuseseră croite și cusute de patru călugări care învățaseră croitoria. Cei patru creaseră și costumele pentru furtună.

Aceste costume aveau o culoare șteарsă, de-un albastru-cenușiu, fără ornamente. Erau bine înzestrate, cu glugi pliabile, cu apărătoare din nailon pentru ceafă și manșete izolatoare, cu benzi cauciucate: un veșmânt perfect pentru curățatul trotuarelor și a altor sarcini pe vreme rea.

După sosirea lui Romanovici, frații începuseră să-și pună vestele izolate termic peste costumele lor de furtună. Vestele aveau clini elatici și umeri căptușiți. Ca și costumele de furtună, ofereau un număr mare de buzunare cu fermoar.

În uniformele acelea, cu chipurile lor amabile înconjurate de glugile bine strânse, călugării arătau ca șaisprezece cosmonauți care tocmai sosiseră de pe o planetă atât de plăcută, încât imnul ei era *Ursuleții de pluș defilează.*

Fratele Victor, cel care fusese în infanteria marină, trecu printre soldații săi, asigurându-se că în zona de îmbarcare fuseseră aduse toate sculele de care aveau nevoie.

L-am descoperit pe fratele Knuckles la doi pași de ușă, iar el dădu din cap ca un conspirator. Ne-am înțeles imediat să ne întâlnim la capătul holului de recepție, locul cel mai îndepărtat de forțele în marș ale dreptății.

În timp ce-i dădeam cheile mașinii de teren pe care o șofase Romanovici, Knuckles întrebă:

– Fiule, împotriva cui să ne fortificăm şi să ne apărăm? E un soi de chestie tradiţională ca atunci când urci pe metreze să ştii cine-s tipii cu care te afli în razboi.

– Domnule, sunt nişte tipi foarte răi. N-am acum timp să vă explic. O să vă spun totul când o să ajungem la şcoală. Problema mea cea mai mare este cum să le explic fraţilor ce se întâmplă, pentru că-i o treabă foarte ciudată.

– Puştiule, o să garantez pentru tine. Când Knuckles spune că vorbele cuiva valorează aur, nu se îndoieşte nimeni.

– De data asta o să fie unii care o să se îndoiască.

– Ar fi mai bine să n-o facă, zise călugărul, iar trăsăturile lui grosolane căpătară o expresie dură, potrivită pentru un zeu săpat în piatră care nu-i suferă pe necredincioşi. Ar fi mai bine dacă nu s-ar îndoi de tine. Poate că fraţii nu ştiu că Dumnezeu ţi-a pus mâna pe cap, dar ei te plac şi le eşti deosebit de simpatic.

– Şi le plac la nebunie clătitele mele.

– Asta nu face rău nimănui.

– L-am găsit pe fratele Timothy, am zis eu.

Figura de piatră se îmblânzi un pic.

– Nu-i aşa că l-ai găsit pe sarmanul Tim aşa cum am spus eu că o să fie?

– Nu chiar aşa, domnule. Dar... da, acum este împreuna cu Dumnezeu.

Călugărul făcu semnul crucii, murmură o rugăciune pentru fratele Timothy, apoi zise:

– Acum avem dovada că Tim n-a fugit la Reno pentru nişte „r şi r". Şeriful va trebui să-şi bage minţile în cap şi să le asigure copiilor protecţia pe care o doreai.

– Mi-aş dori să fie aşa, dar şeriful nu-şi va băga minţile în cap. Nu avem un cadavru.

– Poate că pumnii pe care i-am luat în urechi mă fac să nu mai aud bine, pentru că am avut impresia că ai spus că i-ai găsit cadavrul.

– Da, domnule, am găsit cadavrul, dar din el au rămas doar doi centimetri din faţa sa, rulaţi ca pe o cheie a unei cutii cu sardele.

Călugarul mă privi atent în ochi şi se gândi la spusele mele. După care zise:

– Fiule, ce spui tu nu are pic de logică.

– Da, domnule, nu are pic de logică. O să vă spun totul când o să ajungem la şcoală, iar după ce o să auziţi totul, o să vi să pară că are şi mai puţină logică.

– Crezi că rusul ăsta e implicat în vreun fel?

– Nu-i bibliotecar, iar dacă a fost antreprenor de pompe funebre, atunci nu aştepta clienţii, ci ieşea din casă şi-şi făcea rost de muşterii.

– Nu pricep nici chestia asta. Cum e umărul tău, după ce-ai păţit noaptea trecută?

– Mă mai doare un pic, dar nu prea rău. Capul e în regulă, domnule, vă asigur că nu am nici o comoţie cerebrală.

Jumătate din călugării în costume pentru furtună îşi duseseră lucrurile la maşini şi ceilalţi stăteau în prag, când fratele Saul, care nu venea la şcoală, veni să ne anunţe că telefoanele abaţiei muriseră.

– Telefoanele se defectează de obicei în timpul furtunilor puternice? am întrebat eu.

Fratele Knuckles clătină din cap.

– Poate să se fi întâmplat o singură dată, în toţii anii de care-mi amintesc...

– Avem totuşi telefoanele celulare, am spus eu.

– Fiule, ceva îmi spune că nu le mai avem.

Serviciul de telefonie celulară nu era sigur în zona aceea nici pe vreme bună. Am pescuit telefonul din buzunarul jachetei, l-am pornit şi am aşteptat ca pe ecran să apară ştiri rele – ceea ce s-a şi întâmplat.

Indiferent de momentul în care va începe criza, nu aveam să dispunem de comunicaţii facile între abaţie şi şcoală.

– Pe vremea când lucram pentru Eggbeater, aveam o vorbă pe care o spuneam când apăreau prea multe coincidenţe bizare.

– Nu-i vorba de nici o coincidenţă, am citat eu.

– Nu, nu asta. Ziceam: „Cineva dintre noi i-a lăsat pe cei de la FBI să-i bage un microfon în cur".

– Frumos, domnule, dar aş fi încântat să fie vorba de FBI.

– Pe atunci eram de partea cea întunecată. Ar fi bine să-i spui rusului că nu are bilet de întoarcere.

– Am cheile maşinii, domnule.

Ultimul dintre fraţii îmbracaţi în costum pentru furtună se strecură pe uşa din faţă, cu o trusă de scule într-o mână şi cu o bâtă de baseball în cealaltă. Rusul nu era în încăpere.

Când am ieşit împreună cu fratele Knuckles în zăpadă, Rodion Romanovici tocmai pleca la drum cu primul automobil de teren, încărcat cu călugări.

– Să mă ia naiba!

– Fii atent ce spui, fiule!

– Rusul a luat ambele chei din cuier! am bombănit eu.

Romanovici parcurse jumătate din drumul de lângă biserică, apoi opri, ca şi cum ar fi aşteptat să-l urmez.

– Nasol, am zis eu.

– Poate că-i lucrătura lui Dumnezeu, fiule, iar tu nu eşti încă în stare să-i vezi latura bună.

– Acum vorbeşte omul credincios sau optimismul înfierbântat al şoricelului care a salvat-o pe prinţesă?

– Fiule, cei doi sunt cam acelaşi lucru. Vrei să şofezi?

I-am întins cheile celui de-al doilea vehicul de teren.

– Nu. Vreau doar să stau liniştit şi să fierb înăbuşit în prostia mea.

CAPITOLUL 37

Cerul alb ca vata părea să lumineze ziua mai puțin decât solul acoperit de nea, ca și cum soarele ar fi fost pe moarte, iar pământul s-ar fi rotit în jurul unui nou soare, unul rece, care lumina puțin și nu încălzea deloc.

Fratele Knuckles conducea mașina, urmându-l pe falsul bibliotecar la o distanță sigură. Eu stăteam în față. Opt călugări și sculele lor ocupau al doilea, al treilea și al patrulea rând de scaune din mașina extinsă.

V-ați fi așteptat ca o mașină plină cu călugări să fie tăcută, toți pasagerii fiind cufundați în rugăciune sau meditând la starea sufletelor lor sau plănuind fiecare în felul său modul în care să ascundă omenirii că biserica este o organizație a extratereștrilor, decisă să conducă lumea prin controlul minților, un adevăr macabru cunoscut de domnul Leonardo da Vinci, lucru pe care îl putem dovedi referindu-ne la celebrul său autoportret, în care se reprezintă purtând o pălărie de poleială în formă de piramidă.

Acum, la început de după-amiază, Tăcerea cea Mică trebuia respectată pe durata muncii ce fusese repartizată, dar călugării erau vorbăreți. Erau îngrijorați în privința fratelui care lipsea, Timothy, erau alarmați de posibilitatea ca persoane necunoscute să intenționez să le facă rău copiilor din școală. Păreau temători și umili, dar și emoționați la gândul că ar putea fi solicitați să fie bravii apărători ai celor nevinovați.

Fratele Alfonse întrebă:

– Odd, o să murim cu toţii?

– Sper să nu moară nici unul dintre noi, i-am răspuns eu.

– Dacă murim cu toţii, şeriful va fi discreditat.

– Nu înţeleg care-i calculul moral ce duce la concluzia că moartea noastră poate fi compensată de discreditarea şerifului, spuse fratele Rupert.

– Frate, te asigur că nu voiam să spun că această moarte în masă ar fi un preţ acceptabil pentru înfrângerea şerifului la următoarele alegeri, zise Alfonse.

Fratele Quentin, care fusese cândva poliţist, la început simplu poliţist de stradă, apoi detectiv în Departamentul jafuri şi omucideri, zise:

– Odd, cine sunt ticăloşii ăia ucigaşi de copii?

– Nu ştim cu certitudine, i-am răspuns eu, întorcându-mă în scaun ca să mă uit spre el. Dar ştim că se va întâmpla ceva.

– Ce dovezi există? Este evident că-i vorba de ceva insuficient de concret ca să-l impresioneze pe şerif. Ceva în genul ameninţărilor prin telefon?

– Telefoanele nu mai funcţionează, aşa că n-o să mai existe ameninţări telefonice, am răspuns eu în doi peri.

– Încerci să eviţi un răspuns direct? mă întrebă fratele Quentin.

– Da, domnule.

– Nu te pricepi nici un pic.

– Fac tot ce pot, domnule.

– Trebuie să cunoaştem numele duşmanului nostru, zise fratele Quentin.

– Cunoaştem acest nume, spuse fratele Alfonse. Numele lui e Legiune.

– Nu mă refeream la duşmanul nostru *final,* zise Quentin. Odd, sper că nu-l vom înfrunta pe Satana cu bâte de baseball!

– Dacă e Satana, n-am remarcat să miroasă a sulf.

– Iar vorbeşti în doi peri.

– Da, domnule.

Fratele Augustine spuse, din al treilea rând:

– De ce ai vorbi în doi peri despre faptul că e Satana? Ştim cu toţii că nu-i chiar Satana, că-i vorba doar de nişte zeloţi împotriva credinţei sau ceva de genul ăsta. Nu-i aşa?

– Ateişti militanţi, rosti cineva din spatele autovehiculului.

Alt pasager din al patrulea rând se băgă în vorbă:

– Islamo-fascişti. Preşedintele Iranului a spus: „Lumea ar fi mai curată dacă n-ar mai exista cei care au sâmbăta drept zi de sărbătoare. Când o să moară cu toţii, o să-i omorâm pe cei care sărbătoresc duminica".

Fratele Knuckles răspunse, de la volan:

– Nu avem nici un motiv să ne ambalăm împotriva a aşa ceva. Ne ducem la şcoală şi abatele Bernard o să vă spună tot ce ştim.

Am spus surprins, arătând spre autovehiculul de teren din faţa noastră:

– Abatele e cu cei de acolo?

Knuckles ridică din umeri.

– Fiule, a insistat să meargă. Poate nu cântăreşte mai mult decât o măţă udă, dar reprezintă un om în plus pentru echipă. În lumea asta nu există nimic în stare să-l sperie pe abate.

– Ar putea să existe ceva, am spus eu.

Fratele Quentin, din rândul al doilea, îşi puse mâna pe umărul meu, revenind la subiectul iniţial, cu insistenţa unui poliţist priceput la interogatorii:

– Odd, spuneam că trebuie să cunoaştem numele duşmanului nostru. Nu suntem chiar o echipă de războinici instruiţi. Dacă lucrurile se încing şi dacă fraţii nu ştiu de cine să se apere, o să devină atât de nervoşi încât o să dea cu bâtele unii în alţii...

Fratele Augustine îl admonestă cu blândeţe:

– Frate Quentin, nu ne subestima.

– Poate că abatele o să binecuvânteze bâtele de baseball, zise fratele Kevin, din al treilea rând.

– Mă îndoiesc că abatele crede că-i potrivit să binecuvântezi o bâtă de baseball ca să câştigi un meci, şi cu atât mai puţin ca să fie

o armă eficientă pentru a împrăştia creierii cuiva, zise fratele Rupert.

– Sper să nu trebuiască să împrăştiem creierii nimănui, spuse fratele Kevin. Un asemenea gând mă scârbeşte.

– Atunci loveşte jos şi arde-l în genunchi, îl sfătui fratele Knuckles. Unii indivizi cu genunchii în piuneze nu mai reprezintă o ameninţare imediată, iar vătămarea nu-i permanentă. Individul o să se vindece. Aşa se întâmplă în majoritatea cazurilor.

– Avem o dilemă morală profundă, spuse fratele Kevin. Sigur, trebuie să-i apărăm pe copii, dar ruperea genunchilor nu-i un răspuns conform teologiei creştine.

– Isus i-a aruncat – fizic – pe zarafi afară din templu, îi aminti fratele Augustine.

– Într-adevăr, dar n-am găsit nicăieri în scripturi că Domnul nostru le-a rupt picioarele făcând asta.

– Poate că o să murim cu adevărat cu toţii, spuse fratele Alfonse.

Fratele Quentin răspunse, ţinând încă mâna pe umărul meu:

– Ai fost alarmat de ceva mai îngrozitor decât un telefon de ameninţare. Poate... că l-ai găsit pe fratele Timothy. Aşa e, Odd? E viu sau mort?

În momentul acela nu intenţionam să le spun că-l găsisem mort *şi* viu, că fratele se transformase brusc din Tim în ceva ce nu era Tim. În loc de asta am răspuns:

– Nu, domnule, nici mort, nici viu.

Quentin îşi mişji ochii:

– Vorbeşti iarăşi în doi peri.

– De unde ştiţi, domnule?

– Am văzut un semn.

– Poftim?

– De fiecare dată când vorbeşti în doi peri, ochiul tău stâng clipeşte uşor. Ai un clipit al ochiului care trădează intenţia ta de a vorbi în doi peri.

M-am întors ca să-l contrazic pe fratele Quentin cu privire la ochiul meu care clipea şi l-am văzut pe Boo ţopăind vesel prin zăpadă.

În urma câinelui care rânjea mergea Elvis, săltând ca un copil, fără să lase urme de paşi, ţinând braţele ridicate deasupra capului şi agitându-şi braţele precum fac evanghelicii cuprinşi de însufleţire când strigă *Aleluia!*

Boo se îndepărtă de pavajul curăţat de plug şi o tuli de-a curmezişul pajiştei. Elvis, râzând şi jubilând, alergă după el. Rockerul şi câinele dispărură din vedere, fără să fie tulburaţi de furtuna de zăpadă şi fără ca ei s-o tulbure.

În majoritatea zilelor îmi doresc să nu fi fost niciodată împovărat cu puterile mele speciale legate de viziuni şi intuiţii, îmi doresc ca mâhnirea adusă de acestea să-mi fie luată de pe suflet, îmi doresc să-mi fie şters din amintire tot ce am văzut din domeniul supranaturalului şi să fiu ceea ce sunt fără acest dar – adică un om care n-are nimic aparte, un suflet în marea sufletelor, înotând prin zile către speranţa unui sanctuar final, dincolo de toate temerile şi durerile.

Dar din când în când există momente în care povara pare să merite cărată: momente de bucurie transcedentală, de frumuseţe inexprimabilă, de minunare care copleşeşte mintea cu veneraţie, sau, ca în acest caz, cu un moment de farmec atât de pătrunzător încât lumea pare mai dreaptă decât este în realitate şi oferă o imagine a ceea ce a fost edenul înainte ca noi să-l distrugem.

Deşi Boo urma să rămână alături de mine în zilele viitoare, Elvis nu avea să mai fie mult timp împreună cu mine. Ştiu însă că imaginea sa, în timp ce fugea încântat prin furtună are să-mi rămână vie în minte în toate zilele pe care aveam să le petrec în această lume, şi după aceea, pentru veşnicie.

– Fiule? zise Knuckles, curios.

Mi-am dat seama că zâmbeam, deşi zâmbetul nu era potrivit acelui moment.

– Domnule, cred că Regele e gata să părăsească locul acesta, la capătul Străzii Singurătății.

– Hotelul inimilor sfărâmate, mă corectă Knuckles.

– Mda. N-a fost un local de cinci stele, unde să fie angajat să cânte.

Knuckles se lumină la față.

– Asta-i grozav!

– E grozav, l-am aprobat eu.

– Probabil că te simți minunat pentru că i-ai deschis ușa cea mare.

– Nu i-am deschis eu ușa. I-am arătat unde e clanța și în ce direcție trebuie s-o apese.

Fratele Quentin spuse, din spatele meu:

– Despre ce discutați voi doi? Nu pot să vă urmăresc.

I-am răspuns, fără să mă întorc:

– O s-o faceți cu timpul, domnule. O să-l urmați, cu timpul. Toți o să-l urmăm, în decursul timpului.

– Pe cine?

– Pe Elvis Presley, domnule.

– Pun pariu că ochiul tău stâng clipește nebunește, zise fratele Quentin.

– Nu cred, i-am replicat eu.

– Nu clipește, zise Knuckles, clătinând din cap.

Parcurseserăm trei sferturi din distanța dintre noua abație și școală când din furtună apăru o chestie forfecând, țopăind, șerpuindu-se, o chestie alcătuită din oase.

CAPITOLUL 38

Cu toate că fratele Timothy fusese ucis – ba chiar pătise ceva mai rău decât dacă ar fi fost ucis – de către una dintre făpturile acelea, o parte din mine, partea Pollyanna[1] pe care nu pot s-o scot complet din mine, voia să creadă că mozaicul veşnic mişcător de oase de la fereastra şcolii şi urmăritorii mei din tunelul de întreţinere al turnului de răcire fuseseră apariţii înfiorătoare, dar de fapt mai puţin ameninţătoare decât un bărbat cu o puşcă, o femeie cu un cuţit sau un senator al SUA cu o idee.

Pollyanna Odd se aşteptase, ca şi în cazul morţilor care zăbovesc în această lume sau al *bodachilor,* ca aceste entităţi să fie invizibile pentru oricine în afară de mine, iar ceea ce i se întâmplase lui Timothy să fi fost un caz singular, pentru că, la urma urmei, prezenţele supranaturale nu au puterea de a le face rău celor vii.

Această posibilitate plină de speranţă fu aruncată la lada de gunoi a intenţiilor bune de apariţia banshee[2]-ei jeluitoare.

Înaltă şi lungă cât doi cai care aleargă unul cu botul în coada celuilalt, caleidoscopică fără încetare chiar şi în timp ce traversa pajiştea, făptura ieşi din vântul cel alb şi traversă pavajul în faţa primului automobil de teren.

---

[1] Eroina unui roman de E.H. Porter, de-un optimism prostesc de exagerat. (n.tr.)

[2] Zână din folclorul irlandez, care prin bocetul ei prevesteşte moartea. (n.tr.)

În *Infernul* lui Dante, Satana cel prizonier îi apăruse poetului prin gheața și ceața cu zăpadă a nivelului inferior înghețat al iadului datorită vântului provocat de cele trei perechi de aripi de piele ale sale. Îngerul prăbușit, cândva frumos, dar acum hidos, fusese ros de disperare, de chin și de răutate.

Tot așa, aici exista chinul și disperarea întrupate în calciul și fosfatul osului, iar raul în măduva acestuia. Intențiile sale erau evidente în aspectul său, în mișcare lentă, iar fiecare intenție a sa era nimicitoare.

Nici unul dintre călugări nu reacționă la această manifestare cu minunare sau cu simpla teamă de necunoscut, nici unul nu fu neîncrezător. Priviră fără excepție apariția ca fiind o monstruozitate, o privire cu dezgust și cu teroare, cu scârbă și cu felul potrivit de ură, ca și cum, deși o vedeau pentru prima dată, recunoșteau în ea o fiară veche și rezistentă.

Dacă vreunul dintre ei rămăsese fără glas, și-l regăsi de îndată și mașina se umplu de exclamații. Nu se auziră chemări către Isus sau Sfânta Fecioară, n-am auzit ezitări sau dificultăți în etichetarea făpturii din fața noastră cu numele demonilor sau cu numele tatălui tuturor demonilor, deși sunt destul de sigur că primele cuvinte scoase de fratele Knuckles au fost *mamma mia!*

Rodion Romanovici opri complet mașina, în timp ce demonul alb trecu prin fața sa.

Când Knuckles frână, anvelopele înfășurate în lanțuri ezitară un pic pe pavajul înghețat, dar nu alunecară și ne oprirăm și noi.

Picioarele osoase ca niște pistoane aruncară fâșii de zăpadă de pe pajiște, în timp ce făptura traversa drumul și continua să meargă mai departe, ca și cum nu ne-ar fi observat. Dâra lăsată de ea prin pulberea proaspătă și modul în care se rotea zăpada ce cădea în curentul provocat de deplasarea ei înlăturară orice îndoială privind realitatea sa.

Convins fiind că dezinteresul manifestat de fiară în ceea ce ne privea era o prefăcătorie și că făptura avea să se întoarcă, i-am spus lui Knuckles:

– Să mergem. Să nu rămânem aici. Să mergem cât mai iute înăuntru.

– Nu pot să plec până nu pleacă ceilalţi, îmi răspunse Knuckles, arătând spre maşina de teren care bloca drumul în faţa noastră.

În partea dreaptă, spre sud, se întindea o pantă abruptă, pe care superscheletul o coborâse cu o graba de miriapod. Era posibil să nu ne împotmolim în troienele mari, dar cu siguranţă că unghiul pantei ar fi făcut să ne dăm peste cap.

În partea de nord a pajiştii, lumina slabă a zilei fără soare şi troienele de zăpadă se strânseseră în jurul arhitecturii fantastice a oaselor neobosite, dar nu văzuserăm făptura pentru ultima oară.

Rodion Romanovici ţinea încă piciorul pe frână, iar luminile roşii de poziţie făceau ca zăpada ce cădea să aibă nuanţă sângerie.

În stânga, pajiştea cobora o jumătate de metru sub nivelul aleii. Probabil că puteam să-l ocolim pe acolo pe Romanovici, dar ar fi fost un risc inutil.

– Rusul aşteaptă să apară din nou făptura aceea, am zis eu. E nebun? Claxonaţi-l!

Knuckles apăsă pe claxon, iar luminile de poziţie ale maşinii lui Romanovici pâlpâiră, apoi Knuckles claxonă din nou, iar rusul începu să se mişte înainte, apoi frână din nou.

Monstrul apăru dinspre nord străbătând câmpul de zăpadă, mergând mai încet decât prima oară, iar apropierea sa mai măsurată provoca un simţământ de intenţii răuvoitoare.

Uluire, teamă, curiozitate, neîncredere: indiferent ce-l imobilizase pe Romanovici, rusul se desprinse din strânsoarea acestui sentiment, iar maşina de teren o luă din loc.

Înainte ca Romanovici să capete viteză, făptura sosi, se ridică, întinse braţe complicate cu cleşti, apucă prada şi trase vehiculul spre ea.

CAPITOLUL 39

Maşina de teren zăcea rezemată pe partea din faţă. Anvelopele ce se roteau încet în partea din spate foloseau în mod inutil puterea de tracţiune în aerul încărcat de zăpadă.

Rusul şi cei opt călugări puteau să iasă doar prin deschizătura din spate sau prin uşile întoarse către cer, dar nu ar fi ieşit nici uşor, nici iute.

Am presupus că fiara fie avea să rupă uşile ca să scotocească înăuntru, după cei nouă oameni, fie să-i înhaţe în timp ce încercau să fugă. Nu ştiam cum avea să le facă ceea ce îi făcuse fratelui Timothy, dar eram sigur că îi va strânge metodic, unul câte unul, şi-i va trage lângă ea.

După ce avea să-i strângă, urma să-i ducă undeva, ca să-i răstignească pe un perete, aşa cum făcuse cu Timothy, transformând trupurile lor muritoare în nouă crisalide. Sau după aceea avea să vină după noi, cei din al doilea vehicul, iar mai târziu, turnul de răcire avea să fie încununat cu optsprezece crisalide.

În loc să acţioneze cu obişnuita-i insistenţă mecanică, făptura se retrase de lângă vehiculul de teren răsturnat şi aşteptă, menţinându-şi forma de bază, dar strângându-se continuu în ea însăşi şi înflorind spre exterior noi modele ca nişte aripi sau ca nişte petale.

Fratele Knuckles, dând dovadă de aplombul lipsit de emoţii al unui şofer cu experienţă, îşi puse centura de siguranţă, ridică plugul de oţel de pe pavaj, bagă în viteză şi o luă înapoi pe alee.

– Nu putem să-i lăsăm prinşi acolo, am zis eu, iar călugării din spatele meu îşi exprimară vociferând aprobarea faţă de vorbele mele.

– Nu părăsim pe nimeni, mă asigură Knuckles. Sper doar că-s suficient de speriaţi să stea locului.

Mormanul de oase stătea de santinelă pe marginea drumului, ca o sculptură macabră, motorizată, creată de nişte jefuitori de morminte. Probabil că aştepta să se deschidă uşile maşinii de teren răsturnate.

După ce am mers cu spatele cincizeci de metri, camioneta basculată deveni o pată pe drum, în josul pantei, iar zăpada ce curgea camuflase aproape complet spectrul din oase.

Mi-am pus şi eu centura de siguranţă şi i-am auzit pe fraţii din spatele meu făcând acelaşi lucru. Chiar când pilotul este însuşi Dumnezeu, merită să iei cu tine o paraşută.

Fratele Knuckles încetini şi opri. Apoi porni, cu un picior pe frână.

Călugării tăceau, nu li se auzea decât sunetul respirării.

Apoi fratele Alfonse zise:

– *Libera nos a malo.*

„Izbăveşte-ne de cel rău."

Knuckles luă piciorul de pe frână şi-l puse pe acceleraţie. Motorul mârâia, lanţurile anvelopelor zăngăneau ritmic pe pavaj, iar noi goneam la vale, intenţionând să ne strecurăm pe lângă automobilul de teren răsturnat şi să-l scoatem din circulaţie pe duşman.

Ţinta noastră păru să nu ne bage în seamă până în penultimul moment – sau poate nu-i era frică de noi.

Am izbit cu plugul în făptură şi am pierdut imediat cea mai mare parte a inerţiei noastre.

O gridină furioasă se abătu peste maşină. Parbrizul crăpă, se dizolvă, căzu înăuntru, peste noi, iar odată cu el veniră atât oase desprinse cât şi structuri articulate.

Un şuvoi de oase complicat combinate aterizã în poala mea, zbătându-se spasmodic ca un crab strivit. Strigătul meu fu la fel de masculin ca acela al unei şcolăriţe surprinse de un păianjen păros. Am aruncat obiectul de pe mine, zvârlindu-l pe podea.

Era rece şi alunecos, dar nu unsuros sau umed, părea să nu conţină căldura vieţii.

Frântura se târî la picioarele mele, nu cu intenţia de a face rău, ci aşa cum trupul decapitat al unui şarpe izbeşte ca un bici, fără intenţie conştientă. Cu toate acestea, mi-am ridicat picioarele pe scaun şi mi-aş fi înfăşurat fustele strâns în jurul meu, dacă aş fi purtat aşa ceva.

După ce ne-am oprit la zece metri de vehiculul răsturnat, am dat înapoi până am ajuns din nou lângă el, în timp ce sub anvelope pocneau şi trosneau tot felul de chestii.

Când am ieşit din camionetă, am găsit pavajul acoperit cu combinaţii de oase care se zbăteau, resturi spintecate din anatomia fragmentată a fiarei. Unele erau mari cât un aspirator, multe de dimensiunile aparatelor de bucătărie – se îndoiau, luceau, se strângeau şi se desfăceau ca şi cum s-ar fi străduit să se supună incantaţiei unui vrăjitor.

Mii de oase izolate, de toate formele şi de toate dimensiunile erau răspândite pe drum. Acestea zângăneau ca şi cum pământul s-ar fi scuturat sub ele, dar eu nu simţeam prin tălpile ghetelor mele de schi nici un cutremur de pământ.

Am tras nişte şuturi resturilor şi le-am aruncat într-o parte, făcând cărare către automobilul de teren răsturnat, apoi m-am cătărat pe latura acestuia. Din interior, călugării grămădiţi se uitară în sus spre mine prin ferestrele laterale, privindu-mă cu ochii mari şi clipind.

Am deschis o uşă şi fratele Rupert se cătără să mă ajute. În scurt timp i-am scos din vehicul pe rus şi pe călugări.

Unii se aleseseră cu vânătăi şi toţi erau şocaţi, dar nici unul dintre ei nu avea răni grave.

Fiecare anvelopă a celui de-al doilea vehicul de teren fusese găurită de cioburile de oase. Vehiculul stătea pe jantă. Trebuia să parcurgem pe jos cei o sută de metri ce rămâseseră până la şcoală.

Nimeni nu simţi nevoia să exprime opinia că, dacă exista un asemenea caleidoscop imposibil, dar ambulant de oase, puteau să apară şi altele. De fapt, din cauza şocului sau a fricii, fură schimbate puţine cuvinte, şi acelea rostite cu glas scăzut.

Resturile scheletice care zornăiau deveniră treptat tăcute, iar unele oase începură să se sfărâme în cuburi de diferite dimensiuni, ca şi cum, la urma urmei, n-ar fi fost oase, ci construcţii formate din piese mai mici, combinate între ele.

În timp ce ne îndreptam spre şcoală, Rodion Romanovici îşi scoase căciula, se opri şi puse câteva cuburi în punga aceea din piele de urs, apucându-le cu mâna înmănuşată.

Rusul îşi ridică ochii şi mă văzu privindu-l. Ţinând căciula într-o mână, ca şi cum ar fi fost o pungă plină cu comori, ridică ceva ce semăna mai mult cu o servietă mare decât cu o trusă de scule şi o porni către şcoală.

În jurul nostru, vântul părea să fie plin de cuvinte, toate furioase şi care deveneau iute şi mai furioase, într-un limbaj brutal, ideal pentru imprecaţii, blesteme, blasfemii şi ameninţări.

Cerul acoperit se lăsa în jos ca să întâlnească solul ascuns, iar dispariţia orizontului fu urmată iute de dispariţia oricărei construcţii a omului sau a naturii. O consistenţă perfectă de lumină străbătu ziua deprimantă, nepermiţând pic de umbră, care nu lumina, dar orbea. În această obscuritate albă, toate contururile terenului dispăreau din vedere, cu excepţia celor din imediata apropiere, iar noi ne-am cufundat într-un alt infinit[1].

Cu magnetismul meu paranormal, nu mă rătăcesc niciodată. Dar cel puţin doi călugări s-ar fi rătăcit pentru vecie, la câţiva metri de şcoală, dacă n-ar fi rămas unul lângă celălalt şi nu s-ar fi ghidat

[1] *Whiteout*, în engleză, în original, o vreme urâtă, în care lumina care vine de sus e egală cu cea reflectată de jos, iar orizontul nu se vede. (n.tr.)

după peticele de asfalt ce dispăreau iute şi care fuseseră scoase la iveală de pluguri, ceva mai devreme.

Alte cimitire umblătoare puteau să fie în apropiere şi banuiam că ele nu aveau să fie orbite de albul infinit. Simţurile pe care le aveau ele nu erau similare – ci poate superioare – celor pe care le aveam noi.

Cu doi paşi înainte să mă izbesc de uşa rulantă a garajului, am văzut-o şi m-am oprit. Când ceilalţi se strânseră în jurul meu, i-am numărat, ca să fiu sigur că erau prezenţi toţi cei şaisprezece călugări. Am numărat şaptesprezece persoane. Rusul era şi el acolo, dar nu-l pusesem la socoteală din greşeală şi pe el.

I-am condus la o uşă mai mică, pentru oameni, de lângă cea mare. Am deschis-o cu cheia mea universală şi am intrat cu toţii în garaj.

După ce toţi se aflară în siguranţă, înăuntru, am închis uşa şi am pus zăvorul.

Fraţii îşi lăsară poverile să cadă pe podea, se scuturară de zăpadă şi-şi traseră jos glugile.

Al şaptesprezecelea călugăr se dovedi a fi fratele Leopold, novicele care venea şi pleca pe furiş, ca o stafie. Figura sa pistruiată arăta mai puţin sănătoasă ca până atunci, iar zâmbetul său obişnuit nu se mai vedea.

Leopold stătea lângă rus şi în atitudinea şi poziţia lor era ceva imposibil de exprimat, dar care sugera că erau aliaţi, într-un fel.

CAPITOLUL 40

Romanovici se lăsă într-un genunchi pe podeaua garajului şi turnă pe ciment, din căciula de blană de urs, o colecţie de cuburi albe.

Specimenul cel mai mare avea latura de vreo patru centimetri, iar cel mai mic de un centimetru. Cuburile erau atât de lustruite şi de netede încât păreau zaruri fără puncte şi nu arătau ca nişte obiecte din natură, ci ca unele făurite de mâna omului.

Se agitau şi zăngăneau lovindu-se unul de celălalt, ca şi cum în ele ar fi existat încă viaţă. Poate că erau agitate de amintirea osului ce fuseseră, poate că erau programate să reconstituie structura aceea, dar le lipsea energia necesară.

Îmi aminteau de fasolea săltăreaţă, seminţele acelea de alior mexican care sunt animate de mişcările larvelor de molie care trăiesc în ele.

Cu toate că nu credeam că agitaţia cuburilor era provocată de echivalentul larvelor de molie, nu aveam de gând să muşc dintr-unul ca să-mi confirm părerea.

În timp ce călugării se strânseseră în jur, ca sa privească zarurile albe, unul dintre exemplarele mai mari se zgudui mai violent şi se sparse în patru cuburi mai mici, identice.

Poate declanşat de această acţiune, un cub mai mic se rostogoli şi se împărţi şi el în patru replici diminuate.

Ridicând privirea de la figurile geometrice care se autodivizau, Romanovici îl privi în ochi pe fratele Leopold.

– Cuantificare, spuse novicele.

Rusul dădu din cap, aprobându-l.

– Ce se întâmplă? am întrebat eu.

În loc să-mi răspundă, Romanovici își îndreptă din nou atenția către zaruri și spuse, poate pentru sine:

– Incredibil. Dar unde-i căldura?

Ca și cum întrebarea îl alarmase, Leopold făcu doi pași înapoi.

– Ar trebui să fii la treizeci de kilometri, îi spuse Romanovici novicelui. Acum e cam târziu pentru asta.

– Vă cunoșteați dinainte să veniți aici, am spus eu.

Cuburile se spărgeau în unități tot mai mici, cu o viteză tot mai mare.

Mi-am îndreptat atenția către călugări, sperând ca aceștia să-mi sprijine cererea ca rusul să-mi răspundă. Am descoperit că atenția lor nu era îndreptată către Romanovici sau Leopold, ci o parte către mine și o parte către straniile – și tot mai micile – obiecte de pe podea.

– Odd, pe când eram în automobilul de teren și am văzut făptura aceea ieșind din zăpadă, tu n-ai părut uimit când ai văzut-o, cum am fost noi, ceilalți, spuse fratele Alfonso.

– Rămăsesem cu gura căscată, i-am răspuns eu.

– Așa ne spune clipitul de ochi, zise fratele Quentin, arătând spre mine și încruntându-se așa cum trebuie să se fi încruntat la numeroșii suspecți în camera de interogatorii a Diviziei omucideri.

În timp ce cuburile continuau să se dividă, crescând spectaculos ca număr, masa lor totală ar fi trebuit să rămână aceeași. Dacă tai un măr în cuburi, bucățile vor cântări cât fructul întreg. Dar aici masa dispărea.

Asta sugera că, la urma urmei, fiara fusese supranaturală, manifestându-se prin intermediul unei substanțe ce părea mult mai materială – dar cu o existență fizică nu mai puțin reală – decât ectoplasma.

Problemele ridicate de această teorie erau multe. În primul rând, fratele Timothy era mort și nu-l ucisese un simplu spirit. Vehiculul de teren nu fusese răsturnat de furia unui poltergeist.

Judecând după expresia îngrozită care înlăturase tot farmecul însorit originar din Iowa de pe figura sa copilărească, fratele Leopold se concentrase în mod clar asupra unei explicații diferite de orice manifestare supranaturală – și prin asta mult mai îngrozitoare.

Pe podea, cuburile deveniseră atât de numeroase și de mărunte încât păreau o mână de sare. Apoi... cimentul rămase gol, de parcă rusul nu-și golise niciodată căciula acolo.

Pe fața fratelui Leopold începu să reapară culoarea, iar călugărul se înfioră, ușurat.

Respingând în mod magistral curiozitatea ce ar fi putut fi îndreptată asupra sa, Romanovici se ridică în picioare și zise, ca să întărească opinia călugărilor că știam mai mult despre această situație decât ei:

– Domnule Thomas, ce-a fost chestia asta?

Toți frații se uitau la mine și mi-am dat seama că eu – cu cheia mea universală și cu o comportare uneori enigmatică – fusesem pentru ei un personaj mult mai misterios decât rusul sau decât fratele Leopold.

– Nu știu ce-a fost, am răspuns eu. Îmi doresc să fi știut.

– De data asta nu s-a văzut nici un clipit din ochi, spuse fratele Quentin. Ai învățat să te stăpânești sau nu mai vorbești în doi peri?

Abatele Bernard zise, înainte să apuc să răspund:

– Odd, aș vrea să le povestești fraților despre abilitățile tale excepționale.

Uitându-mă la figurile călugărilor, care luceau de curiozitate, am zis:

– Domnule, în toată lumea îmi cunosc secretul un număr de oameni mai mic de jumătate din numărul celor prezenți aici. Mă simt ca și cum... mi-aș destăinui secretul în public.

– Le dau dispoziție celor prezenți să considere dezvăluirea ta ca o spovedanie, spuse abatele. Fiind duhovnicii tăi, secretele tale sunt pentru ei ceva pe care trebuie să-l păstreze cu sfințenie.

– Nu vor fi pentru toți, am zis eu, fără să mă ostenesc să-l acuz pe fratele Leopold că fusese lipsit de sinceritate în aspirantura sa și în jurământul depus ca novice, ci adresându-mă doar lui Romanovici.

– Nu plec de aici, spuse rusul, punându-și căciula pe cap ca și cum ar fi vrut să-și sublinieze spusele.

Știusem că avea să insiste să audă ceea ce aveam să le spun celorlalți, dar i-am zis:

– Nu mai aveți de decorat vreo două prăjituri otrăvite?

– Nu, domnule Thomas, le-am terminat pe toate zece.

După ce am mai privit o dată figurile cinstite ale călugărilor, am spus:

– Văd morții care zăbovesc în lumea asta.

– Poate că tipul ăsta evită să răspundă la o întrebare când și când, zise fratele Knuckles, dar nu știe să mintă mai bine decât un copil de doi ani.

– Mulțumesc, am zis eu.

– În cealaltă viață a mea, înainte să simt chemarea lui Dumnezeu, continuă Knuckles, am trăit în marea murdară a mincinoșilor și a minciunilor, și înotam în ea la fel de bine ca oricare dintre ticăloșii aceia. Odd nu-i ca ei, nu-i cum am fost eu cândva. De fapt, nu-i ca nimeni dintre cei pe care i-am cunoscut înainte.

După această prezentare plăcută și înduioșătoare, mi-am spus povestea cât mai succint posibil, inclusiv faptul că am colaborat ani de zile cu șeful poliției din Pico Mundo, care garantase pentru mine față de abatele Bernard.

Călugării mă ascultară, captivați, și nu exprimară nici o îndoială. Cu toate că fantomele și *bodachii* nu făceau parte din doctrina credinței lor, erau oameni care-și dedicaseră viața convingerii depline că universul fusese creat de Dumnezeu și avea o

ordine verticală sacră. Deoarece găsiseră o cale de a înțelege existența monstrului din furtună – definindu-l ca demon – nu puteau fi aruncați într-un vârtej spiritual sau intelectual cerându-li-se să creadă că un bucătar de minuturi șmecher era vizitat de morții fără odihnă și că acesta încerca să le facă dreptate, pe cât putea.

Fură emoționați aflând că fratele Constantine nu se sinucisese. Dar silueta fără față a Morții din clopotniță îi intrigase mai mult decât îi speriase și fură de acord că dacă s-ar fi folosit un exorcism tradițional în cazul acestor două apariții recente, existau mari șanse ca acesta să fie mai eficient în cazul fantomei din turn decât în cazul superscheletului ce putea să răstoarne o mașină de teren.

Nu-mi dădeam seama dacă fratele Leopold sau Rodion Romanovici mă credea, dar nu le datoram celor doi vreo altă dovadă pe lângă sinceritatea istorisirii mele.

– Nu cred că un exorcism va avea efect în vreunul din cele două cazuri, i-am spus eu lui Leopold. Tu ce crezi?

Novicele își plecă privirea către locul de pe podea unde fuseseră cuburile. Își linse nervos buzele.

Rusul îl scuti de tovarășul său de obligația de a răspunde.

– Domnule Thomas, sunt pregătit pe deplin să cred că trăiești pe o muchie între această lume și cea următoare, că vezi ceea ce noi nu putem să vedem. Iar acum ai văzut apariții ce până acum ți-au fost necunoscute.

– V-au fost și dumneavoastră necunoscute până acum? am întrebat eu.

– Domnule Thomas, sunt doar un bibliotecar, fără un al șaselea simț. Dar sunt credincios, indiferent dacă mă credeți sau nu, iar acum, după ce ți-am auzit povestea, sunt îngrijorat pentru copii la fel de mult ca și tine. De cât timp dispunem? *Când* se va întâmpla ceea ce se va întâmpla?

Am clătinat din cap.

– Am văzut doar șapte *bodachi* în dimineața asta. Ar fi fost mai mulți dacă violența ar fi fost iminentă.

– Asta a fost azi-dimineaţă. Crezi că ar trebui să aruncăm o privire acum, la unu şi jumătate după-amiaza?

– Luaţi toate uneltele şi... armele, îi sfătui abatele Bernard pe călugări.

Zăpada se topise pe ghetele mele. Le-am şters pe preşul de la uşa dintre garaj şi subsolul şcolii, în timp ce toţi ceilalţi, veterani ai iernilor şi mult mai pregătiţi decât mine, îşi scoaseră cizmele de cauciuc cu fermoar şi le lăsară acolo.

Prânzul se sfârşise şi majoritatea copiilor erau în camerele de recuperare şi recreere, camere pe care le-am vizitat împreună cu abatele, cu câţiva fraţi şi cu Romanovici.

Umbre de funingine, aruncate de ceva ce nu era din lumea aceasta, alunecau prin încăperile acelea şi prin hol, tremurând de bucuria pe care o anticipau, crunte şi lacome, părând să se înfioreze la vederea copiilor nevinovaţi despre care ştiau că, după un timp, vor ţipa cuprinşi de chinuri şi de groază. Am numărat şaptezeci şi doi de *bodachi* şi am ştiut că alţii dădeau târcoale pe coridoarele de la etajul doi.

– Curând, i-am spus eu abatelui. Va începe curând.

CAPITOLUL 41

În timp ce cei şaisprezece călugări războinici şi novicele duplicitar hotărau cum să fortifice cele două case ale scărilor ce deserveau etajul doi al şcolii, sora Angela se duse să se asigure că şi călugăriţele ei erau pregătite să ofere orice ajutor ce ar fi putut fi necesar.

În timp ce mă îndreptam către postul de lucru al asistentelor din partea de nord-vest, sora Angela apăru lângă mine.

– Oddie, am auzit că s-a întâmplat ceva în timpul călătoriei de înapoiere de la abaţie.

– Da, doamnă. Sigur că s-a întâmplat. Nu am timp acum să vă povestesc, dar agentul dumneavoastră de asigurări va avea o mulţime de întrebări.

– Avem *bodachi* aici?

Am privit în dreapta şi în stânga, în camerele pe lângă care treceam.

– Sora, mişună peste tot.

Rodion Romanovici ne urma cu aerul plin de autoritate al unuia dintre acei bibliotecari care conduc mulţimea cu o privire încruntată, care şoptesc „linişte“ suficient de tăios ca să sfâşie ţesuturile fine ale urechii interne şi care aplică o amendă pentru depăşirea termenului de restituire a unei cărţi cu ferocitatea unui dihor turbat.

– La ce ajută domnul Romanovici aici? întrebă sora Angela.

– Nu ajută cu nimic, doamnă.

– Atunci ce face?

– Probabil complotează.

– Să-l arunc afară? întreba ea.

Prin mintea mea pâlpâi un film scurt, în care maica superioară îi sucea rusului brațul la spate, într-o mișcare deșteaptă de tae kwon do și-l târa pe scări până la bucătărie, făcându-l să stea într-un colț, pe un scaun, până la Sfântu-așteaptă.

– De fapt, doamnă, prefer să se țină după mine decât să mă întreb unde e și ce face.

La postul de lucru al asistentelor medicale, sora Miriam – cu veșnicul *Mulțumita Domnului* pe buze, sau măcar pe buza inferioară – stătea încă în spatele mesei.

– Dragule, norii negri ai misterului ce te înconjoară au devenit atât de deși, încât abia mai pot să te văd. Ceața asta plină de funingine o să treacă pe stradă și oamenii o să zică: „Uite-l pe Odd Thomas. Mă întreb cum mai arată azi".

– Soră, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. O cunoașteți pe Justine din camera treizeci și doi?

– Dragule, nu numai că îi cunosc pe fiecare copil de aici, dar îi iubesc pe toți de parcă ar fi ai mei.

– Pe când avea patru ani, tatăl ei a înecat-o în cadă, dar n-a terminat treaba, așa cum a făcut cu mama ei. Așa e, am dreptate?

Călugărița își miji ochii.

– Nu vreau să mă gândesc în ce loc putrezește sufletul lui acum, zise ea, apoi aruncă o privire spre maica stareță și adăugă, cu o nuanță de vinovăție în glas: De fapt, nu numai că mă gândesc uneori, dar îmi face plăcere să mă gândesc la asta.

– Soră, trebuie să știu dacă, de fapt, individul și-a terminat treaba, iar Justine a fost moartă pentru două minute, înainte ca poliția și cei de la salvare s-o resusciteze. Se poate sa se fi întâmplat așa ceva?

– Da, Oddie, spuse sora Angela. Putem să verificăm în dosarul ei, dar cred că așa s-a întâmplat. Fata a suferit vătămări ale creierului din cauza lipsei prelungite de oxigen. De fapt, nu prezenta semne vitale atunci când poliția a năvălit în casă și a găsit-o.

De aceea fata putea să slujească drept punte între lumea noastră și cea următoare. Fusese cândva acolo, chiar dacă pentru scurt timp, și fusese trasă înapoi de oameni cu cele mai bune intenții. Stormy putuse să ajungă la mine prin Justine pentru că Justine aparținea Celeilalte Părți mai mult decât aparținea lumii de aici.

– Mai există și alți copii care au suferit vătămări ale creierului din cauza lipsei de oxigen? am întrebat eu.

– Câțiva, îmi confirmă sora Miriam.

– Aceștia sunt... e vreunul dintre ei mai sprinten decât Justine? Nu, nu asta e problema. Sunt în stare să vorbească? Asta vreau să știu.

Rodion Romanovici, care se dusese lângă masă, alături de maica stareță, se încruntă spre mine, ca un antreprenor de pompe funebre care, având nevoie de clienți, credea că voi fi curând un candidat pentru îmbălsămare.

– Da, răspunse sora Angela. Există cel puțin doi.

– Trei, o corectă sora Miriam.

– Doamnă, a fost vreunul dintre cei trei mort din punct de vedere clinic și reînviat de către poliție sau de infirmieri, așa cum a fost Justine?

Sora Miriam se încruntă și se uită la maica superioară.

– Știți să se fi întâmplat așa ceva?

Sora Angela clătină din cap.

– Presupun că ar trebui să scrie în dosarul pacientului.

– Doamnă, cât timp ar dura să parcurgem dosarele?

– O jumătate de oră, patruzeci de minute. S-ar putea să găsim ceva chiar în primul dosar.

– Soră, vă rog să verificați, cât de iute puteți. Am nevoie de un copil care a fost cândva mort, dar care poate să vorbească.

Dintre cei trei, doar sora Miriam nu ştia nimic despre cel de-al şaselea simţ al meu.

– Dragule, începi să devii cam obsedat de fantome...

– Am fost întotdeauna, soră.

CAPITOLUL 42

În camera 14, Jacob terminase ultimul portret al mamei sale şi îl stropise cu fixativ. Ascuţea cu grijă fiecare dintre multele sale creioane folosind bucata de glaspapir, pregătindu-le pentru foaia goală din blocul de desen de pe şevalet.

Pe masă mai era o tavă plină cu farfurii goale şi cu tacâmuri murdare.

Nu era prezent nici un *bodach*, dar spiritul întunecat care-şi spunea Rodion Romanovici stătea în uşa deschisă, cu haina pe braţ, dar cu căciula de blană pe cap. Îi interzisesem să intre în cameră, pentru că prezenţa sa încruntată ar fi putut să-l intimideze pe tânărul şi timidul artist.

Dacă rusul ar fi intrat în cameră împotriva voinţei mele, i-aş fi smuls căciula de pe cap, aş fi dus-o la fund şi aş fi ameninţat să i-o parfumez cu esenţă de Odd dacă nu se retrăgea. Pot să fiu nemilos.

M-am aşezat la masă, în faţa lui Jacob, şi i-am zis:

– Tot eu sunt. Odd Thomas în persoană.

Spre sfârşitul vizitei mele anterioare, Jacob întâmpinase comentariile şi întrebările mele cu o asemenea tăcere, încât fusesem convins că se retrăsese într-o redută internă de unde nu mă mai auzea sau nici măcar nu-şi dădea seama că sunt prezent.

– Noul portret al mamei tale a ieşit foarte bine. E unul dintre cele mai bune.

Sperasem să-l găsesc într-o dispoziţie mai vorbăreaţă decât atunci când îl văzusem ultima oară. Speranţa aceasta se dovedea a fi deşartă.

– Mama ta ar fi fost foarte mândră de talentul tău.

Jacob termină de ascuţit ultimul creion, îl ţinu în mână şi-şi îndreptă atenţia către blocul de desen, privind pagina albă.

– De când am fost aici, i-am spus eu, am mâncat un sendviş minunat cu carne de vită şi o murătură care probabil că n-a fost otrăvită.

Limba groasă a lui Jacob apăru la vedere, iar el o muşcă uşor, hotărând probabil unde va fi prima trăsătură de creion.

– Apoi un individ rău mai că m-a spânzurat în clopotniţă, după care am fost fugărit printr-un tunel de o făptură mare, rea şi îngrozitoare, iar apoi m-am aventurat în zăpadă împreună cu Elvis Presley.

Jacob începu să traseze continuu, fără efort, conturul a ceva ce n-am recunoscut de îndată, pentru că priveam imaginea cu capul în jos.

În uşă, Romanovici oftă, nerăbdător.

Am spus, fără să mă uit la el:

– Îmi pare rău. Ştiu că tehnicile mele de interogare nu sunt la fel de directe ca acelea ale bibliotecarilor. După care i-am zis lui Jacob: Sora Miriam zice că ţi-ai pierdut mama pe când aveai treisprezece ani, cu peste doisprezece ani în urmă.

Jacob desena o barcă văzută de sus.

– Eu nu mi-am pierdut niciodată mama, pentru că, de fapt, n-am avut niciodată una. Dar am pierdut-o pe fata pe care o iubeam. Ea însemna totul pentru mine.

Cu câteva linii, Jacob sugeră că marea – atunci când avea să fie desenată complet – avea valuri blânde.

– Era frumoasă, fata aceea, şi avea un suflet frumos. Era amabilă şi dură, blândă şi hotărâtă. Era deşteaptă, mai deşteaptă decât mine. Şi foarte amuzantă.

Jacob se opri să privească ceea ce pusese pe hârtie până atunci.

– Jacob, viața a fost dură cu fata aceea, dar ea avea curaj cât să ajungă pentru o armată întreagă.

Jacob își retrase limba și-și mușcă buza inferioară.

– N-am făcut niciodată dragoste. Din cauza unui lucru rău care i se întâmplase pe când era fetiță, dorea să mai aștepte. Să aștepte până când ne puteam permite să ne căsătorim.

Folosind două stiluri de haşurare, Jacob începu să dea substanță carenei navei.

– Uneori credeam că n-o să pot să aștept, dar până la urmă am reușit. Pentru că ea mi-a dăruit multe alte lucruri, iar ceea ce mi-a dăruit ea era de o mie de ori mai mult decât ar fi putut să-mi dea o mie de fete. Tot ce dorea ea era dragoste cu respect, respectul era foarte important pentru ea, iar eu i l-am oferit. Nu știu ce-a văzut ea la mine. Dar i-am oferit respect.

Creionul șușotea pe hârtie.

– S-a ales cu patru gloanțe în piept și în abdomen. Fata mea dragă, care n-a făcut rău nimănui...

Creionul care se mișca îi oferea consolare lui Jacob. Vedeam cum găsea consolare în creație.

– Jacob, l-am ucis pe cel care a omorât-o. Dacă aș fi ajuns cu două minute mai devreme, aș fi putut să-l ucid înainte s-o omoare.

Creionul ezită, dar apoi își continuă mișcarea.

– Eu și fata mea suntem destinați să fim veșnic împreuna. Avem un cartonaș de la o ghicitoare care spune asta. Şi vom fi... veșnic. Momentul de aici, de acum, e doar o pauză între primul act și cel de-al doilea.

Poate că Jacob avea convingerea că Dumnezeu îi va ghida mâna și-i va arăta barca și locul precis de pe ocean în care suna clopotul, astfel încât să știe, în cele din urmă, când îi va veni timpul să plece plutind.

– Cenușa fetei mele n-a fost împrăștiată pe mare. Mi-au dat-o mie, într-o urnă. Un prieten al meu, din orașul meu natal, o păstrează în loc sigur.

În timp ce creionul șușotea, Jacob murmură:

– Ea poate să cânte.

– Dacă avea vocea la fel de frumoasă pe cât îi era figura, atunci trebuie să fi fost tare plăcuta. Ce cânta?

– Ceva frumos. Doar pentru mine. Când venea întunericul.

– Cânta ca să te adoarmă.

– Când mă trezeam şi întunericul nu plecase încă, iar întunericul părea atât de mare, atunci ea cânta uşor şi făcea iarăşi întunericul mic.

Acesta este lucrul cel mai bun pe care-l putem face unul pentru celălalt: să faci întunericul mic.

– Jacob, mi-ai povestit mai devreme despre cineva numit N-a-fost-niciodată.

– El e N-a-fost-niciodată şi nouă nu ne pasă.

– Ai spus că a venit să te vadă când erai „plin de întuneric".

– Jacob era plin de întuneric şi N-a-fost-niciodată a zis: „Lasă-l să moară".

– „Plin de întuneric" înseamnă că erai bolnav. Foarte bolnav. Cine era omul care a zis că trebuie să te lase să mori? Era doctor?

– El era N-a-fost-niciodată. Asta era. Şi noua nu ne pasă.

Am privit liniile graţioase care apăreau dintr-un creion simplu, ţinut de degetele butucănoase ale mâinii scurte şi late.

– Jacob, îşi aminteşti figura lui N-a-fost-niciodată?

– Cu mult timp în urmă, spuse el, clătinând din cap. Cu mult timp în urmă.

Cataracte de zăpadă căzută orbiseră ochiul ferestrei.

În prag, Romanovici arătă cu degetul ceasul său de mână şi ridică din sprâncene.

Ne rămăsese puţin din timpul preţios, dar nu-mi trecea prin minte unde aş putea să-l petrec mai bine decât aici, unde fusesem trimis prin intermediul Justinei, cea care fusese cândva moartă.

Intuiţia îmi generă o întrebare care mi se păru importantă:

– Jacob, ştii cum mă cheamă, cunoşti numele meu întreg?

– Odd Thomas în persoană.

– Da. Numele meu de familie e Thomas. Ştii care-i numele tău de familie?

– Numele ei.

– Corect. Este şi numele mamei tale.

– Jennifer.

– Acesta e prenumele, aşa cum e Jacob.

Creionul se opri din mişcare, de parcă amintirea mamei sale devenise atât de vie, încât nu mai rămăsese liberă nici o parte a minţii sau sufletului său ca să-i ghideze desenul.

– Jenny, zise el. Jenny Calvino.

– Deci tu eşti Jacob Calvino.

– Jacob Calvino, confirmă el.

Intuiţia îmi spusese că numele era revelator, dar numele nu însemna nimic pentru mine.

Creionul se mişcă din nou, iar ambarcaţiunea căpătă mai departe formă, nava din care fusese împrăştiată cenuşa lui Jenny Calvino.

Ca şi în timpul vizitei mele precedente, pe masă se afla un al doilea bloc de desen, închis. Cu cât încercam mai mult – şi dădeam greş – să mă gândesc la nişte întrebări cu care să extrag informaţii vitale de la Jacob, cu atât atenţia îmi era atrasă mai mult de blocul de desen.

Dacă aş fi cercetat al doilea bloc de desen fără permisiune, Jacob ar fi considerat curiozitatea mea drept o violare a intimităţii sale. Ar fi fost jignit şi s-ar fi retras în sine din nou şi de atunci nu mi-ar mai fi oferit nimic.

Pe de altă parte, dacă îi ceream să-mi arate blocul de desen şi ar fi refuzat să-mi dea voie să-l văd, calea investigaţiei ar fi fost blocată.

Numele de familie al lui Jacob nu fusese revelator, cum crezusem că va fi, dar nu credeam că intuiţia mă înşelase şi de data asta. Blocul de desen părea că luceşte, că pluteşte deasupra mesei, era lucrul cel mai plin de viaţă din încăpere, era ultrareal.

Am tras blocul în faţa mea, iar Jacob fie că nu băgă de seamă, fie că nu se sinchisi.

Când am întors coperta, am găsit un desen al singurei ferestre a încăperii în care mă aflam. Pe geam se apăsa un caleidoscop de oase, iar Jacob îl redase în cele mai mici amănunte.

Simțind că am găsit ceva alarmant, Romanovici făcu un pas în încăpere.

Am ridicat un braț, ca să-l avertizez să se oprească, dar am ridicat desenul astfel încât să-l poată vedea.

Când am întors pagina, am găsit o altă reprezentare a fiarei, la aceeași fereastră, dar de data asta oasele alcătuiau un model diferit de primul.

Fie făptura aceea se ținuse de fereastră suficient de mult timp pentru ca Jacob s-o deseneze în cele mai mici detalii – lucru de care mă îndoiesc –, fie Jacob avea o memorie fotografică.

Al treilea desen era al unei siluete îmbrăcate într-o rasă, care purta un colier din dinți și oase omenești: Moartea, așa cum o văzusem în clopotniță, cu mâini albe și fără față.

Eram pe cale să-i arăt desenul lui Romanovici, când trei *bodachi* intrară pe furiș în cameră, iar eu am închis blocul de desen.

CAPITOLUL 43

Fie pentru că nu erau interesate de mine, fie pentru că se prefăceau că nu sunt interesate de mine, dar cele trei siluete sinistre se strânseră în jurul lui Jacob.

Mâinile lor fără degete erau la fel de lipsite de amănunte ca trupurile şi feţele lor. Dar sugerau mai degrabă labe – sau extremităţile cu membrană ale amfibienilor – decât mâini.

În timp ce Jacob lucra, fără să fie conştient de prezenţa vizitatorilor fantomatici, aceştia păreau că-i mângâie pieptul. Tremurând de aţâţare, spectrele urmăreau curba gâtului său gros şi-i masau umerii solizi.

Bodachii păreau să perceapă această lume cu unele simţuri – dacă nu chiar cu toate cele cinci simţuri obişnuite – poate şi cu un al şaselea simţ propriu lor, dar nu aveau nici o influenţă asupra lucrurilor de aici. Dacă o sută de *bodachi* ar fi trecut în mare grabă, în haită compactă, n-ar fi scos nici un sunet, n-ar fi produs nici cel mai uşor curent.

Păreau să se înfioreze la o radiaţie emisă de Jacob şi care era invizibilă pentru mine – poate forţa vitală a acestuia – ştiind că în curând îi va fi smulsă. Când ceva mai târziu urma să apară violenţa şi oroarea ce-i atraseseră aici, *bodachii* aveau să tremure, să se zbată şi leşine în extaz.

Avusesem în alte dăţi motive să bănuiesc că *bodachii* ar putea să nu fie spirite. Mă întreb uneori dacă nu sunt călători în timp care se întorc în trecut în trupuri virtuale, nu fizice.

Dacă lumea noastră curentă, barbară, parcurge o spirală ascendentă a corupției și brutalității, atunci descendenții noștri vor deveni atât de plini de cruzime și atât de perverși din punct de vedere moral, încât ar putea să călătorească prin timp ca să ne privească suferind, ca să asiste cuprinși de orgasm la băile de sânge din care se trage civilizația lor bolnavă.

De fapt, asta ar însemna doar câțiva pași în jos față de fascinația din prezent a publicului pentru reportaje despre dezastre de pretutindeni, articole despre crime sângeroase și colportarea neîncetată de teamă care alcătuiește știrile de la televizor.

Acești descendenți ai noștri vor arăta în mod sigur la fel ca noi și ar putea să fie confundați cu noi, dacă ar călători aici în trupurile lor adevărate. Iar această siluetă târâtoare de *bodach,* trupul virtual, ar fi o reflecție a sufletelor lor bolnave, deformate.

Unul dintre cei trei *bodachi* umbla în patru labe prin încăpere, apoi sări pe pat, părând că adulmecă cearșafurile.

Un alt *bodach* se strecură printr-o crăpătură de sub ușa băii, de parcă ar fi fost un fum purtat de un curent de aer. Nu știu ce a făcut acolo, dar sunt convins că nu avusese nevoie de oliță.

Bodachii nu trec prin ziduri și uși închise, așa cum pot morții care zăbovesc în lumea aceasta. Au nevoie de o crăpătură, de o despicătură, de o gaură de cheie.

Deși nu au masă și nu pot fi afectați de gravitație, *bodachii* nu pot zbura. Urcă și coboară scările sărind câte trei, patru trepte deodată, dar nu alunecă prin aer precum fantomele din filme. I-am văzut gonind în haite cuprinse de nebunie, iuți ca niște pantere, dar viteza lor era restrânsă de conturile terenului.

Păreau să fie legați de unele reguli ale lumii noastre – nu de toate.

Romanovici zise, din prag:

– E ceva în neregulă?

Am clătinat din cap și am făcut un gest subtil – trage fermoarul la gură – pe care orice bibliotecar adevărat l-ar fi înțeles de îndată.

Deşi îi urmăream pe furiş pe *bodachi*, mă prefăceam că-s interesat doar de desenul lui Jacob care reprezenta o barcă pe mare.

În toata viaţa mea întâlnisem doar o singură persoană care putea să vadă *bodachii*, un băiat englez de şase ani. La câteva clipe după ce vorbise cu voce tare despre prezenţa lor întunecată – în auzul lor – fusese strivit de un camion scăpat de sub control.

Conform medicului legist din Pico Mundo, şoferul camionului suferise un infarct grav şi se prăbuşise pe volan.

Da, bine. Şi soarele răsare în fiecare dimineaţă din întâmplare, iar faptul că după apus urmează întuneric se explică printr-o simplă coincidenţă.

După ce *bodachii* plecară din camera cu numărul 14, i-am spus lui Romanovici:

– Timp de un minut n-am fost singuri aici.

Am deschis blocul de desen la al treilea desen şi am privit Moartea fără figură, împodobită cu dinţi omeneşti. Următoarele pagini erau albe.

Când am împins blocul către Jacob şi m-am uitat către acesta, Jacob nu se uită la blocul de desen, ci rămase concentrat asupra lucrului său.

– Jacob, unde ai văzut faptura aceasta?

El nu-mi răspunse, iar eu am sperat că nu mă părăsise din nou.

– Jake, am văzut şi eu făptura aceasta. Chiar azi. În vârful clopotniţei.

Jacob îşi înlocui creionul cu altul şi-mi zise:

– A venit aici.

– În camera asta, Jake? Când a venit aici?

– A venit de multe ori.

– Şi ce-a făcut aici?

– L-a privit pe Jacob.

– Doar te-a privit?

Marea începu să curgă din creionul său. Nuanţele şi texturile iniţiale desenate pe hârtie sugerau că apa avea să fie vălurită, sinistră şi întunecată.

– De ce te-a privit? am întrebat eu.

– Ştii tu de ce.

– Ştiu? Cred că am uitat.

– Vrea să fiu mort.

– Ai spus mai devreme că N-a-fost-niciodată te vrea mort.

– El e N-a-fost-niciodată, iar nouă nu ne pasă.

– Desenul acesta, silueta asta cu glugă – el e N-a-fost-niciodată?

– Nu mi-e frică de el.

– El e cel care a venit să te vadă când erai bolnav, atunci când erai plin de întuneric?

– N-a-fost-niciodată a zis: „Lasă-l să moară", dar ea nu l-a lăsat pe Jacob să moară.

Fie că Jacob vedea spirite, ca şi mine, fie personajul acela al morţii nu era un spirit, aşa cum nu fusese nici cimitirul umblător.

Încercând să stabilesc care era adevărul, am întrebat:

– Mama ta l-a văzut pe N-a-fost-niciodată?

– Ea a spus „vino", iar el a venit imediat.

– Unde erai când a venit?

– Unde toţi purtau alb şi pantofi care scârţâiau şi foloseau ace pentru medicamente.

– Deci erai într-un spital şi N-a-fost-niciodată a venit. Dar a venit îmbrăcat într-o rasă neagră cu glugă, cu un colier din dinţi omeneşti?

– Nu. Nu aşa, nu atunci, de mult, ci numai acum.

– Şi avea o figură, nu-i aşa?

Cu nuanţe diferite, marea căpătă formă, plină de propriul întuneric, dar luminată de reflectarea cerului.

– Jacob, personajul avea faţă atunci, cu mult timp în urmă?

– Faţă şi mâini, iar ea a zis „Ce-i cu tine?" şi N-a-fost-niciodată a zis „Ce-i rău cu el?" şi ea a zis „Doamne, Doamne, ţi-e teamă să-l atingi" şi el e zis „Nu fi furioasă din cauza asta".

Jacob ridică apoi creionul de pe hârtie, pentru că mâna începuse să-i tremure.

Emoţia din glasul său fusese intensă. Către sfârşitul discursului, defectul său de vorbire devenise mai puternic.

Îngrijorat că aveam să-l fac să se retragă în sine dacă insistam, i-am lăsat timp să se liniştească.

Când mâna încetă să îi tremure, Jacob reveni la crearea mării.

– Jake, mi-ai fost de mare ajutor. Mi-ai devenit prieten şi ştiu că nu-i uşor pentru tine, dar te iubesc pentru că-mi eşti un asemenea prieten.

El se uită pe furiş la mine, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre hârtia de desen.

– Jake, vrei să desenezi ceva deosebit pentru mine? Vrei să desenezi faţa lui N-a-fost-niciodată, aşa cum arăta cu mult timp în urmă?

– Nu pot, spuse el.

– Sunt sigur că ai o memorie fotografică. Asta înseamnă că-ţi aminteşti tot ce ai văzut, în cele mai mici amănunte, chiar dacă a fost cu mult timp înainte de ocean, de clopot şi de plecatul plutind.

M-am uitat la peretele cu multe portrete ale mamei sale.

– Aşa cum îţi aminteşti figura mamei tale. Jake, am dreptate? Îţi aminteşti tot ce-a fost cu mult timp în urmă, îţi aminteşti limpede, ca şi cum l-ai fi văzut cu o oră în urmă?

– Doare, zise el.

– Ce doare, Jake?

– Totul, atât de limpede.

– Sunt convins că-i aşa. Ştiu că doare. Fata mea a dispărut de şaisprezece luni, iar eu o văd mai limpede cu fiecare zi.

Jacob desena, iar eu am aşteptat.

Apoi i-am zis:

– Ştii câţi ani aveai când ai fost în spital?

– Şapte. Aveam şapte ani.

– Vrei să-mi desenezi figura lui N-a-fost-niciodată de pe vremea când ai fost în spital, pe când aveai şapte ani?

– Nu pot. Ochii mei erau caraghioşi atunci. Ca o fereastră cu ploaie şi nimic nu se vede limpede prin ea.

– Vederea ta era neclară în ziua aceea?

– Neclară.

– Cred că din cauza bolii, am spus eu, părăsit de speranța. Cred că era neclar...

Am întors paginile blocului de desen la al doilea desen, cel al caleidoscopului de oase de la fereastră.

– Cât de des ai văzut faptura asta, Jake?

– Au fost mai multe. Diferite.

– De câte ori a fost la fereastră?

– De trei ori.

– Doar de trei ori? Când?

– De două ori ieri. Apoi când m-am trezit din somn.

– Când te-ai trezit în dimineața asta?

– Da.

– Și eu le-am văzut, i-am spus eu. Nu-mi dau seama ce sunt. Jake, ce crezi că sunt?

– Câinii lui N-a-fost-niciodată, spuse el, fără ezitare. Nu mi-e frică de ei.

– Câini? Nu văd câini...

– Nu câini, ci ca niște câini, îmi explică el. Ca niște câini rai. I-a învățat să ucidă, iar el îi trimite și ei ucid.

– Câini de atac, am zis eu.

– Nu mi-e frică și nu-mi va fi.

– Ești un tânăr curajos, Jacob Calvino.

– Ea a spus... a spus „nu-ți fie frică, nu ne-am născut să ne fie frică tot timpul, ne-am născut să fim fericiți, copiii râd de orice, ne-am născut fericiți și ca să facem o lume mai bună".

– Îmi doresc să o fi cunoscut pe mama ta.

– Ea spunea că oricine... oricine, chiar dacă-i bogat sau sărac, dacă-i cineva mare sau un nimeni – toata lumea are un har.

Pe figura sa se așternu pacea, când rosti cuvântul *har*.

– Știi ce e un har?

– Da.

– Un har e un lucru pe care l-ai primit de la Dumnezeu, pe care îl folosești ca să faci o lume mai bună sau să nu-l folosești, trebuie să alegi.

– Cum e arta ta, am spus eu. Ca desenele tale minunate.

– Precum clătitele tale, spuse el.

– Aha, știi ca fac clătite.

– Clătitele alea sunt un har.

– Mulțumesc, Jake. Dragut din partea ta, am spus eu, am închis blocul de desen și m-am ridicat de pe scaun. Acum trebuie sa plec, dar mi-ar plăcea să revin, dacă ești de acord.

– Sunt de acord.

– O să te simți bine?

– Da, mă asigură el.

M-am dus lânga el, i-am pus mâna pe umăr și am privit desenul din perspectiva lui.

Jacob reda lucrurile splendid, dar nu era doar atât. Înțelegea calitatea luminii, înțelegea faptul ca lumina exista chiar și în întuneric, înțelegea frumusețea luminii și necesitatea ei.

În fereastra, deși crepusculul iernii avea sa vina abia peste câteva ore, majoritatea luminii fusese înlaturata de pe cerul bântuit de furtună. Ziua devenise deja întunecată.

Ceva mai devreme, Jacob ma avertizase ca întunericul va veni odată cu întunericul. Poate ca nu trebuia să speram ca moartea avea să aștepte să se facă noapte pe deplin. Poate ca bezna acelei false înserări era suficient de întunecoasa.

CAPITOLUL 44

Când am ieşit din camera cu numărul 14, după ce-i promisesem lui Jacob că o să mă întorc, Rodion Romanovici îmi zise:

– Domnule Thomas, modul în care l-ai interogat pe tânărul acela nu a fost cel pe care l-aş fi folosit eu.

– Da, domnule, dar călugăriţele interzic cu severitate smulgerea unghiilor cu cleştele.

– Mda, chiar şi călugăriţele greşesc câteodată. Voiam să spun că ai scos informaţii de la el pe cât a fost cu putinţă. Sunt impresionat.

– Nu ştiu, domnule. Mă apropii de ceea ce mă interesează, dar n-am ajuns încă acolo. Jacob are cheia. Am fost trimis la el pentru că are cheia.

– De cine ai fost trimis?

– De cineva care-i mort şi care a încercat să mă ajute prin intermediul lui Justine.

– Prin intermediul fetei care a fost înecată şi pe care ai menţionat-o anterior, cea care a fost moartă şi a reînviat.

– Da, domnule.

– Am avut dreptate în privinţa ta, spuse Romanovici. Complex, complicat, chiar încâlcit.

– Dar inofensiv, l-am asigurat eu.

Sora Angela veni spre noi, fără să-şi dea seama că trecea printr-un grup de *bodachi*, împrăştiindu-i.

Călugăriţa începu să vorbească, iar eu i-am făcut semn să-şi tragă fermoarul la gură. Ea îşi mişti ochii de degetel, pentru că putea

să înțeleagă chestia cu *bodachii*, dar nu era obișnuită să i se spună să-și țină gura.

După ce spiritele maligne dispărură în diferite camere, i-am spus:

– Doamnă, sper să mă ajutați. Ce știți despre tatăl lui Jacob?

– Despre tatăl lui? Nimic.

– Credeam că aveți informații despre familiile tuturor copiilor.

– Avem. Dar mama lui Jacob n-a fost niciodată căsătorită.

– Jenny Calvino. Deci era numele ei de fată, nu cel din urma căsătoriei.

– Da. Înainte să moară de cancer, ea a aranjat ca Jacob să fie primit într-o casă a bisericii.

– Cu doisprezece ani în urmă.

– Da. Nu avea familie care să aibă grijă de Jacob. În acte, acolo unde trebuia scris numele tatălui, ea a scris – îmi pare rău că trebuie să spun asta – „necunoscut".

– N-am întâlnit-o niciodată pe doamna Calvino, dar puținul pe care-l știu despre ea mă face să nu cred că a dus o viața atât de plină de promiscuitate, încât să nu știe cine era tatal copilului ei.

– Oddie, e o lume a întristării, pentru că noi o facem să fie astfel.

– Am aflat câteva lucruri de la Jacob. A fost foarte bolnav pe când avea șapte ani, nu-i așa?

Călugărița dădu din cap.

– E scris în dosarul său medical. Nu sunt sigură, dar cred că a avut un soi de infecție a sângelui. Aproape că a murit.

– Din cele spuse de Jacob, cred ca Jenny l-a chemat pe tatăl lui la spital. N-a fost o reuniune călduroasa și placută de familie. Dar numele individului... ar putea să fie cheia la tot ce se întâmplă.

– Jacob nu cunoaște numele?

– Nu cred că mama lui i l-a spus vreodată. Dar cred că domnul Romanovici îl cunoaște.

Surprinsă, sora Angela întrebă:

– Îl știți, domnule Romanovici?

– Dacă îl știe, n-o să vi-l spună, am zis eu.

Stareța se încruntă:

– Domnule Romanovici, de ce nu vreți să mi-l spuneți?

– Pentru că nu-i în situația de a ne da informații, i-am explicat eu. Dimpotrivă.

– Dar, domnule Romanovici, furnizarea de informații e o parte fundamentală a meseriei de bibilotecar, insistă sora Angela.

– Nu-i bibliotecar, am zis eu. Pretinde că e bibliotecar, dar dacă îl întrebi, obții mai multe informații despre Indianapolis decât ar fi necesare.

– Nu face rău nimănui să ai cunoștințe suplimentare despre iubitul meu Indianapolis, îmi spuse Romanovici. Adevărul este că și tu îi cunoști numele.

Sora Angela se întoarse spre mine, iarăși surprinsă.

– Oddie, cunoști numele tatălui lui Jacob?

– Bănuiește cine e, zise Romanovici, dar refuză să creadă ceea ce bănuiește.

– Oddie, e adevărat? De ce refuzi să crezi?

– Pentru că domnul Thomas îl admiră pe omul pe care-l bănuiește. Și pentru că, dacă bănuiala sa e corectă, s-ar putea să înfrunte o putere cu care nu poate lupta.

– Oddie, există vreo putere cu care nu poți lupta? întrebă sora Angela.

– Lista e lungă, doamnă. Chestia e că trebuie să fiu sigur în privința numelui. Trebuie să înțeleg motivația individului, iar eu n-o înțeleg încă, nu pe deplin. S-ar putea să fie periculos să discut cu el fără să-l înțeleg pe deplin.

Sora Angela se întoarse către rus și zise:

– Domnule, dacă îi veți împărtăși lui Oddie numele și motivele acelui om, îi veți proteja în felul acesta pe copii.

– Nu-i nevoie să cred tot ce-mi spune, am zis eu. Prietenul nostru înveșmântat în blană își are planurile sale. Și bănuiesc că va fi nemilos, ca să și le îndeplinească.

Maica stareță zise, cu glasul plin de dezaprobare:

– Domnule Romanovici, v-ați prezentat acestei comunități ca fiind un simplu bibliotecar, dornic să-și îmbogățească credința.

– Soră, o contrazise el, n-am spus niciodată că-s un tip simplu. E adevărat însă că-s un om credincios. Şi care credinţă e atât de sigură, încât nu trebuie îmbogăţită niciodată?

Călugăriţa se uită la el o clipă, apoi se întoarse din nou la mine.

– E un tip tare ciudat!

– Da, doamnă.

– L-aş arunca afară, în zăpadă, dacă n-ar fi un lucru tare necreştinesc – şi cred că după un minut am putea să discutăm cu el prin uşă.

– Soră, nu cred că am putea.

– Nici eu nu cred.

– Dacă puteţi să-mi găsiţi un copil care a fost cândva mort, dar care poate să vorbească, aş putea afla tot ce trebuie să ştiu fără a apela la domnul Romanovici, i-am reamintit eu.

Faţa stareţei se lumină.

– Asta venisem să-ţi spun, înainte să începem să discutăm despre tatăl lui Jacob. Există o fată numită Flossie Bodenblatt...

– Nici vorbă să existe aşa ceva, zise Romanovici.

– Flossie, continuă sora Angela, a trecut prin prea multe – dar e o fată cu spirit şi a lucrat mult în privinţa terapiei vorbirii. Acum vocea ei e clară. Era jos, în camera de tratament, dar am adus-o în camera ei. Vino cu mine.

CAPITOLUL 45

Flossie – care avea nouă ani – era la St. Bartholomew de un an. Conform spuselor surorii Angela, fata făcea parte din minoritatea celor care vor putea la un moment dat să părăsească şcoala şi să se descurce singură.

Numele de pe placa de pe uşă erau FLOSSIE şi PAULETTE. Flossie ne aştepta singură în cameră.

Zorzoane, volănaşe şi păpuşi împodobeau jumătatea lui Paulette de încăpere. Perne roz şi o măsuţă de toaletă verde cu roz.

Zona lui Flossie era, prin contrast, simplă, curată, în alb şi albastru, împodobită doar cu afişe cu câini.

Numele *Bodenblatt* îmi sugera o origine germană sau scandinavă, dar Flossie avea ten mediteraneean, păr negru şi ochi mari, negri.

Nu o mai întâlnisem până atunci sau o văzusem doar de la distanţă. Am simţit un nod în piept şi mi-am dat seama imediat că se putea să-mi fie mai greu decât mă aşteptasem.

Când am sosit, Flossie stătea pe podea, pe covor, răsfoind o carte cu fotografii de câini.

– Scumpo, îi spuse sora Angela, acesta este domnul Thomas, cel care doreşte să discute cu tine.

Zâmbetul ei nu era zâmbetul pe care mi-l aminteam din alt loc, din alt timp, dar era destul de asemănător, un zâmbet îndurerat şi plăcut.

– Bună ziua, domnule Thomas.

M-am așezat pe podea, în fața ei, cu picioarele încrucișate, și i-am spus:

– Mă bucur să te cunosc, Flossie.

Sora Angela se cățără pe marginea patului lui Flossie, iar Rodion Romanovici rămase printre păpușile și volănașele lui Paulette, ca un urs care răsturnase mesele, din povestea cu fetița și cei trei urși.

Fetița purta pantaloni roșii și un pulover alb, pe care era imprimată imaginea lui Moș Crăciun. Avea trăsături fine, nasul cu vârful în sus, bărbia delicată. Putea fi luată drept elf.

Colțul stâng al gurii sale atârna în jos, iar pleoapa stângă era lăsată ușor.

Mâna ei stângă era strânsă într-o gheară, iar fetița ținea brațul acela peste cartea din poala ei, ca și cum n-ar fi avut prea multe întrebuințări pentru mâna aceea în afară de a o ține peste lucruri. Răsfoia paginile cu mâna dreaptă.

Își îndreptă atenția asupra mea. Privirea ei era directă, fără ezitare, plină de încrederea generată de experiențe dureroase – o calitate pe care o mai văzusem, în ochi asemănători.

– Flossie, îți plac câinii?

– Da, dar nu-mi place numele meu.

Daca avusese cândva dificultăți de vorbire din cauza vătămării creierului, fetița le depășise.

– De ce nu-ți place Flossie? E un nume frumos.

– E un nume de vacă, afirmă ea.

– Mda, am auzit de-o vacă numită Flossie.

– Și sună ca și cum ai scrâșni din dinți.

– Poate că așa e, dacă ai pomenit de asta... Și cum ai vrea să te cheme?

– Christmas, zise ea.

– Vrei să-ți schimbi numele în Christmas?

– Bineînțeles. Tuturor le place Crăciunul.

– Adevărat.

– De Crăciun nu se întâmplă nimic rău. Deci cuiva numit Crăciun nu i se poate întâmpla nimic rău, nu-i așa?

– Bine, s-o luăm de la început. Mă bucur să te cunosc, Christmas Bodenblatt.

– O să-mi schimb și ultima p-p-parte.

– Și ce-ai prefera în loc de *Bodenblatt?*

– Aproape orice. Nu m-am hotărât încă. Mi-ar trebui un nume bun pentru lucrul cu câinii.

– Vrei să fii veterinar când o să crești?

Fetița dădu din cap.

– Vreau, dar nu pot, spuse ea și arătă spre capul ei, apoi spuse cu o sinceritate groaznică. Am pierdut ceva deșteptăciune în mașină, în ziua aceea.

– Mie îmi pari foarte deșteaptă, am spus eu, neconvingător.

– Nu. Nu sunt tâmpită, dar nici suficient de deșteaptă să fiu veterinar. Dacă o să lucrez din greu la brațul meu și la piciorul meu, și o să fie mai b-b-bine, atunci aș putea lucra cu un veterinar, știți, să-l ajut când tratează câinii. Să le f-f-fac baie. Să-i tund și alte chestii. Pot să fac multe pentru câini.

– Presupun că-ți plac câinii.

– Oh, iubesc câinii.

Când vorbea despre câini, fetița părea că radiază, bucuria făcea ca ochii ei să pară mai puțin îndurerați decât fuseseră.

– Am avut un câine, spuse ea. A fost un câine bun.

Intuiția mă avertiză că întrebarea pe care aveam s-o pun despre câinele ei putea să ne ducă în locuri în care n-aș fi îndurat să merg.

– Domnule Thomas, ați venit să discutăm despre câini?

– Nu, Christmas. Am venit să-ți cer o favoare.

– Ce favoare?

– Știi, chestia amuzantă e că nu-mi amintesc. Christmas, poți să aștepți un pic?

– Sigur. O să mă uit în cartea asta cu câini.

M-am ridicat în picioare și am spus:

– Soră, putem să discutăm puțin?

Eu şi maica stareţă ne-am dus în celălalt capăt al încăperii, iar rusul, convins că nu-l pot izgoni, ni se alătură.

Am spus, aproape în şoaptă:

– Doamnă... ce s-a întâmplat cu fata asta? Prin ce-a trecut?

– Nu discutăm povestea copiilor cu oricine, spuse ea, aruncând o privire plină de înţeles către rus.

– Sunt multe lucruri, zise Romanovici, dar nu sunt flecar.

– Nici bibliotecar, zise sora Angela.

– Doamnă, există posibilitatea ca fata asta să mă ajute să înţeleg ce urmează să se întâmple – şi să ne salveze pe toţi. Dar... mi-e teamă.

– De ce, Oddie?

– De ceea ce a îndurat fata.

Sora Angela meditä un timp, apoi zise:

– Locuia cu părinţii şi cu bunicii ei, în aceeaşi casă. Vărul ei a venit într-o seară. Un tip de nouăsprezece ani. Un băiat cu probleme, drogat cu ceva.

Ştiam că sora nu era naivă, dar nu voiam s-o aud spunând ceea ce avea să spună. Am închis ochii.

– Vărul ei i-a împuşcat pe toţi. Bunici şi părinţi. Apoi a petrecut ceva timp... sodomizând-o pe fată. Ea avea şapte ani.

Călugăriţele astea sunt demne de admiraţie. Se îmbracă în alb şi se vâră în murdăria lumii, scoţând din ea ceea ce-i preţios, şi o curăţă pe cât se poate. Se vâră iar şi iar în murdăria lumii, cu ochii deschişi, şi întotdeauna sunt pline de speranţă, fără să arate vreodată dacă le e teamă.

– Când drogurile şi-au terminat efectul, individul şi-a dat seama că o să fie prins, aşa că a acţionat ca un laş. S-a dus în garaj, a fixat un furtun la capătul ţevii de eşapament şi a deschis fereastra doar cât să strecoare furtunul în maşină. Şi a luat fata în maşină, cu el. N-a vrut s-o lase doar pe cât era de vătămată, a vrut s-o ia cu el.

Nu există nici o limită în tânguirea răzvrătirii fără logică, în ridicarea sinelui deasupra tuturor, în narcisismul care vede faţa oricărei autorităţi doar în oglindă.

– Apoi i s-a făcut frică şi a fugit, continuă sora Angela. A lăsat fata singură în maşină şi s-a dus în casă, să sune la 911. Le-a spus poliţiştilor că a încercat să se sinucidă şi că-l ard plămânii. Nu mai putea să respire şi avea nevoie de ajutor. După care s-a aşezat şi a aşteptat ambulanţa.

Am deschis ochii, să capăt tărie din ochii ei.

– Doamnă, o dată în noaptea trecută şi o dată astăzi, cineva din Cealaltă Parte, cineva pe care-l cunosc, a încercat să ia legătura cu mine prin Justine. Cred că voia să mă avertizeze în legătură cu ce se va întâmpla.

– Înţeleg. Cred că înţeleg. Nu, nu pricep. Dumnezeu să mă ajute, accept că-i aşa. Spune mai departe.

– Pot să fac un anumit lucru cu o monedă, cu un breloc atârnat de un lanţ, cu orice lucru lucitor. Am învăţat de la un prieten iluzionist. Pot provoca o hipnoză uşoară.

– Cu ce scop?

– Un copil care a fost mort şi a reînviat este, probabil, un soi de punte între această lume şi următoarea. Fetiţa, relaxată, cufundata într-o hipnoză slabă, poate fi o voce pentru persoana aceea din Cealaltă Parte, care n-a putut să-mi vorbească prin Justine.

Figura surorii Angela se înnegură.

– Dar biserica descurajează interesul faţă de ocultism. Şi cât de traumatică va fi experienţa asta pentru copil?

Am tras aer puternic în piept, apoi am expirat.

– N-o să fac asta, soră. Voiam doar să înţelegeţi că se poate ca făcând asta să aflu ce urmează să se întâmple. Aşa că ar trebui s-o fac. Dar sunt prea slab, sunt speriat şi sunt slab.

– Oddie, nu eşti slab. Ştiu foarte bine.

– Nu, doamnă. Am dat greş. Nu pot să fac asta... cu Christmas, care are sufletul plin de câini. E prea mult.

– Există în treaba asta ceva ce eu nu pricep, zise stareţa. Ce nu ştiu?

Am clatinat din cap. Nu ştiam cum să-i explic.

Dupa ce-şi luă haina căptuşită cu blană de pe patul lui Paulette, Romanovici spuse, într-o şoaptă răguşită:

– Soră, ştiţi că domnul Thomas a pierdut pe cineva care-i era foarte drag.

– Da, domnule Romanovici, ştiu, răspunse călugăriţa.

– Domnul Thomas a salvat mulţi oameni în ziua aceea, dar n-a fost în stare s-o salveze pe ea. Era o fată cu părul negru şi cu ochi negri, iar pielea ei era ca a acestei fete.

Rusul făcuse nişte legături care puteau fi făcute doar dacă ştia mult mai multe despre pierderea mea decât ce se scrisese în presă.

Ochii săi, care fuseseră imposibil de citit anterior, rămaseseră tot fără de poveste. Cartea sa rămăsese închisă.

– Numele ei era Bronwen Llewellyn, spuse Romanovici, dar ei nu-i plăcea prenumele său. Avea impresia că Bronwen suna ca un nume de elf. Îşi spunea Stormy.

Individul nu mă mai uluia. Mă zăpăcea complet.

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Ea îşi spunea Stormy, aşa cum Flossie îşi spune Christmas, continuă rusul. Stormy a fost abuzată în copilărie de către tatăl ei adoptiv.

– Nimeni nu ştie asta, am protestat eu.

– Domnule Thomas, nu-s mulţi care ştiu. Dar câţiva asistenţi sociali ştiu. Stormy n-a suferit vătămări fizice grave, nici retardare mintală. Dar, după cum vedeţi, soră Angela, paralelele existente fac ca sarcina să fie foarte dificilă pentru domnul Thomas.

Da, foarte dificilă. Foarte dificilă. Şi, ca un semn al faptului că treaba era foarte dificilă, nu mi-a venit în minte nici o vorbă de spirit, nici măcar un strop de umor plin de amărăciune, nici o glumă acră.

– Să vorbeşti cu cea pe care ai pierdut-o, prin intermediul cuiva care îţi reaminteşte de ea... e prea mult, concluzionă Romanovici. Ar fi prea mult pentru oricine. Odd ştie că folosirea fetei pentru a lua legătura cu un spirit va fi traumatizantă pentru ea, dar îşi spune că trauma e acceptabilă, dacă pot fi salvate vieţi. Dar pentru că fata

este ceea ce este, este *cum* este, nu poate să meargă mai departe. Fata este nevinovată, aşa cum a fost şi Stormy, iar el nu poate să se folosească de o persoană nevinovată.

Am spus, în timp ce-o priveam pe Christmas, cu cartea ei cu câini:

– Soră, dacă aş folosi-o ca punte între cei vii şi cei morţi... ce s-ar întâmpla dacă asta îi va aduce în minte amintirea morţii pe care a uitat-o? Şi dacă după ce mi-am terminat treaba, ea va rămâne cu câte un picior în fiecare lume şi nu va mai fi în întregime aici, nu va mai cunoaşte pacea în această lume? A fost deja folosită ca şi cum ar fi fost doar un lucru, a fost folosită şi aruncată. Nu mai poate fi folosită, indiferent ce justificare ar exista. Nu va mai fi folosită iarăşi.

Romanovici scoase din buzunarul interior al hainei ce-i atârna pe braţ un portofel lung, ce se desfăcea pe verticală, iar din portofel extrase un carton laminat, pe care nu mi-l arătă imediat.

– Domnule Thomas, dacă eşti pregătit să citeşti un raport de douăzeci de pagini despre mine, făcut de analişti pricepuţi din domeniul informaţiilor, ai şti tot ce merită ştiut despre mine, precum şi lucruri care-n-ar fi interesat-o nici măcar pe mama mea, deşi mama mea mă iubea la nebunie.

– Mama dumneavoastră, asasina.

– Exact.

– Poftim? exclamă sora Angela.

– Mama a fost şi o pianistă de concert.

– Probabil că a fost şi un bucătar de excepţie, am zis eu.

– De fapt, de la ea am învăţat să fac prăjituri. Domnule Thomas, după ce am citit un raport de douăzeci de pagini despre tine, am crezut că ştiu totul despre tine, dar s-a dovedit că ştiam puţine lucruri care contau. Printre acestea, nu mă refer numai la... darul tău. Sunt convins că nu ştii ce fel de om eşti.

Deşi nu-mi imaginasem că rusul putea fi un medicament împotriva melancoliei, individul se dovedi a fi eficient în provocarea bunei dispoziţii.

– Domnule, tatăl dumneavoastră cu ce se ocupa? l-am întrebat eu.

– Pregătea oamenii pentru moarte, domnule Thomas.

N-o mai văzusem până atunci pe sora Angela cu gura căscată.

– Deci e o afacere de familie. De ce ați spus atât de direct că mama dumneavoastră e o asasină?

– Pentru că, vezi tu, din punct de vedere tehnic un asasin este unul care acționează doar împotriva țintelor plasate sus din punct de vedere politic.

– În timp ce un antreprenor de pompe funebre nu-i atât de selectiv.

– Domnule Thomas, un antreprenor de pompe funebre nu-i lipsit de discernământ.

Dacă sora Angela nu se uita des la meciurile de tenis, a doua zi avea s-o doară gâtul.

– Domnule, pun pariu că tatăl dumneavoastră era și maestru la șah.

– A câștigat campionatul național o singură dată.

– Era prea ocupat cu meseria sa de antreprenor de pompe funebre.

– Nu. Din nefericire, s-a ales cu o condamnare la cinci ani de închisoare exact în momentul în care era în cea mai bună formă de șahist.

– Păcat.

În timp ce Romanovici îmi dădea cartea de identitate laminată și cu fotografie, cu hologramă inserată, pe care o scosese din portofel, îi spuse surorii Angela:

– Toate acestea au fost în vremea vechilor soviete, iar eu m-am spovedit și am ispășit. Sunt de multă vreme de partea adevărului și dreptății.

Am spus, citind de pe cartea de identitate:

– Agenția Națională de Securitate.

– Exact, domnule Thomas. După ce te-am privit discutând cu Jacob și cu fetița de aici, am decis să am încredere în tine.

– Trebuie să fiţi atentă, soră, am avertizat-o eu. S-ar putea să vrea să spună că e un om de încredere.

Călugăriţa dădu din cap, dar nu păru mai puţin perplexă.

– Trebuie să discutăm undeva, mai în particular, zise Romanovici.

I-am înapoiat legitimaţia de la NSA şi am spus:

– Vreau să schimb câteva cuvinte cu fetiţa.

De îndată ce m-am aşezat pe podea, lângă Christmas, fetiţa îşi ridică privirea din carte şi zise:

– Îmi plac pisicile, d-d-dar nu sunt câini.

– Bineînţeles că nu-s, am aprobat-o eu. N-am văzut niciodată un grup de pisici suficient de puternice ca să tragă o sanie.

Fetiţa chicoti, imaginându-şi pisici înhămate la o sanie.

– Şi n-am văzut niciodată o pisică fugind după o minge de tenis.

– Niciodată, fu ea de acord.

– Iar câinilor nu le miroase respiraţia a şoarece.

– Da.

– Christmas, chiar vrei să lucrezi cu câini într-o zi?

– Sigur că da. Ştiu că pot să fac multe pentru câini.

– Trebuie să te duci în sala de tratament, să aduni cât mai multă putere în braţul şi în piciorul tău.

– Trebuie să aduc totul î-î-înapoi.

– Asta-i ideea.

– Să antrenez c-c-creierul.

– Păstrăm legătura, Christmas. Şi când o să creşti şi o să fii gata să te descurci singură, să ştii că am un prieten care o să aibă grijă să primeşti o slujbă în care să poţi face lucruri minunate cu câinii, dacă o să mai doreşti asta.

Ochii ei se măriră.

– Lucruri minunate – în ce fel?

– Tu vei decide. Când vei deveni mai puternică şi vei creşte, să te gândeşti care-i slujba cea mai minunată pe care o poţi avea, legată de câini – şi asta o să faci.

– Am avut un câine foarte bun. Se numea F-Farley. a încercat să mă salveze, dar Jason l-a împuşcat şi pe el.

Fetiţa vorbea despre grozăvia aceea cu mai puţină lipsă de patimă decât aş fi făcut-o eu. Simţeam că n-o să mă mai pot stăpâni, dacă avea să mai spună un cuvânt despre nenorocirea aceea.

– Într-o zi o să ai toţi câinii pe care ţi-i vei dori. O să trăieşti într-o mare de blană fericită.

Deşi nu putea să treacă direct de la Farley la chicotit, fetiţa zâmbi.

– O mare de blană fericită, repetă ea, savurând sunetul cuvintelor, iar zâmbetul ei deveni mai puternic.

– Ne-am înţeles? am spus eu, întinzând mâna.

Ea se gândi la spusele mele cu solemnitate, apoi dădu din cap şi-mi strânse mâna.

– Ne-am înţeles.

– Christmas, eşti un negociator foarte bun.

– Oare?

– Sunt epuizat. M-ai făcut praf. Sunt lipsit complet de vlagă. Picioarele îmi sunt obosite, mâinile îmi sunt obosite, până şi părul îmi e obosit. Trebuie să trag un somn zdravăn şi să mănânc nişte budincă.

– Budincă? întrebă ea şi chicoti.

– Eşti un negociator atât de dur, m-ai obosit atât de tare încât nu mai sunt în stare să mestec. Dinţii mei sunt obosiţi. De fapt, dinţii mei au adormit deja. Pot să mănânc doar budincă.

Fetiţa rânji şi zise:

– Eşti caraghios.

– Mi s-a mai spus asta, am asigurat-o eu.

Pentru că trebuia să discutăm într-un loc în care era puţin probabil să intre *bodachii*, sora Angela ne conduse, pe mine şi pe Romanovici, la farmacie, unde sora Corrine punea medicamentele de seară în păhărele de hârtie, pe care scrisese numele pacienţilor. Călugăriţa fu de acord să ne asigure intimitatea.

După ce uşa se închise în urma surorii Corrine, maica stareţă zise:

– Bine. Cine este tatăl lui Jacob şi de ce este el atât de important?

Eu şi Romanovici ne-am uitat unul la celălalt, apoi am răspuns într-un glas:

– John Heineman.

– Fratele John? întrebă plină de îndoială călugăriţa. Ocrotitorul nostru? Cel care ne-a dăruit toată averea sa?

– Doamnă, i-am spus eu, n-aţi văzut superscheletul. După ce vezi superscheletul, ştii că nu poate fi alcineva decât fratele John. Vrea ca fiul său să moară, poate şi toţi ceilalţi, toţi copiii de aici.

CAPITOLUL 46

Rodion Romanovici avea oarecare credibilitate în fața mea din cauza legitimației sale de la Agenția Națională de Securitate și pentru că era caraghios. Poate că era efectul moleculelor de calmante ce hoinăreau prin aerul cu miros de medicamente din farmacie, dar eram tot mai dornic să am încredere în rus.

Conform *hoosierului,* cu douăzeci și cinci de ani înainte de momentul acela, în care eram asediați pe vreme de viforniță, logodnica lui John Heineman, Jennifer Calvino, dăduse naștere copilului lor, Jacob. Nu se știe dacă femeia făcuse vreo ecografie sau alte examinări medicale, oricum, păstrase copilul.

Heineman, care avea atunci douăzeci și șase de ani și era deja un fizician cu realizări semnificative, nu reacționase pozitiv la vestea sarcinii, se simțise prins în capcană. După ce îl văzuse prima oară pe Jacob, negase că ar fi tatăl copilului, își retrăsese propunerea de căsătorie pe care i-o făcuse lui Jennifer Calvino, o îndepărtase pe aceasta din viața sa și nu se mai gândise la ea mai mult decât s-ar fi gândit la un carcinom al celulelor de bază ale epidermei, îndepărtat de un chirurg de pe pielea sa.

Deși chiar pe vremea aceea Heineman dispunea de oarecare avere, Jennifer nu-i ceruse nimic. Ostilitatea bărbatului față de fiul său deformat fusese atât de intensă, încât Jennifer decisese că Jacob ar fi fost mai în siguranță – și mai fericit – dacă n-ar fi avut nici un contact cu tatăl său.

Mama şi fiul n-au avut o viaţă uşoară, dar femeia era devotată copilului şi acesta înflori sub îngrijirea ei. Când Jacob împlinise treisprezece ani, mama sa murise, după ce îi asigurase prin intermediul unei organizaţie de binefacere a bisericii o îngrijire pe toata viaţa într-o instituţie specializată.

Peste ani, Heineman devenise celebru şi bogat. Se spune că atunci când cercetările sale l-au condus la concluzia că structura subatomică a universului sugerează un proiect indiscutabil, fizicianul şi-a reexaminat viaţa şi, ca un soi de penitenţă, şi-a donat averea şi s-a retras la o mânăstire.

– E un om schimbat, spuse sora Angela. Ca pedeapsă pentru modul în care i-a tratat pe Jennifer şi Jacob, a donat totul. Sunt sigură că nu doreşte moartea fiului său. A întemeiat această instituţie pentru îngrijirea copiilor ca Jacob. Şi pentru Jacob însuşi.

Romanovici zise, fără să răspundă argumentelor maicii stareţe:

– Cu douăzeci şi şapte de luni în urmă, Heineman a ieşit din izolare şi a început să discute despre cercetările sale curente cu foşti colegi – prin telefon sau prin e-mail. Fusese fascinat întotdeauna de ordinea stranie ce se află sub haosul aparent din natură, iar în timpul anilor săi de izolare, folosind modele pe calculator conform unor proiecte proprii, pe care le prelucrase pe o reţea de douăzeci de supercalculatoare Cray, ajunsese la concluzii care îi permiteau – după cum se exprimase el – „să dovedească existenţa lui Dumnezeu".

Sora Angela nu avu nevoie să cugete prea mult ca să găsească punctul slab al unei asemenea afirmaţii:

– Putem ajunge la credinţă pe o cale intelectuală, dar în final, Dumnezeu e acceptat prin credinţă. Dovezile sunt pentru lucruri ale acestei lumi, lucruri din timp şi ale timpului, nu de dincolo de timp.

Romanovici continuă:

– Din cauză că unii dintre savanţii cu care Heineman a discutat erau angajaţi ai Agenţiei Naţionale de Securitate, şi pentru ca aceştia au recunoscut riscurile legate de cercetările lui şi de anumite utilizări în domeniul apărării, ne-au anunţat pe noi. De atunci,

am avut întotdeauna unul dintre noi în casa de oaspeți. Eu sunt ultimul dintre aceștia.

– Din anumite motive, ați fost suficient de alarmați ca să introduceți un alt agent ca aspirant, care acum este novice, fratele Leopold.

Vălul surorii Angela păru că înțepenește de dezaprobare.

– Ați adus un om care a depus un jurământ fals lui Dumnezeu?

– Soră, n-am intenționat să treacă de aspirantură. Doream să petreacă aici câteva săptămâni, pătrunzând mai profund în comunitate decât poate să pătrundă un oaspete. După cum s-a dovedit, agentul nostru era un om care căuta o viață nouă și care a găsit-o. L-am pierdut în favoarea voastră – deși simte că ne este dator cu ceva ajutor, atât cât îi permite jurământul său.

Călugărița se încruntă mai impunător decât o făcuse vreodată.

– Domnule Romanovici, cred, mai mult decât oricând, că ești un individ dubios.

– Fără îndoială că aveți dreptate. Oricum, ne-am alarmat când fratele Constantine s-a sinucis – pentru că, după aceea, Heineman a încetat imediat să mai dea telefoane și să trimită e-mailuri vechilor săi colegi, iar de atunci n-a mai comunicat cu cineva din afara abației St. Bartholomew.

– Poate că sinuciderea l-a făcut să-și înlocuiască cercetarea cu rugăciuni și meditație, sugeră sora Angela.

– Nu credem că s-a întâmplat așa, o contrazise sec Romanovici.

– Doamnă, și fratele Timothy a fost asasinat. Nu există nici o îndoială. Am găsit cadavrul.

Deși acceptase deja ideea că fratele fusese ucis, confirmarea acestei idei o zgudui.

– Dacă acest lucru vă poate ajuta să acceptați situația în care ne aflăm, îi spuse Romanovici stareței, atunci aflați că noi credem că Heineman ar putea să nu fie conștient pe deplin de violența pe care a slobozit-o.

– Dar, domnule Romanovici, dacă doi oameni au murit şi ceilalţi sunt ameninţaţi să aibă aceeaşi soartă, cum de Heineman nu-i conştient?

– Din câte îmi amintesc, sărmanul doctor Jekyll nu şi-a dat seama de la început ca tentativa sa de a se elibera de toate impulsurile negative l-a creat pe domnul Hyde, a cărui natura era răul pur, nestăpânit de bunătatea doctorului.

Am spus, având în minte imaginea superscheletului care ataca maşina de teren:

– Făptura din zăpadă nu era doar partea întunecată a personalităţii umane. Nu exista nimic omenesc în ea.

– Nu era partea întunecată, mă aprobă Romanovici. Poate că a fost *creată* de partea sa întunecată.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule?

– Domnule Thomas, nu suntem siguri. Dar eu cred că trebuie să aflăm despre ce-i vorba – şi cât mai iute. Vi s-a dat o cheie universală.

– Da.

– De ce, domnule Thomas?

– Fratele Constantine este unul dintre morţii care zăboveşte în lumea asta. Mi s-a dat o cheie ca să pot intra în orice loc de pe această proprietate în care el s-ar fi manifestat ca un poltergeist. Am încercat... să-l sfătuiesc să treaca în cealaltă lume.

– Domnule Thomas, duci o viaţă interesantă.

– Nici dumneavoastră nu vă plictisiţi, domnule.

– Ţi s-a permis chiar şi accesul în Cuşca lui John.

– Ne-am întâlnit, domnule. Face prăjituri bune.

– Aveţi o afinitate culinară.

– Se pare că toţi avem, domnule.

Sora Angela clătină din cap.

– Eu nu pot nici măcar să fierb apă.

Romanovici apăsă pe comutatorul care împingea sprâncenele lui hidraulice peste ochii săi.

– Ştie ceva despre darul tău?

– Nu, domnule.

– Cred că tu eşti Mary Reilly a sa.

– Domnule, sper că nu redeveniţi enigmatic.

– Mary Reilly era menajera doctorului Jekyll. Acesta spera, în subconştient, că, în ciuda celor ce ascundea de ea, femeia va descoperi totul şi-l va opri.

– Domnule, această Mary Reilly a sfârşit ucisă?

– Nu-mi amintesc. Dar, dacă n-ai făcut curăţenie pentru Heineman, s-ar putea să fii în siguranţă.

– Ce facem în continuare? întrebă sora Angela.

– Eu şi domnul Thomas o să încercăm să ajungem vii în Cuşca lui John.

– Să intrăm şi să ieşim de acolo în viaţă, am zis eu.

Romanovici dădu din cap.

– O să ne străduim.

CAPITOLUL 47

Călugării în costume de furtună erau cu zece mai mult decât șapte. Doar doi sau trei fluierau în timp ce lucrau. Nici unul dintre ei nu era neobișnuit de scund. În timp ce păzeau scările dinspre sud-est și nord-vest, mă așteptam, într-un fel, să se oprească lângă ei Albă-ca-Zapada, cu apă fiartă și cuvinte de încurajare.

Din motive de siguranță, ușile casei scărilor nu puteau fi încuiate. La fiecare etaj, palierul oferea un spațiu generos, astfel încât ușa se deschidea înăuntru, nu în afară.

La subsol, parter și etajul trei, călugării făcură patru găuri în fiecare toc de ușă – două în dreapta, două în stânga – și fixară în acestea manșoane de oțel. Apoi inserară în fiecare manșon un bolț cu diametrul de un centimetru.

Bolțurile ieșeau doi centimetri din manșon, împiedicând ușa să se deschidă. Planul lor implica nu numai rezistență din partea tocului ușii, ci și al întregului zid în care se găsea ușa.

Din cauză că manșoanele nu erau înșurubate și erau mai largi decât cilindrul inserat în ele, bolțurile puteau fi scoase într-o secunda, pentru a facilita ieșirea în grabă de pe casa scării.

La etajul doi, unde erau dormitoarele copiilor, problema era să se găsească o cale de a împiedica deschiderea ușilor în situația puțin probabilă că cineva ar fi reușit să pătrundă în casa scării, printr-o ușă întărită cu bolțuri, la un alt etaj. Frații dezbăteau deja meritele altor trei opțiuni de securitate.

Eu şi Romanovici l-am recrutat pe fratele Knuckles de pe scara de sus-est şi pe fratele Maxwell de pe scara de nord-vest, pentru apărarea lui Jacob Calvino. Fiecare luă câte două bâte de baseball, pentru cazul în care prima avea să se rupă în luptă.

Dacă partea domnul Hyde a personalităţii lui John Heineman avea ceva împotriva *tuturor* oamenilor cu handicap mintal şi fizic, atunci nici un copil din şcoală nu era în siguranţă. Fiecare dintre ei putea fi trecut pe lista distrugerii.

Bunul-simţ sugera totuşi că Jacob – „Lasă-l să moară" – rămânea ţinta principală. Putea să fie singura victimă sau prima din mai multe victime.

Când am revenit în camera lui Jacob, acesta nu desena. Stătea pe un scaun cu spetează, iar o pernă din poală îi slujea să-şi odihnească mâinile, când avea nevoie. Stătea cu capul plecat şi privea atent, brodând flori cu fir de culoarea piersicii pe o bucată de pânză albă, probabil o batistă.

În primul moment aveai impresia că brodatul era o ocupaţie nepotrivită pentru el, dar îndemânarea sa se dovedi a fi excepţională. În timp ce priveam fineţea modelelor rezultate din ac şi fir, mi-am dat seama că acest lucru nu era mai puţin – şi nici mai mult – remarcabil decât abilitatea sa de a obţine desene detaliate din grafitul creionului, folosind aceleaşi mâini scurte şi late, şi aceleaşi degete boante.

L-am lăsat pe Jacob cu broderia sa şi m-am dus cu Rodion Romanovici şi cu fratele Maxwell către singura fereastră.

Fratele Maxwell absolvise Facultatea de Jurnalism a Universităţii din Missouri. Lucrase timp de şapte ani ca reporter specializat în crime, în Los Angeles.

Numărul de crime grave era mai mare decât numărul de reporteri disponibili să scrie despre ele. În fiecare săptămână, o grămadă de bandiţi silitori şi maniaci plini de motivaţii comiteau acte înfiorătoare de mutilare şi descopereau, spre nemulţumirea lor, că nu avuseseră parte măcar de o coloană de cinci centimetri în presă.

Într-o dimineață, Maxwell se pomenise că avea de ales sa scrie despre o crimă sexuală bizară, despre o crimă extrem de violentă comisă cu un topor, cu un târnăcop și cu o cazma, despre o crimă ce implica și canibalism sau despre atacul și desfigurarea rituală a patru evreice bătrâne dintr-un azil.

Spre surprinderea sa, ca și spre surpriza colegilor săi, se baricadase în încăperea în care se bea cafea și refuzase să mai iasă. Avea la dispoziție automate pline cu dulciuri și cu sărățele cu unt de arahide umplute cu brânză, și-și imaginase că poate să reziste cel puțin o lună înainte să capete scorbut din cauza lipsei grave de vitamina C.

Când redactorul său venise să negocieze cu el prin ușa baricadată, Maxwell ceruse să i se livreze săptămânal suc proaspăt de portocale, adus pe o scară la fereastra camerei pentru cafea, aflată la etajul trei – fie să fie concediat. După ce analizase aceste opțiuni exact atâta timp cât considerase necesar vicepreședintele firmei, responsabil cu relațiile cu angajații, că e necesar ca să se evite un proces cu urmări negative, redactorul îl concediase pe Maxwell.

Triumfător, Maxwell părăsise camera pentru cafea și doar ulterior, acasă, cuprins brusc de hohote de râs, își dăduse seama că ar fi putut să-și dea demisia, pur și simplu. Jurnalismul ajunsese să nu i se mai pară o meserie, ci o încarcerare.

Când terminase de râs, decisese că mica lui nebunie fusese un dar divin, un îndemn să părăsească Los Angeles și să se ducă acolo unde putea să găsească un simț mai puternic al comunității și mai puține graffiti ale bandelor de delincvenți minori. Devenise un aspirant cu cincisprezece ani în urmă, apoi un novice, iar de un deceniu era călugăr cu legământ complet.

Acum examină fereastra încăperii lui Jacob și zise:

– Când vechea abație a fost transformată în această clădire, unele dintre ferestrele de la parter au fost lărgite și înlocuite. Au rame din lemn. Dar la acest etaj au rămas vechile ferestre. Sunt mai mici și-s din bronz solid – barele, ramele, totul e din bronz.

– Nimeni n-o să-şi facă loc uşor cu ghearele sau cu dinţii prin ele, afirmă fratele Knuckles.

– Iar geamurile sunt pătrate cu latura de douăzeci şi cinci de centimetri, zise Romanovici. Bruta pe care am întâlnit-o în furtună nu va putea să se strecoare pe aici. Chiar dacă ar reuşi să spargă întreaga fereastră, tot ar fi prea mare ca să intre în cameră.

– Cea din turnul de răcire era mai mică decât cea care a dat cu maşina de teren de pământ, am zis eu. N-ar putea să treacă printr-un geam cu latura de douăzeci şi cinci de centimetri, dar ar trece printr-o fereastră deschisă, de mărimea asta.

– Fereastră batantă se deschide în afară, notă fratele Maxwell, bătând în mânerul ferestrei. Chiar dacă fiara ar sparge un geam şi ar încerca să treacă prin el, ar bloca fereastra pe care va încerca s-o deschidă.

– În timp ce ar atârna de latura clădirii, zise Romanovici.

– Pe vânt puternic, adăugă fratele Maxwell.

– Ar fi în stare să facă asta tot la fel de bine ca şi cum ar reuşi să ţină şapte farfurii ce se învârtesc în vârful a şapte beţe de bambus, am zis eu.

– Ei, poate trei farfurii, nu şapte, spuse fratele Knuckles. Suntem în siguranţă aici. Suntem în siguranţă.

M-am ghemuit lângă Jacob şi am zis:

– Frumoasă broderie.

– Îmi fac de lucru, zise el, rămânând cu capul plecat, cu ochii aţintiţi asupra lucrului.

– E bine să-ţi faci de lucru, am zis eu.

– Să fii ocupat înseamnă fericire, spuse el, iar eu am bănuit că mama sa fusese cea care îi vorbise despre satisfacţia şi pacea pe care le obţii atunci când dăruieşti lumii tot ceea ce eşti în stare să contribui.

În plus, munca sa îi oferea un motiv să evite să te privească în ochi. Probabil că în cei douăzeci şi cinci de ani pe care-i avea văzuse şoc, dezgust, dispreţ şi curiozitate bolnavă în prea mulţi ochi. Mai bine să nu privească în alţi ochi, cu excepţia celor ai

calugăriţelor şi în cei pe care-i desena cu un creion şi în care putea să nuanţeze dragostea şi tandreţea după care tânjea.

– O să fii bine.

– El mă vrea mort.

– Ceea ce vrea şi ceea ce o să obţină nu-i acelaşi lucru. Mămica ta i-a spus N-a-fost-niciodată pentru că nu a fost cu voi doi atunci când aţi avut nevoie de el.

– El e N-a-fost-niciodată şi nouă nu ne pasă.

– Exact. El e N-a-fost-niciodată, dar e şi N-o-să-fie-niciodată. Nu îţi va face rău niciodată, nu va ajunge niciodată la tine, nu atât timp cât eu sunt aici, nu atât timp cât e aici un frate sau o soră. Şi ei sunt *toţi* aici, Jacob, pentru că tu eşti deosebit, eşti ceva preţios pentru ei şi pentru mine.

Jacob îşi ridică atunci capul deformat şi mă privi în ochi. Nu privi apoi într-o parte, ruşinos, cum făcuse anterior.

– Tu eşti bine? mă întrebă el.

– Sunt. Tu eşti bine?

– Mda. Sunt bine. Tu... eşti în pericol?

Ar fi ştiut că-l mint, aşa că am răspuns:

– Probabil sunt, un pic.

Ochii săi – unul mai sus decât celălalt, pe faţa sa tragică – erau limpezi, plini de timiditate şi curaj, erau minunaţi chiar la înălţimi diferite.

Privirea sa deveni tăioasă, cum n-o mai văzusem niciodată, iar vocea sa blândă deveni ceva mai dură:

– Te învinovăţeşti?

– Da.

– Dezlegarea de păcate?

– Am primit-o.

– Când?

– Ieri.

– Deci eşti pregătit.

– Sper că sunt, Jacob.

Nu numai că a continuat să mă privească în ochi, dar părea că-mi cauta privirea.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce, Jacob?

– Pentru fata ta.

– Mulţumesc, Jake.

– Eu ştiu ceea ce tu nu ştii, zise el.

– Ce anume?

– Ştiu ce a văzut în tine, zise el şi-şi rezemă capul pe umărul meu.

Făcuse ceea ce puţini oameni reuşiseră să facă, deşi mulţi încercaseră: mă lăsase fără cuvinte.

L-am îmbrăţişat şi am rămas aşa un timp, nici unul din noi nesimţind nevoia să spună ceva, pentru că amândoi eram bine, eram pregătiţi.

CAPITOLUL 48

Eram în singura încăpere în care în acel moment nu locuia nici un copil, iar Rodion Romanovici aşează pe unul din paturi o servietă mare.

Servieta îi aparţinea. Fratele Leopold o luase ceva mai devreme din camera rusului, din casa de oaspeţi, şi o adusese cu el, în maşina de teren.

Rusul deschise servieta, care conţinea două pistoale cuibărite în interiorul căptuşit cu spumă de plastic, turnată după forma lor.

Romanovici luă una din arme şi zise:

– Acesta este un Desert Eagle, model Magnum 50. Un Magnum 44 sau unul .357 e o fiară teribilă, dar Magnum 50 face un zgomot incredibil. O să vă facă plăcere zgomotul.

– Domnule, cu aşa ceva şi cu un crâng de cactuşi, aţi putea să vă bucuraţi de o meditaţie de calibru mare.

– Domnule Thomas, arma asta ar fi bună pentru o asemenea chestie, dar are recul puternic, aşa că îţi recomand să iei celălalt pistol.

– Mulţumesc, domnule, dar prefer să nu-l iau.

– Celălalt e un automat elveţian SIG Pro, calibrul .357, destul de uşor de manevrat.

– Domnule, nu-mi plac armele.

– Dar i-ai doborât pe trăgătorii din mall, domnule Thomas.

– Da, domnule, dar a fost prima dată când am apăsat pe un trăgaci. Oricum, era pistolul altcuiva.

– Şi acesta este pistolul altcuiva. Este arma mea. Hai, ia-l.

– Eu de obicei improvizez.

– Ce improvizezi?

– Autoapărare. Dacă nu există în jur un şarpe adevărat sau unul de cauciuc, se găseşte o găleată sau altceva...

– Domnule Thomas, acum te cunosc mai bine decât ieri, dar, după opinia mea, rămâi un tânăr foarte ciudat.

– Mulţumesc, domnule.

Servieta conţinea două încărcătoare pline pentru fiecare pistol. Romanovici vârî câte un încărcător în fiecare armă şi puse încărcătoarele de rezervă în buzunarele pantalonilor.

Servieta mai conţinea şi un ham de armă, dar rusul nu-l luă. Luă doar pistoalele şi-şi vârî mâinile în buzunarele hainei. Erau buzunare foarte adânci.

Când îşi scoase mâinile din buzunare, armele nu mai erau în mâinile sale. Haina fusese atât de bine făcută, încât abia fu deformată de povara pistoalelor.

Rusul se uită la fereastră, se uită la ceas şi zise:

– Nici nu-ţi vine să crezi că-i abia trei şi douăzeci de minute.

Dincolo de linţoliul alb de zăpadă ce cădea, faţa de-un cenuşiu mort a zilei aştepta o înmormântare imediată.

După ce închise servieta şi o împinse sub pat, Romanovici spuse:

– Sper sincer că el e doar prost îndrumat.

– Cine, domnule?

– John Heineman. Sper că nu-i nebun. Savanţii nebuni nu sunt doar periculoşi, sunt şi plictisitori, iar eu nu am răbdare cu indivizii plictisitori.

Ca să evităm să ne amestecăm în munca fraţilor din cele două case ale scărilor, am coborât la subsol cu liftul. În acesta nu exista muzică. Era plăcut.

Când toţi copiii aveau să fie în camerele lor şi zonele de pe casa scărilor aveau să fie sigure, călugării urmau să cheme cele două

ascensoare la etajul doi. Aveau sa se foloseasca de cheia maicii starețe ca să le oprească acolo.

Dacă ar fi pătruns ceva mârșav în puțul liftului – venind de sus sau de jos – cabina ascensorului ar fi blocat accesul la etajul doi.

Tavanul fiecărei cabine avea un panou de ieșire. Frații asigurașeră deja aceste panouri pe dinăuntru, încât nimic de pe acoperișul cabinei să nu poată intra pe calea aceea.

Se părea că frații se gândiseră la toate, dar erau doar niște oameni, ca atare era clar că nu se putuseră gândi la toate. Dacă noi am fi fost în stare să ne gândim la toate, am fi trăit încă în eden, fără să plătim chirie, cu mâncare după pofta inimii și cu programe infinit mai bune la televizor, în timpul zilei.

Când am ajuns la subsol, ne-am dus în camera cazanelor. Inelele de foc cu gaz sâsâiau, pompele bocăneau, domnea acolo atmosfera generală fericită a geniului mecanic occidental.

Ca să ajungem la Cușca lui John, puteam să ne aventurăm prin viforniță și să ne luptăm până la noua abație cu nămeții adânci, riscând să ne întâlnim cu superscheletul, fără să beneficiem de paveza mașinii de teren. Din punct de vedere al aventurii, ruta aceea avea multe lucruri care o recomandau: vreme demnă de înfruntat, groază, aer atât de rece încât îți limpezea mintea, dacă nu-ți congela mucii din sinusuri, și oportunitatea de a face îngeri pe zăpadă.

Tunelul de întreținere oferea o cale fără vreme rea și fără urlet de vânt care să acopere zăngănitul apropierii ticăloșilor. Dar dacă cimitirele acelea – indiferent cât de multe erau ele – se duseseră toate sus, ca se se plimbe în jurul școlii, în așteptarea căderii nopții, am fi putut să alergăm fără grijă până la subsolul noii abații.

Am luat instrumentul special din cuiul de lângă intrarea în tunelul de întreținere și am îngenuncheat lângă panoul de acces din oțel. Am ascultat, iar după o jumătate de minut am întrebat:

– Auziți ceva?

După ce mai trecu o jumătate de minut, rusul răspunse:

– Nu aud nimic.

Am fixat instrumentul pe primul dintre cele patru bolțuri și am început să-l deșurubez, iar atunci am auzit un zgomot ușor de râcâit din cealaltă parte a panoului.

M-am oprit, am ascultat și am spus, după un timp:

– Ați auzit ceva?

– Nimic, domnule Thomas, răspunse Romanovici.

După o altă jumătate de minut de ascultare atentă, am lovit cu încheietura degetului în panoul de acces.

Dincolo explodă un clămpănit frenetic, plin de furie, de nevoie și de dorință rece, iar bocetul sinistru care ascompaniase tot stepul acela păru să fie scos de trei sau patru voci.

După ce am strâns bolțul pe care începusem să-l desfac, am pus instrumentul special la loc, în cui.

În timp ce urcam cu ascensorul către parter, Romanovici zise:

– Regret că nu-i aici doamna Romanovici.

– Domnule, nu știu din ce motiv, dar nu mi-am închipuit că există o doamnă Romanovici.

– Oh, da, domnule Thomas, există. Suntem căsătoriți de douăzeci de ani binecuvântați. Avem multe lucruri în comun. Dacă ar fi fost aici, i-ar fi plăcut chestia asta.

CAPITOLUL 49

Dacă ieşirile din şcoală ar fi fost supravegheate de santinelele scheletice, atunci locurile asupra cărora acestea şi-ar fi concentrat atenţia ar fi fost uşa din faţă, uşa garajului şi uşa camerei de serviciu, de lângă bucătărie.

Eu şi Romanovici am fost de acord să părăsim clădirea printr-o fereastră a biroului surorii Angela, care era punctul cel mai îndepărtat de cele trei uşi care ar fi atras cel mai mult atenţia inamicului. Cu toate că maica stareţă nu era prezentă, veioza de pe biroul ei lumina.

Am arătat către afişele cu George Washington, Flannery O'Connor şi Harper Lee şi am zis:

– Sora are o ghicitoare, domnule. Ce calitate comună admiră ea la aceşti trei oameni?

Rusul nu întrebă cine erau femeile.

– Tăria de caracter, răspunse el. Este evident că Washington avea aşa ceva. Doamna O'Connor suferea de lupus, dar a refuzat să se lase înfrântă de boală. Iar doamna Lee avea nevoie de tărie de caracter ca să trăiască în locul acela în vremurile acelea, să publice cartea aceea şi să aibă de-a face cu bigoţi care se înfuriaseră din cauza potretelor pe care li le făcuse ea.

– Două dintre persoane au fost scriitoare, aveţi avantajul de a fi bibliotecar.

Când am stins veioza şi am tras draperia, Romanovici spuse:

– E încă imposibil de văzut. Nu vom reuşi să ne orientăm şi ne vom rătăci la zece paşi de şcoală.

– Domnule, nu ne vom rătăci, cu magnetismul meu paranormal.

– Cutiile de Cracker Jack mai conţin încă premii surpriză?

Cu un oarecare sentiment de vinovăţie, am deschis câteva sertare ale surorii Angela, am găsit o foarfecă şi am tăiat o bucată de doi metri din sfoara draperiei. Am legat un capăt de mâna mea dreaptă, înmănuşată.

– Domnule, când o să ajungem afară, o să vă dau celălalt capăt. Aşa, n-o să ne despărţim nici dacă o să fim orbiţi de zăpadă.

– Domnule Thomas, nu înţeleg. Zici că această sfoară va acţiona ca un soi de creangă de alun folosită de căutătorii de izvoare, şi o să ne conducă către abaţie?

– Nu, domnule. Sfoara ne va ţine împreună. Dacă mă concentrez asupra unei persoane pe care trebuie s-o găsesc, fie că merg cu maşina, fie că merg pe jos, sunt condus aproape întotdeauna către persoana aceea de către magnetismul meu paranormal. Iar eu o să mă gândesc la fratele John Heineman, care-i în Cuşcă.

– Ce interesant! Partea cea mai interesantă îmi pare a fi adverbul *aproape*.

– Mda, sunt primul care recunosc că eu n-aş locui fără să plătesc chirie în eden.

– Şi ce te face să recunoşti acest lucru, domnule Thomas?

– Domnule, nu sunt perfect.

După ce m-am asigurat ca gluga îmi era bine legată sub bărbie, am tras jumătatea de jos a ferestrei cu două geamuri, am ieşit în mugetul şi vârtejul furtunii, apoi am cercetat zona, căutând evadaţi din cimitire. Dacă aş fi văzut oase care se agitau, aş fi avut probleme mari, pentru că vizibilitatea se reducea la o lungime de braţ.

Romanovici mă urmă şi închise fereastra în urma noastră. Nu puteam s-o încuiem, dar călugării noştri războinici şi călugăriţele

nu puteau păzi întreaga clădire, se retrăgeau chiar în acel moment la etajul doi, ca să apere reduta aceea mai restrânsă.

L-am privit pe rus cum își leagă capătul sforii de încheietura mâinii. Funia dintre noi avea o lungime de un metru și jumătate.

Deși eram doar la șase pași de școală, m-am simțit dezorientat. Nu aveam nici un indiciu în ce direcție trebuia să mergem ca să ajungem la abație.

Mi-am adus în minte o imagine a fratelui John stând pe unul dintre fotoliile din camera sa misterioasă de primire, jos, în Cușca, și m-am împleticit înainte, amintindu-mi să fiu atent ca frânghia să fie mereu întinsă.

Zăpada era pretutindeni cel puțin până la genunchi, iar în unele locuri troienele îmi ajungeau până la șolduri. Dacă aș fi înotat în sus, împotriva cursului unei avalanșe, n-ar fi fost mult mai neplăcut decât ceea ce făceam eu.

Fiind un băiat din deșertul Mojave, găseam gerul amarnic doar un pic mai plăcut decât focul unei mitraliere. Dar zgomotul furtunii, combinat cu albul total reprezenta lucrul cel mai rău. Cu fiecare pas înghețat, mă cuprindea un soi ciudat de claustrofobie în aer liber.

Și nu-mi plăcea faptul că șuieratul asurzitor al vântului ne împiedica, pe mine și pe Romanovici, să spunem vreo vorbă. În timpul săptămânilor în care locuisem în casa de oaspeți, rusul păruse un urs tăcitum, dar în ziua aceasta devenise teribil de vorbăreț. Îmi plăcuse conversația noastră de acum, când eram aliați, ca și cea de atunci când crezusem că eram inamici.

După ce ar fi epuizat subiectul Indianapolis și multele minuni ale acestuia, mulți oameni n-ar mai fi găsit nimic interesant de spus.

Mi-am dat seama că am ajuns la treptele de piatră ce duceau în jos, spre Cușca lui John, când m-am împiedicat de ele și am fost cât pe ce să cad. Zăpada se strânsese lângă ușă și la capul scării.

Cuvintele gravate în bronz *LIBERA NOS A MALO*, de pe placa de deasupra ușii, fuseseră ascunse în mare parte de zăpada ce

formase o crustă, aşa că în loc să se vadă „Izbăveşte-ne de cel rău" rămăsese doar „rău".

După ce am descuiat uşa de-o jumătate de tonă, aceasta pivotă uşor pe balamalele cu rulmenţi, scoţând la iveală coridorul de piatră scăldat în lumină albastră.

Am intrat înăuntru, iar uşa se închise. Ne-am dezlegat de frânghia care ne ţinuse împreună în timpul trudei noastre.

– Domnule Thomas, a fost un lucru impresionant.

– Domnule, magnetismul paranormal nu-i un talent ce se învaţă. Dacă m-aş mândri cu el ar fi ca şi cum m-aş mândri cu funcţionarea rinichilor mei.

Ne-am îndepărtat zăpada de pe haine, iar rusul îşi scoase căciula de blană de urs ca s-o scuture.

Când am ajuns la uşa din oţel inoxidabil lucios, împodobită cu *LUMEN DE LUMINE* în litere şlefuite, mi-am lovit un picior de celălalt ca să înlătur cât se putea de multă zăpadă.

Romanovici îşi scoase cizmele cu fermoar şi rămase în pantofi uscaţi, un oaspete mult mai politicos decât mine.

Apoi spuse, traducând cuvintele de pe uşă:

– Lumină din lumină.

– „Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului, am zis eu. Apoi Dumnezeu a comandat să fie lumină. Lumina lumii a coborât din Lumina Veşnică, ce este Dumnezeu."

– Evident că înseamnă asta, spuse Romanovici. Dar mai poate se însemne şi că ceea ce-i vizibil se poate naşte din ceea ce e invizibil, că materia poate să răsară din energie, că gândul este o formă a energiei şi că gândul însuşi poate fi concretizat în chiar obiectul care este imaginat.

– Domnule, cam multe lucruri aţi scos din trei cuvinte.

– Aşa e, mă aprobă el.

Am pus palma şi degetele mâinii drepte pe ecranul cu plasmă din arhitrava largă de oţel.

Uşa pneumatică alunecă şi se deschise cu sâsâitul mecanic menit să-i reamintească fratelui John că în fiecare activitate

omenească pândeşte un şarpe, indiferent de buna intenţie ce stătea la baza ei. Având în vedere unde se părea că-l dusese munca sa, poate că pe lângă sâsâit ar fi trebuit să se audă dangăt puternic de clopote, să fulgere lumini şi o voce puternică, înregistrată, să spună: „Oamenii nu ar trebui să cunoască niciodată anumite lucruri".

Am păşit în vasul imaculat, galben precum ceara şi asemănător porţelanului, în care o lumină untoasă izvora din pereţi. Uşile sâsâiră şi se închiseră în urma noastră, lumina scăzu, iar întunericul ne înconjură.

– Nu simt nici o mişcare, am zis eu, dar sunt convins că-i un ascensor şi că acum coborâm câteva etaje.

– Da, spuse Romanovici, bănuiesc că în jurul nostru e un rezervor imens din plumb, plin cu apă grea.

– Serios? Nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

– Nu, nu ţi-a trecut.

– Domnule, ce-i apa grea? În afară de lucrul evident că-i mai grea decât apa obişnuită.

– Apa grea este apă în care atomii de hidrogen au fost înlocuiţi cu deuteriu.

– Da, sigur. Am uitat. Majoritatea oamenilor o cumpără de la băcănie, dar eu prefer un bidon de un milion de galoane de la magazinele Costco.

O uşă sâsâi şi se deschise în faţa noastră. Am păşit în vestibului scăldat în lumină roşie.

– Domnule, la ce foloseşte apa grea?

– E folosită în principal pentru răcirea reactoarelor nucleare, dar cred că aici are alte scopuri, între care este, poate, inclus şi cel de a constitui un strat suplimentar de protecţie împotriva radiaţiilor cosmice care ar putea să afecteze experienţele subatomice.

În vestibul am ignorat uşile din oţel inoxidabil din stânga şi din dreapta şi am mers înainte, spre uşa pe care erau gravate cuvintele *PER OMNIA SAECULA SAECULORUM.*

– În vecii vecilor, zise Romanovici, încruntându-se. Nu-mi place cum sună asta.

Pollyanna Odd, ieşind din nou la iveală, zise:

– Dar, domnule, e doar un mod de a-l proslăvi pe Dumnezeu. „Că a ta este împărăţia şi puterea şi mărirea, acum şi pururea şi în vecii vecilor, amin."

– Nu mă îndoiesc că Heineman a ales aceste cuvinte cu o intenţie conştientă. Dar bănuiesc că în mod inconştient şi-a exprimat mândria pentru propriile realizări, sugerând că munca sa, făcută aici, va dura în vecii vecilor, dincolo de sfârşitul timpului, acolo unde doar împărăţia lui Dumnezeu va mai exista.

– Domnule, nu m-am gândit la o asemenea interpretare.

– Nu, nu te-ai gândit, domnule Thomas. Aceste cuvinte pot să indice mândrie dincolo de simplul hybris[1], lauda de sine a celui care nu are nevoie de vreun cuvânt de laudă sau de aprobare din partea altora.

– Domnule, fratele John nu-i un ţicnit egocentric.

– N-am spus că-i ţicnit. Mai mult, el crede sincer că prin munca sa caută să-l cunoască pe Dumnezeu, plin de credinţă şi de umilinţă.

Fără să sâsîie, *În vecii vecilor* alunecă într-o parte, iar noi am intrat în camera cu diametrul de zece metri, în care, în centru, pe un covor persan de culoarea vinului, se aflau patru scaune cu spetează, luminate de patru veioze de podea. În momentul acela, trei veioze erau aprinse.

Fratele John, în rasă şi scapular, cu gluga trasă de pe cap, ne aştepta pe unul dintre cele trei scaune.

[1] Mândrie exagerata (n.tr.

CAPITOLUL 50

Eu şi Romanovici ne-am aşezat pe cele două scaune ce ne fuseseră indicate în mod direct, în tihna luminii de culoarea mierii, restul încăperii fiind cuprinsă de întuneric, iar pereţii curbaţi lucind întunecat.

Pe măsuţele de lângă scaunele noastre pe care erau, de obicei, trei prăjituri proaspete, calde, pe o farfurie roşie, nu se vedeau de data asta nici un fel de prăjituri. Poate că fratele John fusese prea ocupat ca să le coacă...

Ochii săi violeţi, înfundaţi în orbite, erau la fel de pătrunzători ca întotdeauna, dar păreau să nu exprime bănuială sau ostilitate. Zâmbetul său era cald, la fel ca vocea sa când zise:

– Într-un mod inexplicabil, astăzi sunt lipsit de vlagă, iar uneori mă simt uşor deprimat.

– Interesat, îmi spuse Romanovici.

– Odd Thomas, mă bucur că ai venit, zise fratele John. Vizita ta mă reconfortează.

– Domnule, uneori cred că-s cam sâcâitor.

Fratele John dădu din cap spre Romanovici.

– Pe dumneavoastră, vizitatorul nostru din Indianapolis, v-am văzut o dată sau de două ori, de la distanţă, şi n-am avut niciodată plăcerea de a discuta cu dumneavoastră.

– Domnule doctor Heineman, aveţi acum această plăcere.

Fratele John ridică mâna sa mare, în semn de protest:

– Domnule Romanovici, nu mai sunt omul acela. Sunt doar John sau fratele John.

– Iar eu sunt doar agentul Romanovici al Agenţiei Naţionale de Securitate, zise fiul asasinei şi-şi arătă legitimaţa.

În loc să se aplece spre el, ca să primească şi să examineze cartonul laminat, fratele John se întoarse către mine.

– Odd Thomas, omul ăsta este cu adevărat agent al acestei agenţii?

– Domnule, se pare că i se potriveşte mai bine rolul acesta decât i s-a potrivit vreodată cel de bibliotecar.

– Domnule Romanovici, opinia lui Odd Thomas are pentru mine mai multă importanţă decât orice act de identitate. Cui datorez această onoare?

Romanovici îşi puse deoparte legitimaţia şi zise:

– Frate John, aveţi aici un laborator destul de mare.

– Nu chiar. Mărimea pe care o simţiţi e mai degrabă legată de anvergura muncii mele decât de dimensiunea laboratorului.

– Probabil că aveţi nevoie de mulţi specialişti, ca să-l faceţi să funcţioneze.

– Sunt ajutat doar de şase fraţi, cu pregătire tehnică intensivă. Sistemele mele sunt realizate în întregime din semiconductori.

– Uneori, cei care acordă asistenţă tehnică vin din Silicon Valley, cu elicopterul.

– Da, domnule Romanovici. Sunt încântat şi surprins că NSA este interesată de munca unui cercetător spiritual.

– Frate John, eu însumi sunt credincios. Am fost intrigat când am auzit că dumneavoastră aţi creat un model matematic pe de calculator despre care credeţi că v-a arătat structura cea mai profundă, cea mai fundamentală a realităţii, mult sub nivelul spumei cuantice.

Fratele John rămase tăcut. În cele din urmă zise:

– Trebuie să cred că unele dintre discuţiile pe care le-am avut cu foştii mei colegi – pe care le-am avut acum doi ani – au fost transmise agenţiei dumneavoastră.

– Exact, frate John.

Călugărul se încruntă, apoi oftă.

– Nu trebuie să-i învinovățesc. În lumea laică și extrem de competitivă a științei, nu puteam să mă aștept să se păstreze un asemenea secret.

– Deci credeți că ați inventat un model matematic prelucrat pe calculator care v-a arătat structura cea mai profundă a realității?

– Domnule Romanovici, nu cred. Știu că ceea ce îmi arată acest model matematic prelucrat pe calculator este adevărat.

– Cât de sigur sunteți!

– Ca să evităm discuțiile privind opiniile mele, trebuie să știți că nu eu am inventat acest model matematic. Am introdus în calculator totalitatea datelor despre teoria cuantică și dovezile care o sprijineau, permițând rețelei de calculatoare să creeze un model, fără părtinirea omenească.

– Calculatoarele sunt creații omenești, zise Romanovici, deci au în ele părtinirea omenească.

Fratele John îmi spuse:

– Melancolia care m-a cuprins astăzi nu exclude bunele maniere. Vrei niște prăjituri?

Faptul că-mi oferea prăjituri numai mie era semnificativ.

– Mulțumesc, domnule, dar îmi păstrez loc pentru două felii de prăjitură, pe care le voi mânca după cină.

– Să revenim la certitudinea dumneavoastră, zise Romanovici. De unde știți că modelul arată ceva adevărat?

Fratele John fu cuprins de beatitudine. Când vorbi, vocea sa avea un tremurat ce putea fi inspirat de venerație.

– Am pus în aplicare lecțiile învățate din acest model... și au funcționat.

– Frate John, care este lecția învățată din acest model?

Călugărul se aplecă un pic, părând că distilează tăcerea încăperii, transformând-o prin forța personalității sale în liniște, și zise încet:

– Sub nivelul final al haosului aparent poţi găsi din nou o ordine stranie, iar nivelul final al ordinii este *gândul*.

– Gândul?

– Materia, văzută la rădăcina sa, răsare dintr-o reţea de bază care are toate caracteristicile undelor gândirii.

Apoi bătu o dată din palme, iar zidurile ce fuseseră până atunci întunecate se luminară. Prin ele, în jurul nostru, de la podea până în tavan, linii strâns înlănţuite în numeroase culori prezentau modele ce se tot schimbau şi care sugerau niveluri, precum curenţii termali într-un ocean infinit de adânc. Cu toată complexitatea lor, liniile erau bine ordonate, iar modelele aveau un înţeles.

Expunerea aceea avea o asemenea frumuseţe şi un asemenea mister, încât am fost simultan vrăjit de ea şi tentat să mă uit în altă parte, cuprins şi de minunare, şi de teamă, de uluire, dar şi de un simţământ de stânjenire, care mă făcea să vreau să-mi acopăr faţa şi să mărturisesc toată josnicia din mine.

– Ceea ce vedeţi în faţa voastră, zise fratele John, nu este modelul gândului lui Dumnezeu care se află la baza întregii materii – lucru pe care, bineînţeles, nu avem cum să-l vedem –, ci o reprezentare pe calculator a acestui gând, bazat pe modelul pe care l-am pomenit.

Bătu din palme de două ori. Modelul uluitor dispăru, zidurile redeveniră întunecate, ca şi cum reprezentarea aceea fusese controlată de un dispozitiv de felul celor care sunt folosite de oamenii în vârstă ca să aprindă sau să stingă luminile din încăpere, fără să fie nevoie să se scoale din pat.

– Această mică demonstraţie îi afectează pe oameni atât de profund, rezonează cu noi la un nivel atât de profund, încât dacă asişti la ea mai mult de un minut, poţi să ai ca rezultat o suferinţă emoţională extrem de puternică, spuse fratele John.

Rodion Romanovici arăta şocat, aşa cum probabil arătam şi eu.

– Deci, zise rusul, după ce reuşi să se controleze, lecţia modelului este că universul – toată materia din el şi diferitele forme de energie – răsar din gând.

– Dumnezeu își imaginează lumea, iar lumea capătă ființă.

– Bine, spuse Romanovici, știm că materia poate fi transformată în energie, arderea produselor petroliere produce căldura și lumină...

– Iar spargerea nucleului unui atom produce nuclee ale unor atomi mai ușori, îl întrerupse fratele John, împreună cu eliberarea unei cantități mari de energie.

Romanovici insistă:

– Ați spus că gândul – cel puțin gândul divin – e o formă a energiei care poate să capete formă în materie, adică inversul unei fisiuni nucleare?

– Nu, nu e inversul. Nu-i o simplă fuziune nucleară. Termenul științific obișnuit nu se potrivește în acest caz. Este... să ne imaginăm materia existând prin puterea voinței. Și pentru că ni s-a dat gândire, voință și imaginație, chiar dacă la scară omenească, avem și noi puterea de a crea.

Romanovici și cu mine ne-am privit în ochi, apoi eu am întrebat:

– Domnule, ați văzut filmul *Planeta interzisă?*

– Nu, domnule Thomas, nu l-am vazut.

– Când se va termina totul, cred ca ar trebui sa-l vedem împreună.

– O să fac floricele de porumb.

– Cu sare și un strop de boia iute?

– Așa o să fac.

Fratele John întreba:

– Odd Thomas, ești sigur că nu vrei niște prăjituri? Știu că-ți plăceau prăjiturile mele.

Ma așteptam să facă un gest vrăjitoresc către masa de lângă mine ca să apara din aer bucăți de prăjitura cu ciocolată.

– Frate John, spuse Romanovici, ați spus mai devreme ca ați aplicat lecția învățată din modelul pe calculator, lecția fiind ca toata materia pe care o cunoaștem a izvorât din gând. Universul, planeta

noastră, copacii, florile și animalele... totul a căpătat existența pentru că a fost imaginat.

– Da. Vedeți, știința mea m-a condus la credință.

– Ce înțelegeți prin faptul că ați *aplicat* lecția învățată?

Călugărul se aplecă în față, stând pe scaunul său cu spetează, având mâinile strânse pe genunchi, ca și cum s-ar fi străduit să-și stăpânească atâtarea. Figura sa părea să fi pierdut patruzeci de ani și se întorsese în copilărie și la minunile acelei vârste.

– Am creat viață, spuse el.

CAPITOLUL 51

Aici eram în Sierra din California, nu în munţii Carpaţi. Afară, zăpada cădea mai des decât ploaia, fără tunete sau fulgere. În încăperea aceea am găsit o dezamăgitoare absenţă a maşinilor bizare, cu giroscoape aurite, în care trosneau arcuri electrice; nu existau nici cocoşaţi demenţi cu ochii ca nişte felinare. În vremea lui Karloff şi Lugosi[1], oamenii înţelegeau cerinţele melodramei mai bine decât savanţii nebuni din zilele noastre.

Pe de altă parte, e adevărat că fratele John Heineman era mai degrabă îndrumat greşit decât nebun. O să vedeţi că-i adevărat, şi o să mai vedeţi că linia de despărţire dintre nebun şi îndrumat greşit este subţire cât un fir de păr despicat în patru.

– Încăperea aceasta nu-i doar o încăpere, zise fratele John cu un amestec ciudat de veselie şi solemnitate, ci şi o maşinărie revoluţionară.

– Ăsta-i necazul, întotdeauna, îmi zise Rodion Romanovici.

– Dacă imaginez un obiect şi, ca urmare, proiectez imaginea acestuia, maşinăria o primeşte, recunoaşte natura proiectată a ei, care o separă de toate celelalte feluri de gânduri, amplifică energia mea mintală de câteva milioane de ori faţă de puterea pe care a avut-o iniţial, şi produce obiectul imaginat, continuă fratele John.

---

[1] Boris Karloff, Bela Lugosi – actori care au fost celebri pentru rolurile lor din filmele de groază. (n.tr.)

– Dumnezeule, factura dumneavoastră pentru curentul electric trebuie să fie înfiorătoare!

– Nu-i de neglijat, recunoscu călugarul, dar nu-i atât de rău precum crezi. Oricum, nu voltii contează, ci amperii.

– Presupun că vi se face o reducere, ca pentru marii consumatori.

– Odd Thomas, nu-i numai asta, laboratorul meu are anumite avantaje financiare pentru că, de fapt, e o organizație religioasă.

– Când ați spus că puteți să vă imaginați un obiect, zise Romanovici, și că încăperea poate să-l producă, v-ați referit la prăjiturile de care ați pomenit anterior?

Fratele John dădu din cap.

– Bineînțeles, domnule Romanovici. Vreți niște prăjituri?

Rusul se încruntă și spuse:

– Prăjiturile nu sunt vii. Ați spus că ați creat viață.

Călugărul deveni serios.

– Da. Aveți dreptate. Hai să nu mai glumim cu chestiile astea. E vorba despre Primele Ființe, de relația omului cu Dumnezeu și de sensul existenței. Să trecem direct la spectacolul principal. O să creez un molatic pentru voi.

– Un... ce? întrebă Romanovici.

– O să vedeți, promise fratele John și zâmbi ca unul care știe despre ce-i vorba.

Se rezemă de speteaza scaunului său, închise ochii și se încruntă, ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri.

– Îl faceți chiar acum? am întrebat eu.

– Da, dacă o să fiu lăsat să mă concentrez.

– Credeam că aveți nevoie de o cască de un anumit fel, știți, din care atârnă tot felul de sârme...

– Odd Thomas, nu folosim chestii atât de primitive. Camera este reglată la frecvența precisă a undelor creierului meu. E un receptor și un amplificator, dar numai pentru gândurile proiectate de mine, nu de altcineva.

Am aruncat o privire spre Romanovici. Acesta arăta ca întotdeauna, ca un urs care te dezaprobă.

Poate că trecură douăzeci de secunde înainte ca aerul să pară mai dens, ca şi cum umiditatea ar fi crescut subit, dar densitatea aceea nu avea nimic umed în ea. Presiunea mă apăsa din toate părţile, de parcă m-aş fi cufundat în adâncurile oceanului.

Pe covorul persan din faţa scaunului fratelui John apăru o lucire argintie, ca reflectarea luminii dintr-un obiect lucios aflat în altă parte în încăpere, deşi nu aceasta era explicaţia fenomenului.

După o clipă, cuburi mici şi albe apărură practic din nimic, aşa cum apar cristalele de zahăr pe o aţă cufundată într-un pahar cu apă puternic îndulcită. Numărul cubuleţelor crescu rapid, iar în acelaşi timp cuburile începură să se unească între ele, ca şi cum aş fi urmărit o înregistrare video – dar derulată invers – a incidentului din garaj.

Eu şi Romanovici ne-am ridicat în picioare, având, fără nici o îndoială, acelaşi gând: „Şi dacă molatic este numele de alint pe care-l dă fratele John cimitirelor ambulante?"

Nu aveam de ce să ne alarmăm. În faţa noastră se forma o creatură de mărimea unui hamster. Complet albă şi combinând trăsături de căţel, pisoi şi iepuraş, făptura deschise ochii săi imenşi care erau la fel de albaştri – dar mai puţin răpitori – ca ochii lui Tom Cruise, îmi zâmbi cuceritoare şi scoase un bolborosit muzical fermecător.

Fratele John deschise ochii, îi zâmbi creaţiei sale şi zise:

– Domnilor, faceţi cunoştinţă cu primul dumneavoastră molatic.

Nu am fost prezent în şcoală ca să fiu martor la acestea, dar mi s-a povestit ulterior care au fost evenimentele ce se desfăşurau în paralel cu revelaţiile fratelui John din Cuşcă.

În camera 14, în timp ce Jacob brodează, fratele Knuckles pune un scaun în uşa deschisă, se aşază pe el, cu o bâtă de baseball pe genunchi, şi supraveghează activitatea de pe hol.

Fratele Maxwell, la cincisprezece ani distanţă de zilele sale de ziarist, speră probabil să nu fi parcurs atâta drum şi atâta timp doar ca să întâlnească aceeaşi violenţă prostească, pe care ar fi

putut s-o vadă în Los Angeles, *fără* să facă un legământ de castitate şi sărăcie.

Maxwell stă pe un scaun, lângă unica fereastră. Pentru că vârtejurile de zăpadă l-au hipnotizat pe jumătate, nu priveşte ziua întunecată de dincolo de geam.

Un zgomot mai strident decât vântul, o serie de zăngănituri slabe şi scheunături îi atrag atenţia către fereastră. Caleidoscopul schimbător de oase apasă pe partea exterioară a geamului.

Maxwell se ridică încet de pe scaun, ca şi cum mişcările bruşte l-ar enerva pe vizitator, şi şopteşte:

– Frate Salvatore...

Fratele Knuckles, care stă în uşa deschisă, cu spatele către încăpere, se gândeşte la ultima carte a autoarei sale favorite, carte care nu-i nici despre un iepuraş de porţelan, nici despre un şoricel care salvează prinţese, dar care este minunată. Aşa că nu-l aude pe fratele Maxwell.

Fratele Maxwell se îndepărtează de fereastră şi-şi dă seama că şi-a lăsat ambele bâte de baseball lângă scaunul de pe care s-a ridicat. Şopteşte din nou, chemându-l pe Salvatore, dar probabil că şoapta sa nu-i mai puternică decât prima.

Modelele de oase din fereastră se schimbă în mod constant, dar nu într-un fel agitat, ci mai degrabă leneş, lăsând impresia că făptura aceea e într-o stare similară somnului.

Impresia de vis a mişcărilor caleidoscopice îl încurajează pe fratele Maxwell să se întoarcă la scaun, ca să înhaţe una dintre bâte.

Când se apleacă şi apucă arma, aude un geam trosnind deasupra sa, se ridică şi răcneşte:

– *Salvatore!*

Deşi fusese alcătuit din cuburi, molaticul era păros, creţ şi moale, dupa cum arăta şi numele lui. Urechile lui imense îi atârnau peste bot, iar el le dădu la o parte cu o labă, apoi se ridică pe labele

din spate. Pillsbury Doughboy[1] ar fi putut să aibă un animal de casă asemănător.

Fratele John spuse, cu o expresie ce-ar fi putut fi considerată portretizarea încântării:

– Toată viața mea am fost obsedat de ordine. De găsirea ordinii din haos. De impunerea ordinii haosului. Şi iată această mică făptură simpatică, născută din haosul gândurilor, din vid, din nimic.

Romanovici, la fel de precaut ca atunci când se aşteptase ca în fața sa să răsară unul dintre cimitirele ambulante, spuse:

– Sunt sigur că nu i-ați arătat asta abatelui.

– Încă nu, zise fratele John. De fapt, sunteți primii care au văzut această... dovadă a lui Dumnezeu.

– Abatele ştie că cercetările dumneavoastră au dus... la asta?

Fratele John răspunse din cap.

– El ştie că intenționez să dovedesc că la fundul realității fizice, sub ultimul strat de haos aparent, se află unde ale gândului ordonate, se află mintea lui Dumnezeu. Dar nu i-am spus că voi crea o dovadă *vie*.

– Nu i-ați spus, zise Romanovici, cu vocea deformată de greutatea uluirii sale.

Fratele John zise, zâmbind spre creația sa care se plimba de colo-colo:

– Am vrut să-i fac o surpriză.

– Să-i faceți o surpriză? zise Romanovici, înlocuind uimirea cu neîncredere. Să-i faceți o *surpriză?*

– Da. Arătându-i dovada existenței lui Dumnezeu.

Romanovici afirmă cu un dispreț abia ascuns, într-un mod mai direct decât aş fi fost eu în aceste circumstanțe:

– Asta nu-i o dovadă a existenței lui Dumnezeu. Asta-i o *blasfemie.*

Fratele John tresări, de parcă ar fi fost pălmuit, dar îşi reveni imediat.

---

[1] Mascota a firmei Pillsbury, alcătuită din gogoşi (n.tr.)

– Domnule Romanovici, mi-e teamă că nu aţi urmărit cu atenţie tot ce v-am spus.

Molaticul care chicotea şi se împleticea, cu ochi mari, nu-mi părea la prima vedere o operă a supremei blasfemii. Impresiile mele iniţiale fuseseră: *păros, drăgălaş, plăcut, adorabil.*

Dar când m-am mutat pe marginea scaunului şi m-am aplecat, ca să-l privesc mai bine, m-a trecut un fior puternic, ca un ţurţur pătruns în ochi.

Ochii mari, albaştri, ai molatecului nu priveau în ochii mei, nu aveau în ei curiozitatea din ochii pisoilor sau ai căţeilor. Erau goi, dincolo de ei se întindea vidul.

Bolborositul muzical şi chicotitul te fermecau, ca vocea înregistrată a unei păpuşi – dar asta a ţinut până mi-am amintit că nu era o jucărie, că era o fiinţă vie. Apoi manifestările sale mi-au amintit de mormăitul slab al păpuşilor cu ochi morţi, din coşmaruri.

M-am ridicat de pe scaun şi am făcut un pas, doi, îndepărtându-mă de miracolul întunecat al fratelui John.

– Domnule doctor Heineman, zise Romanovici, nu vă cunoaşteţi. Nu ştiţi ce aţi făcut.

Fratele John părea uluit de ostilitatea rusului.

– Văd că aveţi altă perspectivă, dar...

– În urmă cu douăzeci şi cinci de ani l-aţi respins pe fiul dumneavoastră, deformat şi handicapat, aţi refuzat să-l recunoaşteţi şi l-aţi părăsit.

Şocat de faptul că rusul cunoştea această greşeală, dar, în acelaşi timp, cuprins de ruşine, fratele John spuse:

– Nu mai sunt omul acela.

– Sunt sigur că aţi avut remuşcări, că v-aţi căit, ca aţi făcut un lucru uluitor de generos dăruindu-vă averea şi călugărindu-vă. V-aţi schimbat, sunteţi un om mai bun, dar *nu sunteţi alt om.* Cum puteţi să vă convingeţi pe dumneavoastră înşivă de un asemenea lucru, când trataţi atât de superficial teologia propriei credinţe? De la capătul acestei vieţi până la celălalt capăt, veţi căra după

dumneavoastră tot ce aţi făcut. Dezlegarea de păcate vă ofera iertarea lor, dar nu şterge trecutul. Omul care aţi fost trăieşte încă în dumneavoastră, ţinut în frâu de cel care v-aţi străduit să deveniţi.

– Frate John, l-aţi văzut vreodată pe Frederic March în *Dr. Jekyll şi domnul Hide?* am întrebat. Dacă scăpăm cu viaţă din chestia asta, poate o să-l vedem împreună...

CAPITOLUL 52

Atmosfera din Cuşcă nu era sănătoasă, adică era ceva asemănător faptului că n-ai vrea să organizezi un picnic în conul unui vulcan adormit, atunci când solul ţi se cutremură sub picioare.

Fratele John se simţise jignit când opera sa miraculoasă fusese primită cu mai puţin entuziasm decât se aşteptase. Iar acea dezamăgire semăna a mândrie jignită, a resentiment abia ascuns, a ţâfnă de copil enervat.

Molaticul drăgălaş, plăcut, care te înfiora, fără suflet, stătea pe podea, jucându-se cu picioarele sale, scoţând sunetele pe care le-ar scoate o făptură ce se amuza şi se minuna de sine însăşi, făcându-ne o demonstraţie a calităţilor sale, convinsă că aveam să cotcodăcim de admiraţie. Dar chicotitul său părea tot mai lipsit de umor.

Fiara alcătuita din oase, fantoma din turn, iar acum acest demonic Beanie Baby[1] dăduseră dovadă de o vanitate nevăzută la adevăratele entităţi supranaturale. Ele existau în afara ordinii sfinte verticale, ordinea oamenilor şi a spiritelor. Vanitatea lor reflecta vanitatea creatorului lor cel deranjat la minte.

M-am gândit la omul-coiot cu trei capete, văzut de Tommy Cloudwalker, şi mi-am dat seama că alta diferenţă între supranaturalul adevărat şi lucrurile bizare pe care le văzuserăm în ultimele douăsprezece ore era caracterul fundamental *organic* a

[1] Păpuşi care fac reclamă produselor firmei Ty. (n.tr.)

ceea ce este supranatural – lucru care nu-i surprinzător, din moment ce spiritele adevărate au trăit cândva în carne şi oase.

Animalele alcătuite din oase nu păruseră organice, ci un soi de maşini. Când Moartea sărise din clopotniţă, se dezmembrase în timpul zborului, se spărsese în fragmente geometrice, ca o maşinărie stricată. Molaticul nu era echivalentul unui căţel sau al unui pisoi, ci al unei jucării cu arc.

Stând cu mâinile în buzunarele hainei, ca şi cum ar fi fost pregătit în orice clipă să scoată Desert Eagle-ul de calibrul .50 şi să facă aşchii molaticul, Rodion Romanovici zise:

– Domnule doctor Heineman, ceea ce aţi făcut nu-i viaţă. Dupa moarte nu se descompune. Se dezmembrează, într-un proces similar fisiunii, dar care nu-i fisiune, fără să producă nici căldură, nici altceva. Ceea ce aţi creat este *anti*viaţă.

– Pur şi simplu nu înţelegeţi ce-am realizat, spuse fratele John.

De pe figura sa dispărură veselia şi animaţia anterioară, aşa cum faţada unui hotel de vară este acoperită cu scânduri în afara sezonului.

– Domnule doctor, continuă Romanovici, sunt convins că aţi construit şcoala ca ispăşire că v-aţi părăsit fiul şi sunt sigur că l-aţi adus pe Jacob aici ca un gest de pocăinţă.

Fratele John se uită la el, retrăgându-se încă în spatele obloanelor şi ferestrelor acoperite cu scânduri.

– Dar omul care aţi fost există încă în omul care sunteţi, iar el are propriile motivaţii.

Acuzaţia îl făcu pe fratele John să iasă din refugiul său.

– Ce vreţi să spuneţi?

Romanovici arătă spre molatic şi zise:

– Cum puteţi să puneţi capăt existenţei acestei făpturi?

– Pot să gândesc dispariţia sa la fel de bine cum am creat-o.

– Atunci, în numele lui Dumnezeu, faceţi acest lucru!

Pentru o clipă, fratele John strânse din fălci şi-şi mişi ochii, şi nu păru dispus să se supună cererii.

Rusul radia nu numai autoritatea unui funcţionar al statului, ci şi autoritatea morală necesară. Îşi scoase mâinile din buzunare şi făcu un gest, îndemnându-l pe călugăr să se grăbească.

Fratele John închise ochii, îşi încreţi fruntea, imaginându-şi încetarea existenţei molaticului. Din fericire, chicotitul încetă. Apoi făptura se dezmembră în cuburi zânganitoare, mişcătoare. Dispăru.

Când călugărul savant deschise ochii, Romanovici îi zise:

– Aţi remarcat singur că aţi fost obsedat toată viaţa de ordine.

– Orice om întreg la minte e de partea ordinii, împotriva anarhiei, împotriva haosului, zise fratele John.

– De acord, domnule doctor Heineman. Dar când eraţi tânăr eraţi atât de obsedat de ordine, încât nu numai că aţi condamnat dezordinea, ci şi aţi *disprețuit-o,* ca şi cum ar fi fost o jignire personală. O uraţi, vă fereaţi de ea. Nu aveaţi nici un pic de înţelegere pentru cei care ar fi putut să provoace dezordine în societate. Ca ironie a sorţii, aţi manifestat ceea ce poate fi definit drept o tulburare emoţională obsesivă de respingere.

– Aţi discutat cu nişte indivizi invidioşi, zise fratele John.

– Când s-a născut fiul dumneavoastră, deformităţile şi invalidităţile sale vi s-au părut a fi dezordine biologică, un lucru cu atât mai intolerabil cu cât provenea din măruntaiele dumneavoastră. Aţi refuzat să-l recunoaşteţi. Aţi dorit să moară.

– N-am dorit niciodată să moară. Asta-i o insultă!

M-am simţit ca un trădător faţă de el când am spus:

– Domnule, Jacob îşi aminteşte când l-aţi vizitat la spital şi i-aţi cerut mamei sale să lase infecţia să-şi continuie activitatea, fără s-o trateze.

Figura sa rotundă plutea deasupra trupului înalt, uscăţiv, ca un balon la capătul unei sfori. Nu mi-am dat seama dacă dădea din cap aprobator sau clătina din cap, a negare. Probabil că le făcea pe amândouă. Nu era în stare să vorbească.

Cu o voce care nu mai era acuzatoare, pentru că optase pentru un ton de discuţie liniştită, Romanovici zise:

– Domnule doctor Heineman, sunteţi conştient că aţi creat grozăvenii care s-au materializat în afara acestei încăperi, care au ucis?

În şcoală, în încăperea 14, fratele Maxwell stă încordat, cu bâta de baseball ridicată, în timp ce fratele Knuckles, care avusese de-a face cu o grămadă de băieţi deştepţi în trecut şi care doborâse recent un superschelet cu maşina de teren, este atent, dar nu speriat.

De fapt, Knuckles spune, în timp ce se rezeamă în bâtă ca într-un baston:

– Unii indivizi solizi cred că dacă îşi arată muşchii o să-ţi vâri coada între picioare, dar toată chestia asta e fanfaronadă, n-au boaşe să treacă la fapte.

– Chestia asta n-are nici boaşe, nici muşchi, e numai oase, îi răspunde Maxwell.

– Ce ţi-am zis eu?

Jumătate din geamul crăpat cade din rama de bronz şi se face cioburi pe podea.

– Chestia aia n-are cum să intre pe fereastră, prin pătrăţelele alea mici.

Bucata rămasă din geamul spart se desprinde şi cade pe duşumea.

– Nu mă sperii, îi zice Knuckles câinelui lui N-a-fost-niciodată.

– Pe mine mă sperie, spune Maxwell.

– Nu, nu te sperie, îl asigură Knuckles. Frate, eşti bun, eşti solid!

Un mănunchi de oase îndoite bâjbâie prin gaura din fereastră.

Alt geam se crapă, al treilea explodează, împrăştiind cioburi de sticlă pe încălţările celor doi călugări.

În capătul îndepărtat al încăperii, Jacob stă cu perna în braţe, cu capul plecat spre broderia sa, fără să arate frică, creând ordine minunată pe pânza albă cu fir de culoarea piersicii, în timp ce creaţia dezordonată de la fereastră sparge încă două geamuri şi împinge în rama de bronz.

Fratele Fletcher vine din hol.

– A început circul! Aveţi nevoie de ajutor?

Fratele Maxwell spune da, dar fratele Knuckles zice:

– Am văzut gagii mai afurisiţi în Jersey. Păzeşti ascensorul?

– E bine păzit, îl asigură fratele Fletcher.

– Atunci stai lângă Jacob, să-l scoţi iute de aici dacă jigodia aia trece prin fereastră.

Fratele Maxwell protestează:

– Ai spus că n-o să treacă!

– N-o să treacă, frate. Da, face mare gălăgie, dar adevărul e că nebunaticul ăla e speriat de noi.

Rama de bronz şi zăbrelele ferestrei, apăsate puternic, trosnesc, scârţâie...

– Grozăvenii? zise fratele John, a cărui faţă rotundă păru că se umflă şi se înroşeşte sub presiunea unor posibilităţi noi, întunecate, pe care mintea sa nu putea să le cuprindă. Create fără intenţie conştientă? E imposibil.

– Dacă nu-i posibil, atunci înseamnă că le-aţi creat intenţionat, zise Romanovici. Pentru că ele există. Le-am văzut.

Mi-am tras fermoarul jachetei şi am scos din ea o pagină împăturită pe care o rupsesem din blocul de desen al lui Jacob. În timp ce am despăturit foaia, desenul fiarei se îndoi, dând o impresie de mişcare.

– Fiul dumneavoastră a văzut asta la fereastră, domnule. Jacob spune că-i câinele lui N-a-fost-niciodată. Jennifer vă spunea N-a-fost-niciodată.

Fratele John acceptă desenul, ca şi cum ar fi fost vrăjit de el. îndoiala şi teama de pe figura sa contraziseră încrederea din glasul cu care zise:

– Chestia asta n-are nici un înţeles. Băiatul e retardat. Asta-i fantezia unei minţi deformate.

– Domnule doctor Heineman, zise rusul, cu douazeci şi şapte de luni în urmă, foştii dumneavoastră colegi au dedus, din lucrurile pe care li le-aţi spus la telefon sau prin e-mailuri, că... aţi creat ceva.

– Am creat. Da. V-am arătat acum câteva minute.

– Creatura aceea patetică cu urechi moi?

Din vocea lui Romanovici răzbătea mai degrabă milă decât dispreţ, iar fratele John îi răspunse prin tăcere. Vanitatea primeşte mila aşa cum o viespe întâmpină o ameninţare îndreptată spre cuibul ei, iar dorinţa de a înţepa aduse o lucire veninoasă, lipsită de sfinţenie, în ochii violeţi, înfundaţi în orbite, ai călugărului.

– Dacă n-aţi avansat mai mult în aceste douăzeci şi şapte de luni, zise Romanovici, acest lucru ar putea fi datorat faptului că în urmă cu doi ani s-a întâmplat ceva care v-a speriat şi v-a făcut să vă întrerupeţi cercetările, şi doar recent aţi reînceput să porniţi maşinăria aceea a dumneavoastra cu rol de Dumnezeu şi să „creaţi"?

– Sinuciderea fratelui Constantine, am zis eu.

– Care n-a fost o sinucidere, zise Romanovici. Domnule doctor Heineman, aţi eliberat în noapte o grozăvenie, fără să fiţi conştient de acest lucru, iar când Constantine a văzut-o, n-a putut fi lăsat în viaţă.

Poate că desenul aruncase o vrajă întunecată asupra savantului călugăr sau poate ca acesta nu se simţea în stare, dar evită să ne privească în ochi.

– Aţi bănuit ce s-a întâmplat şi aţi întrerupt cercetările – dar mândria nebunească v-a făcut să le reluaţi recent. Acum fratele Timothy e mort... şi chiar în această clipă, îl atacaţi pe fiul dumneavoastră prin intermediul acestui surogat monstruos.

Cu privirea aţintită încă asupra desenului şi cu o venă zvâcnindu-i la tâmplă, fratele John spuse sec:

– M-am acuzat cu mult timp în urmă pentru păcatul săvârşit împotriva fiului meu şi a mamei sale.

– Şi cred că spovedania dmneavoastră a fost sinceră, recunoscu Romanovici.

– Am primit iertarea păcatelor.

– Ați mărturisit și ați fost iertat, dar o parte întunecată din dumneavoastră nu s-a spovedit și n-a crezut că-i nevoie să fie iertată.

– Domnule, asasinarea fratelui Timothy, din noaptea trecută... a fost înfiorătoare, neomenească. Trebuie să opriți chestia asta.

După atâta timp, scriu cu tristețe că atunci când ochii fratelui John au fost acoperiți de lacrimi, pe care a reușit să nu le verse, eu am crezut – măcar pe jumătate – că lacrimile acelea nu erau pentru Tim, ci pentru el însuși.

– Ați progresat de la aspirant la novice, apoi la călugăr care a depus jurământul, spuse Romanovici. Dar ați spus singur că v-ați speriat când cercetările dumneavoastră v-au făcut să credeți într-un univers creat, așa că ați ajuns la Dumnezeu cu frică.

Fratele John rosti printre dinți:

– Motivele contează mai puțin decât remușcarea.

– Poate, recunoscu Romanovici. Dar la El trebuie să vii cu dragoste. Iar o parte din dumneavoastra, frate John, n-a ajuns niciodată la El.

Cu o intuiție subita, am zis:

– Frate John, Celălalt e un copil furios.

Atunci, în cele din urmă, călugarul își ridica privirea de pe desen și mă privi în ochi.

– Copilul care, mult prea devreme, a văzut anarhia din lume și s-a temut de ea. Copilul care era nemulțumit că s-a născut într-o lume atât de dezordonată, care a văzut haos și a tânjit să găsească ordine în el.

Din spatele ferestrelor violete, Celălalt mă privi cu dispreț și cu egoismul copilului care nu-i obișnuit cu empatia și cu compasiunea, un copil de care John cel bun se despărțise, dar de care nu scăpase.

I-am îndreptat din nou atenția către desen:

– Domnule, copilul obsedat care a construit un model al spumei cuantice din patruzeci și șapte de seturi de blocuri Lego este același

copil care a conceput acest mecanism complex de oase reci şi îmbinări eficiente.

În timp ce călugărul studia arhitectura fiarei din oase, recunoscu fără chef că obsesia din spatele modelului făcut din Lego era aceeaşi cu cea care inspirase construcţia aceea nepământeană.

– Domnule, mai e încă timp. Timp pentru ca băiatul acela să renunţe la furie şi să scape de durere.

Tensiunea de suprafaţă a lacrimilor reţinute până atunci se rupse brusc, iar câte o lacrimă se scurse pe fiecare obraz.

Călugărul se uită la mine şi spuse, cu o voce îngroşată de tristeţe, dar şi de amărăciune:

– Nu. E prea târziu.

CAPITOLUL 53

Din câte ştiu, Moartea fusese în încăpere atunci când pereţii curbaţi înfloriseră modelele colorate ale gândului imaginat de Dumnezeu şi se mutase atunci când întorseserăm capetele, astfel încât să fie întotdeauna în afara vederii noastre. Dar se repezi la mine ca şi cum tocmai năvălise în încăpere cuprinsă de-o furie rece, mă înhăţă, mă ridică, mă trase faţă în faţă cu ea.

În locul hăului anterior din glugă, acum mă înfrunta o versiune brută a figurii fratelui John, colţuroasă acolo unde faţa călugărului era rotundă, tare acolo unde cea a fratelui John era moale, cam aşa cum şi-ar fi imaginat un copil Moartea, nu figura unei Puteri personificate. Tânărul geniu care recunoscuse haosul lumii şi se temuse de el, dar care nu avusese puterea de a face ordine în el, îşi acordase singur puterea necesară.

Respiraţia Morţii era ca a unei maşini, ce duhnea a cupru fumegând şi a oţel încins.

Mă aruncă peste scaun, de parcă aş fi fost un mănunchi de cârpe. M-am izbit de peretele rece, curb, şi m-am ridicat de pe podea de îndată ce am aterizat pe ea.

Un scaun zbură, m-am aplecat şi m-am ferit; peretele răsună ca un clopot de sticlă, cum nu făcuse când îl lovisem eu, şi scaunul rămase acolo unde căzuse, dar eu am continuat să mă mişc. Iar Moartea se repezi din nou.

În fereastră, rama şi zăbrelele de bronz se îndoiră, se întinseră uşor, dar nu cedară. Văicăritul atacatorului frustrat deveni mai puternic decât zăngănitul oaselor sale ce se agitau de zor.

– Tipul ăsta nu-i speriat de noi, decise fratele Maxwell.

– O să fie, înainte să terminăm ce avem de făcut, îl asigură Knuckles.

Din fiara caleidoscopică ieşi un tentacul de oase care forfecau, tentacul care pătrunse un metru şi jumătate în încăpere, prin unul dintre spaţiile goale în care fusese un geam al ferestrei.

Călugării se dădură înapoi, surprinşi.

Forma ce se întinsese se rupse sau se desprinse de masa mamă şi căzu pe podea. Imediat, membrele retezate se asamblară într-o versiune a făpturii mai mari.

Făptura aceea – cu ace, ţepi, colţi şi cârlige – mare cât un aspirator industrial, mergea iute ca un gândac de bucătărie, iar Knuckles le trosni una oaselor.

Bâta Louisville Slugger îi aplică o corecţie delincventului, aruncând frânturi de oase în toate părţile. Knuckles se îndreptă către făptură, în timp ce aceasta se retrăgea împleticindu-se, şi o demolă cu o a doua lovitură.

Prin fereastră pătrunse un alt tentacul ce se întindea, iar când acesta se detaşă de trup, fratele Maxwell răcni către fratele Fletcher:

– Scoate-l pe Jacob de aici!

Fratele Fletcher, care în tinereţea sa de saxofonist interpretase multe dansuri periculoase, ştia cum s-o şteargă atunci când clienţii încep să schimbe focuri de armă, aşa că o tulise deja din încăpere, cu Jacob în braţe, înainte ca Maxwell să fi ţipat. Când pătrunse în coridor, îl auzi pe fratele Gregory strigând că-i ceva în puţul liftului, ceva ce se străduieşte furios să treacă prin acoperişul cabinei ascensorului care-i bloca drumul.

Când Moartea se repezi din nou la mine, Rodion Romanovici se avântă spre Moarte, cu toată neînfricarea unui antreprenor de pompe funebre înnăscut, şi deschise focul folosind Desert Eagle.

Promisiunea sa că vom avea parte de un zgomot incredibil fu îndeplinită. Bubuitul pistolului răsună doar cu câţiva decibeli mai încet decât tunetul unui foc de mortier.

N-am socotit câte gloanţe a tras Romanovici, dar moartea se sfărâmă în cioburi geometrice, aşa cum făcuse atunci când sărise din turnul clopotniţei, rasa care se fragmenta fiind la fel de sfărâmicioasă ca şi trupul pe care-l îmbrăcase.

De îndată, aşchiile, cioburile şi fâşiile acelei construcţii nenaturale se răsuciră şi ţopăiră ca şi cum ar fi avut viaţă – deşi nu aveau – şi după câteva secunde se reîntrupară.

Când Moartea se întoarse către Romanovici, acesta goli pistolul, aruncă încărcătorul gol şi scoase în grabă încărcătorul de rezervă din buzunarul pantalonilor.

Fără să fie mai afectată de al doilea foc de baraj decât fusese de primul, Moartea se ridică iute din ruine.

John, care în acel moment nu era un călugăr, ci un copil ursuz, rămase cu ochii închişi, gândind personajul Morţii ca acesta să capete din nou existenţă, iar când deschise ochii, aceştia nu mai erau ai unui om al lui Dumnezeu.

Fratele Maxwell trase o lovitură celui de-al doilea intrus din camera 14, apoi văzu că fratele Knuckles îl ciomăgea din nou pe primul intrus, care se refăcea cu iuţeala unui trandafir ce înfloreşte, care fusese filmat cu încetinitorul.

O a treia extensie a masei-mamă atacă, iar Maxell o zdrobi cu două lovituri, dar cea pe care o demolase prima se reasamblă, se repezi asupra sa, zburlită complet, şi-i înfipse doi spini groşi, zimţaţi, în piept.

Când fratele Knuckles se întoarse, îl văzu pe Maxwell străpuns şi zări plin de oroare cum fratele său se transformă – de parcă ar fi fost contaminat – într-un caleidoscop de oase ce se

îndoiau-pivotau-roteau, care se împungeau afară din costumul pentru furtună ca şi cum ar fi înlăturat un cocon, şi se combina cu maşinăria din oase care îl străpunsese.

Knuckles fugi din cameră şi închise în grabă uşa, apoi, în timp ce-o ţinea bine, strigă după ajutor.

Se avusese în vedere o asemenea posibilitate, iar doi fraţi sosiră în grabă cu un lanţ, pe care îl înfăşurară în jurul clanţei. Legară clanţa de cea a camerei alăturate, asigurându-se că fiecare uşă serveşte de încuietoare pentru cealaltă.

Zgomotul din puţul liftului deveni groaznic, zguduind pereţii. De dincolo de uşile închise ale ascensorului se auzea zguduitul tavanului cabinei, ca şi zăngănitul cablurilor încordate până aproape de rupere.

Jacob era în locul cel mai sigur, între sora Angela şi sora Miriam, faţă de care până şi diavolul trebuia să fie prudent.

Renăscută, Moartea mă ocoli şi se îndreptă spre rus, care fu cu doi paşi mai iute decât Secerătorul. Romanovici vârî încărcătorul de rezervă în Desert Eagle, se întoarse către omul pe care îl admirasem cândva şi-l împuşcă de două ori.

Impactul gloanţelor de calibru .50 îl doborî pe John Heineman. După ce căzu, nu mai fu în stare să se ridice. Nu fu în stare să se imagineze pe sine însuşi reconstruindu-se, pentru că, indiferent ce credea partea pierdută şi întunecată a sufletului său, el nu era propria creaţie.

Silueta Morţii ajunse la Romanovici şi puse mâna pe umărul acestuia, dar nu-l atacă. Fantoma se concentră asupra lui Heineman, ca şi cum ar fi fost lovită de fulger văzând că zeul său minuscul fusese doborât ca un muritor oarecare.

De data asta, Moartea se descompuse într-un şuvoi de cuburi care se despicau în alte cuburi, într-o movilă de zaruri ce dansau, care se divizau cu o frenezie larvară, ciocnindu-şi feţele fără puncte între ele până când ajunseră doar o spumă de molecule, apoi atomi, iar după aceea nimic, doar amintirea unui hybris...

CAPITOLUL 54

În seara aceea, la unsprezece, când furtuna începuse să se potolească, sosi primul contingent de agenți ai NSA – douăzeci de indivizi – în camionete monstruoase, ce mâncau zăpada. Având în vedere că telefoanele nu funcționau, nu știu cum i-a contactat Romanovici, dar în momentul acela ajunsesem la concluzia că norii de mister strânși în jurul lui făceau ca norii *mei* să pară o ceață ușoară, în comparație cu ai săi.

Vineri după-amiază, numărul agenților crescuse la cincizeci, iar teritoriul abației și al tuturor clădirilor se afla sub autoritatea lor. Frații, surorile și un oaspete șocat fură interogați până la epuizare, dar copiii, la insistența călugărițelor, n-au fost deranjați cu întrebări.

NSA a imaginat povești care să justifice într-un fel decesele fratelui Timothy, fratelui Maxwell și lui John Heineman. Familiile lui Timothy și Maxwell aveau să afle că cei doi au pierit într-un accident de mașină, iar rămășițele lor arătau prea îngrozitor ca să poată fi prezentate la înmormântare într-un sicriu deschis.

Fusese ținută deja o slujbă funebră pentru fiecare dintre ei. La primăvară aveau să fie ridicate pietre de mormânt în cimitirul de la marginea pădurii, deși nu existau rămășițe care să fie înmormântate. Măcar numele lor scris în piatră avea să rămână printre cei pe care-i cunoscuseră și-i iubiseră, și de care fuseseră iubiți.

John Heineman, pentru care se ţinuse de asemenea o slujbă, avea să fie păstrat în frigider. După un an, când moartea sa nu avea să pară legată de cea a lui Timothy şi Maxwell, avea să se anunţe că murise în urma unui atac de cord.

Heineman nu avea familie, cu excepţia fiului pe care nu-l acceptase niciodată. În ciuda terorii şi mâhnirii pe care Heineman le adusese în mânăstirea St. Bartholomew, fraţii şi surorile au căzut de acord că trebuia – în spiritul iertării – să fie înmormântat în cimitirul lor, dar la o distanţă discretă de ceilalţi care se odihneau în locul acela.

Reţeaua de supercalculatoare a lui Heineman fusese pusă sub lacăt de NSA. Mai târziu, calculatoarele aveau să fie scoase din Cuşcă şi transportate în altă parte. Toate încăperile ciudate şi maşinăria creaţiei aveau să fie studiate, demontate cu minuţiozitate şi îndepărtate.

Fraţii şi surorile – şi servitorul dumneavoastră credincios – au fost puşi să semneze declaraţii de confidenţialitate, iar noi am înţeles că pedepsele – ce ne fuseseră citite cu grijă – pentru încălcarea acestei declaraţii aveau să fie aplicate cu strictețe. Nu cred că agenţii federali erau îngrijoraţi în privinţa călugărilor şi călugăriţelor, ale căror vieţi erau supuse unui jurământ, pentru că au petrecut o mulţime de timp explicându-mi amănunţit toate nuanţele chinurilor cuprinse în expresia „a putrezi în închisoare".

Cu toate acestea, am scris acest manuscris, pentru că scrisul este terapia mea şi un soi de penitenţă. Oricum, dacă va fi tipărită vreodată, povestea mea va fi publicată doar după ce voi părăsi această lume ca să am parte de slavă sau damnare, într-un loc în care nici NSA nu mă poate găsi.

Deşi abatele Bernard nu avea vreo responsabilitate pentru cercetările şi acţiunile lui John Heideman, a insistat să-şi dea demisia din funcţia sa între Crăciun şi Anul Nou.

El numise Cuşca lui John *sanctuar*, adică partea cea mai sfântă a unui loc de venerare, Sfânta Sfintelor. Acceptase ideea falsă că Dumnezeu poate fi cunoscut prin ştiinţă, lucru care l-a îndurerat

teribil, dar cea mai mare remuşcare i-a fost provocată de faptul că nu fusese în stare să vadă că John Heineman nu fusese motivat de o mândrie sănătoasă în geniul său dăruit de Dumnezeu, ci de o vanitate şi de o furie ce clocotea în secret, care i-a viciat realizările anterioare.

Comunitatea din St. Bartholomew fusese copleşită de tristeţe şi mă îndoiam că tristeţea aceea avea să dispară într-un an – dacă va dispărea. Pentru că fiara din oase care străbătuse prin fortificaţiile de la etajul doi al şcolii se dezmembrase în cuburi ce se tot micşorau în momentul morţii lui Heineman, aşa cum se întâmplase şi cu Moartea, doar fratele Maxwell pierise în bătălie. Dar Maxwell, Timothy şi sărmanul Constantine aveau să fie jeliţi în fiecare anotimp în care viaţa avea să continue fără ei.

Sâmbătă seara, la trei zile după criză, Rodion Romanovici veni în camera mea din casa de oaspeţi, aducând două sticle de vin roşu de calitate, pâine proaspătă, brânză, friptură rece de vită şi diferite condimente, în care nu pusese otravă.

Boo petrecu o mare parte a serii zăcând pe picioarele mele, de parcă s-ar fi temut că o să răcească.

Elvis trecu şi el pentru un timp. Crezusem că se dusese mai departe, aşa cum se părea că făcuse Constantine, dar Regele rămase. Îşi făcea griji în privinţa mea. Bănuiesc şi că voia să-şi aleagă momentul plecării cu acel simţ al teatralului şi al eleganţei care l-au făcut celebru.

Spre miezul nopţii, în timp ce stăteam la o măsuţă lângă fereastra unde cu câteva zile în urmă aşteptasem zăpada, Rodion zise:

– Poţi să pleci luni, dacă vrei. Sau vrei să rămâi?

– O să mă întorc într-o zi, am zis eu, dar acum locul acesta nu-i potrivit pentru mine.

– Eu cred că fraţii şi surorile, fără excepţie, simt că aici va fi oricând locul potrivit pentru tine. Fiule, i-ai salvat pe toţi.

– Nu, domnule. Nu pe toţi.

– Pe toţi copiii. Timothy a fost ucis în ora în care ai văzut primul *bodach.* Nu puteai face nimic pentru el. În privinţa lui Maxwell, eu sunt mai vinovat decât tine. Dacă aş fi înţeles care-i situaţia şi l-aş fi împuşcat pe Heineman mai devreme, Maxwell ar fi rămas în viaţă.

– Domnule, sunteţi surprinzător de amabil pentru un om care pregăteşte oamenii pentru moarte.

– Ştii, în unele cazuri moartea e o amabilitate nu numai faţă de persoana care o primeşte, ci şi pentru cei pe care i-ar fi putut distruge aceasta. Când o să pleci?

– Săptămâna viitoare.

– Unde o să te duci, fiule?

– Acasă, în Pico Mundo. Dar dumneavoastră? Vă întoarceţi în Indianapolisul iubit?

– Sunt neplăcut de sigur că Biblioteca statului Indiana, de la numărul 140 de pe North Senate Avenue, a mers prost în lipsa mea. O să mă duc în deşertul din California, s-o întâlnesc pe doamna Romanovici, la întoarcerea sa din spaţiul cosmic.

Aveam un anumit ritm pentru asemenea chestii, care îmi impunea să iau o gură de vin şi s-o savurez înainte să întreb:

– Din spaţiul cosmic, domnule? Adică de acolo de unde-i luna?

– De data asta n-a fost până la lună. Timp de o lună, scumpa doamnă Romanovici a lucrat pentru această ţară minunată la bordul unei anumite platforme orbitale despre care nu pot să spun mai multe.

– Dumneaei va face ca America să fie în siguranţă pentru veşnicie, domnule?

– Fiule, nimic nu-i pentru veşnicie. Dar dacă ar trebui să încredinţez soarta naţiunii unei singure perechi de mâini, cred că n-ar exista vreuna mai demnă de încredere decât a ei.

– Îmi doresc s-o întâlnesc, domnule.

– Poate că o s-o întâlneşti, într-o zi.

Elvis îl momi pe Boo de-o parte, ca să-l mângâie pe burtă, iar eu am zis:

– Mă îngrijorează datele din calculatoarele doctorului Heineman. Dacă ajung în mâinile cui nu trebuie...

Rusul se aplecă spre mine şi şopti:

– Nu-ţi face griji, băiete. Datele din calculatoarele alea sunt varză. Am avut grijă de asta înainte să-mi chem potera.

Am ridicat paharul, toastând:

– Pentru fiii de asasine şi pentru soţii eroinelor spaţiale.

– Şi pentru fata pe care ai pierdut-o, zise el, ciocnind paharele, cea care, în noua ei aventură, te păstrează în sufletul ei, aşa cum o păstrezi şi tu pe ea.

CAPITOLUL 55

Cerul dimineţii era limpede şi profund. Pajiştea înveşmântată în zăpadă se întindea luminoasă şi curată ca dimineaţa de după moarte, când timpul va învinge timpul şi totul va fi ispăşit.

Îmi luasem rămas-bun de cu seară şi preferasem să plec când fraţii erau la sljbă, iar surorile erau ocupate cu copiii care se trezeau.

Drumul era curat şi uscat, iar Cadillacul de comandă apăru torcând, fără zăngănit de lanţuri. Prietenul meu opri la scara casei de oaspeţi, unde aşteptam.

M-am grăbit să-l sfătuiesc să nu iasă din maşină, dar el refuză să rămână la volan.

Prietenul şi mentorul meu, Ozzie Boone, celebrul scriitor de romane poliţiste, despre care am scris multe în primele două manuscrise ale mele, este un grăsan grozav, care are două sute de kilogramé când este foarte slab. Susţine că e într-o condiţie fizică mai bună decât majoritatea practicanţilor de sumo – şi poate chiar este – dar sunt îngrijorat de fiecare dată când se ridică de pe un scaun, pentru că am impresia că asta ar solicita prea mult inima lui cea mare.

– Dragă Odd, zise el, în timp ce mă îmbrăţişa zdravăn, ca un urs, în uşa deschisă a maşinii, ai slăbit. Eşti ca o viespe.

– Nu, domnule. Am aceeaşi greutate ca atunci când m-aţi lăsat aici. Probabil că vi se pare că-s mai mic pentru că dumneavoastră aţi devenit mai mare.

– Am o pungă colosală cu ciocolată fină, amăruie, în maşină. Dacă o să ai grijă, ai putea să adaugi două kilograme şi jumătate până o să ajungem în Pico Mundo. Stai să-ţi pun bagajele în portbagaj.

– Nu, nu, domnule. Mă descurc şi singur.

– Dragă Odd, ai tremurat ani de zile anticipându-mi moartea, şi o să mai tremuri aşteptându-mi moartea încă vreo zece ani. O să creez asemenea inconveniente celor care vor trebui să-mi transporte trupul, încât Dumnezeu, dacă are milă de antreprenorii de pompe funebre, o să mă ţină veşnic în viaţă.

– Domnule, hai să nu discutăm despre moarte. Vine Crăciunul. E anotimpul în care trebuie să fim veseli.

– Bine, o să discutăm despre clopoţei de argint care se coc la foc şi despre alte chestii legate de Crăciun.

În timp ce mă privea – şi plănuia, fără îndoială, să-mi înhaţe un bagaj şi să-l încarce în maşină – eu mi-am grămădit lucrurile în portbagaj. Când am închis capacul şi l-am încuiat, am descoperit că toţi fraţii – care ar fi trebuit să fie la liturghie – se strânseseră în tăcere pe treptele casei de oaspeţi.

Sora Angela era şi ea prezentă, împreună cu o duzină de călugăriţe. Îmi spuse:

– Oddie, pot sa-ţi arăt ceva?

M-am dus lângă ea, iar maica stareţă desfăcu un tub, care se dovedi a fi o foaie mare de hârtie de desen. Jacob îmi făcuse un portret perfect.

– E foarte bine desenat. Frumos din partea lui.

– Nu-i pentru tine, îmi spuse călugăriţa. E pentru peretele din biroul meu.

– Doamnă, compania aceea e prea înaltă pentru mine.

– Tinere, nu hotărăşti tu ce vreau eu să văd în fiecare zi. Ai rezolvat ghicitoarea?

Încercasem deja răspunsul „tărie de caracter", pe care Rodion Romanovici îl făcuse să pară atât de convingător.

– Doamnă, sunt secătuit din punct de vedere intelectual.

– Ştii că după Războiul de Independenţă întemeietorii acestei ţări s-au oferit să-l facă rege pe George Washington, iar el a refuzat oferta?

– Nu, doamnă, n-am ştiut.

– Ştiai că Flannery O'Connor a trăit atât de liniştită în comunitatea sa, încât mulţi dintre concetăţenii ei nu ştiau că era una dintre cele mai mari scriitoare ale timpului său?

– Presupun că era o sudistă excentrică.

– Aşa presupui tu?

– Cred că dacă ar trebui să susţin un test la materia asta, l-aş pica. N-am fost prea bun la şcoală...

– Lui Harper Lee, continuă sora Angela, i s-au oferit o mie de doctorate onorifice şi nenumărate premii pentru cartea sa minunată, dar nu le-a acceptat. Şi i-a refuzat politicoasă pe reporterii care o admirau şi pe profesorii care veneau în pelerinaj la uşa sa.

– Doamnă, n-o puteţi condamna pentru asta. Atâta lume neinvitată înseamnă o bătaie de cap teribilă.

Nu cred că ochii ei de dediţel scânteiaseră vreodată mai puternic decât în dimineaţa aceea, pe treptele casei de oaspeţi.

– *Dominus vobiscum,* Oddie.

– Şi cu dumneavoastră, soră.

Nu mai fusesem sărutat de o călugăriţă, până atunci. Nici nu sărutasem vreuna. Sora avea obrazul atât de moale...

Când am urcat în Cadillac, am văzut că Boo şi Elvis stăteau pe bancheta din spate.

Fraţii şi surorile rămaseră pe treptele casei de oaspeţi în tăcere, iar când am plecat, m-am uitat nu numai o dată înapoi spre ei, m-am tot uitat în urmă până când drumul coborî, iar abaţia St. Bartholomew dispăru din vedere.

CAPITOLUL 56

Structura Cadillacului fusese întărită, ca să poată suporta greutatea lui Ozzie fără să se îndoaie, iar scaunul pentru şofer fusese croit pentru dimensiunile sale.

Ozzie îşi manevra Cadillacul cu blândeţea unui şofer de curse. Am zburat de pe munte, către terenurile mai joase, cu o eleganţă pe care n-o credeam posibilă la o asemenea viteză.

După un timp, i-am spus:

– Domnule, sunteţi un om bogat din toate punctele de vedere.

– Am fost norocos şi harnic, îmi replică el.

– Vreau să vă cer o favoare atât de mare, că mi-e ruşine s-o spun.

Ozzie zise, rânjind încântat:

– Nu permiţi niciodată să se facă ceva pentru tine. Însă îmi eşti ca un fiu. Cui o să las toţi banii pe care-i am? Chester cel Teribil n-o să aibă nevoie de toţi.

Chester cel Teribil este pisica sa, care nu se născuse cu acest nume, ci îl căpătase pe merit.

– În şcoala asta există o fetiţă.

– În şcoala de la St. Bartholomew?

– Da. Se numeşte Flossie Bodenblatt.

– Vai de mine!

– E bolnavă, dar e sclipitoare.

– Şi ce vrei?

– Domnule, puteţi să înfiinţaţi un fond pentru ea, în valoare de o sută de mii de dolari, după scăderea taxelor?

– Consideră că s-a făcut deja.

– Ca să aibă cu ce să-şi înceapă viaţa, după ce o să părăsească şcoala, ca să-şi facă o viaţă în care să poată să lucreze cu câinii.

– O să-l pun pe avocat să specifice exact aşa. Pot să fiu unul dintre cei care să supravegheze personal transferul ei din şcoală în lumea exterioară, când va veni momentul acela?

– Domnule, v-aş fi veşnic recunoscător dacă aţi face asta.

– Bine, spuse el, ridicând mâinile de pe volan suficient cât să şi le scuture iute, asta a fost uşor, ca şi cum aş fi mâncat o plăcintă cu cremă. Pentru cine mai trebuie să înfiinţăm un fond?

Profunda vătămare a creierului Justinei nu putea fi refăcută cu ajutorul unui fond. Banii şi frumuseţea sunt un mijloc de apărare împotriva mâhnirii acestei lumi, dar nu pot schimba trecutul. Doar timpul poate învinge timpul. Drumul înainte este singura cale înapoi spre nevinovăţie şi pace.

Am mers un timp, discutând despre Crăciun, când, deodată, am avut o intuiţie mai puternică decât cele avute până atunci.

– Domnule, puteţi trage la marginea drumului?

Tonul vocii mele făcu ca faţa sa plină să alcătuiască o încruntare din mai multe straturi.

– S-a întâmplat ceva rău?

– Nu ştiu. Poate nu ceva rău. Dar ceva... important.

Ozzie conduse Cadillacul într-un loc de parcare, la umbra mai multor pini maiestuoşi, şi opri motorul.

– Oddie?

– Lăsaţi-mă o clipă, domnule.

Am rămas acolo tăcuţi, în timp ce roţile dinţate ale luminii soarelui şi umbrele dantelate ale pinilor fluturau pe parbriz.

Intuiţia deveni atât de intensă, încât dacă aş fi ignorat-o ar fi însemnat să neg ceea ce eram.

Viața mea nu-mi aparține. Mi-aș fi dat viața ca s-o salvez pe cea a fetei pe care am pierdut-o, dar acest schimb nu fusese pe agenda sorții. Acum trăiesc o viață de care nu am nevoie și știu că va veni o zi când o voi da pentru o cauză dreaptă.

– Trebuie să cobor aici, domnule.

– Nu te simți bine?

– Mă simt bine, domnule. Magnetismul paranormal. Trebuie să merg pe jos în continuare.

– Dar mergi acasă, pentru Crăciun.

– Nu cred că mai vin.

– Să mergi pe jos de aici încolo? Unde vrei să te duci?

– Nu știu, domnule. O să descopăr în timp ce merg.

Ozzie nu voia să rămână la volan, iar când am luat un singur bagaj din portbagajul mașinii, îmi zise:

– Nu poți să pleci doar cu atât!

– Am tot ce-mi trebuie, l-am asigurat eu.

– De ce necazuri o să ai parte?

– Poate că nu o să dau de necazuri, domnule.

– De ce altceva ai putea să ai parte?

– Poate de necazuri, i-am răspuns eu. Poate de pace. Nu știu. Dar sunt sigur că mă cheamă ceva.

Ozzie se pleoștise.

– Făcusem atâtea planuri...

– Și eu, domnule.

– Ne e dor de tine, în Pico Mundo.

– Și mie mi-e dor de cei de acolo. Dar așa trebuie să fie. Știți cum se întâmplă cu mine, domnule.

Am închis portbagajul.

Ozzie nu voia să plece și să mă lase acolo.

– Îi am pe Elvis și pe Boo, i-am spus eu. Nu sunt singur.

Ozzie e greu de îmbrățișat, având un perimetru atât de mare.

– Mi-ați fost ca un tată, i-am spus eu. Vă iubesc, domnule.

El reuși să spună doar:

– Fiule...

Am rămas în parcare şi l-am privit plecând, până când maşina dispăru din vedere.

Apoi am început să merg de-a lungul marginii şoselei, în direcţia în care părea că mă conduce intuiţia.

Boo mergea alături de mine. E singura fantomă de câine pe care am văzut-o vreodată. Animalele trec întotdeauna în lumea cealaltă. Din cine ştie ce motiv, el zăbovise mai mult de un an în abaţie. Poate că mă aşteptase pe mine.

Un timp, Elvis merse alături de mine, apoi începu să meargă cu spatele în faţa mea, rânjind de parcă îmi făcuse cine ştie ce poantă, de care eu nu mă prinsesem încă.

– Credeam că ai trecut dincolo, i-am spus eu. Ştii că eşti pregătit.

El dădu din cap, continuând să rânjească prosteşte.

– Atunci, du-te. O să fie bine. Te aşteaptă cu toţii. Du-te.

Continuând să meargă cu spatele, Elvis începu să-mi facă semne de rămas-bun şi, pas cu pas, Regele Rock and Roll-ului deveni tot mai şters, până când dispăru pentru totdeauna din această lume.

Ieşiserăm din munţi. În valea aceea din California, ziua însemna o prezenţă blândă pe pământ, copacii se înălţau în lumina ei, la fel ca păsările.

Poate mersesem vreo sută de metri după dispariţia lui Elvis când mi-am dat seama că alături de mine mergea cineva.

Surprins, m-am uitat la el şi am zis:

– Bună ziua, domnule.

El îşi aruncă haina pe umăr. Avea mânecile suflecate. Zâmbi cu zâmbetul său de învingător.

– Sunt sigur că va fi interesant, am zis eu, şi sunt onorat sa fac pentru dumneavoastră, dacă e posibil, ce am făcut pentru el.

El îşi duse mâna la borul pălăriei, atingându-l fără să-şi scoată pălăria, şi-mi făcu cu ochiul.

Crăciunul avea să fie peste câteva zile, iar noi mergeam de-a lungul şoselei, îndreptându-ne către necunoscut, adică acolo unde a dus întotdeauna orice drum: eu, câinele meu Boo şi spiritul lui Frank Sinatra.[1]

[1] Fraza aceasta este o pastişă a celebrului cântec din anii şaptezeci al lui Lobo, *Me and You and a Dog Named Boo.* (n.tr.)

NOTA AUTORULUI

Cărțile care au schimbat viața fratelui Knuckles au fost scrise amândouă de Kate DiCamillo. Ele sunt *Miraculoasa călătorie a lui Edward Tulane* și *Povestea lui Despereaux*, sunt niște povești minunate. Nu-mi dau seama cum de au putut să-l facă pe Knuckles să treacă de la o viață de delincvent la o viață plină de bunătate și de speranță *cu mai bine de un deceniu înainte de a fi publicate.* Pot doar să spun că viața este plină de mistere, iar magia doamnei DiCamillo trebuie să aibă o legătură cu chestia asta.

ODD THOMAS

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Charles Dickens ..... DAVID COPPERFIELD (2 VOL.)
Diderot ..... NEPOTUL LUI RAMEAU
Stendhal ..... MĂNĂSTIREA DIN PARMA
L.N. Tolstoi ..... CAZACII ȘI ALTE POVESTIRI

CLASICI CONTEMPORANI

William Blake ..... CÂNTECE ALE INOCENȚEI
Charles Bukowski ..... POVEȘTI DESPRE NEBUNIA OBIȘNUITĂ ◆ CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ORAȘ ȘI ALTE POVESTIRI
Claude Simon ..... DRUMUL FLANDREI ◆ GEORGICELE
Albert Camus ..... CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
André Gide ..... FALSIFICATORII DE BANI. PORUMBELUL ◆ FRUCTELE PĂMÂNTULUI
William Faulkner ..... CĂTUNUL ◆ ORAȘUL ◆ CASA CU COLOANE ◆ STEAGURI ÎN ȚĂRÂNĂ ◆ SANCTUAR
Witold Gombrowicz ..... FERDYDURKE ◆ TRANS-ATLANTIC ◆ PORNOGRAFIE ◆ COSMOS ◆ BAKAKAI
Hermann Hesse ..... JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆ KNULP. DEMIAN ◆ SIDDHARTHA ◆ CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ NARCIS ȘI GURĂ-DE-AUR
John Irving ..... LUMEA VĂZUTĂ DE GARP
Ilf și Petrov ..... VIȚELUL DE AUR ◆ DOUĂSPREZECE SCAUNE
Franz Kafka ..... CORESPONDENȚĂ (VOL. I) ◆ CORESPONDENȚĂ (VOL. II) ◆ CORESPONDENȚĂ (VOL. III)
Claudio Magris ..... LA VOIA ÎNTÂMPLĂRII
André Malraux ..... CUCERITORII. CALEA REGALĂ ◆ SPERANȚA
Thomas Mann ..... ALTEȚĂ REGALĂ ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ POVESTIRI ◆ LOTTE LA WEIMAR ◆ DOCTOR FAUSTUS
Gabriel García Márquez ..... AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ DESPRE DRAGOSTE ȘI ALȚI DEMONI ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ TOAMNA PATRIARHULUI ◆ VIJELIA ◆ POVESTEA TÂRFELOR MELE TRISTE ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE ◆ CRONICA UNEI MORȚI ANUNȚATE ◆ CEAS RĂU
Marcel Proust ..... ESEURI
Antoine de Saint-Exupéry ..... CURIERUL DE SUD. ZBOR DE NOAPTE. ◆ PĂMÂNT AL OAMENILOR ◆ PILOT DE RĂZBOI
Jean-Paul Sartre ..... CUVINTELE. GREAȚA ◆ TEATRU ◆ ZIDUL
John O'Hara ..... BUTTERFIELD 8 ◆ ÎNTÂLNIRE ÎN SAMARRA
John Steinbeck ..... PĂȘUNILE RAIULUI ◆ ȘOARECI ȘI OAMENI ◆ FRUCTELE MÂNIEI ◆ CARTIERUL TORTILLA ◆ NOPȚI FĂRĂ LUNĂ
Stefan Zweig ..... SUFLETE ZBUCIUMATE

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Eugen Ovidiu Chirovici ..... SUFLETE LA PREȚ REDUS ◆ LA BROASCA LEȘINATĂ
Dinu Săraru ..... TRILOGIA ȚĂRĂNEASCĂ (3 VOL.)
Adrian Oniciu ..... CERCUL KAGAN
Alex Mihai Stoenescu ..... PATIMILE SFÂNTULUI TOMMASO D'AQUINO
Cristian Gava ..... DRUMUL SPRE FERICIRE. MISTERUL TESTAMENTULUI

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE

David Baldacci ..... JOCUL ORELOR ◆ COLECȚIONARII
Dan Brown ..... CODUL LUI DA VINCI (EDIȚIE ILUSTRATĂ) ◆ ÎNGERI ȘI DEMONI (EDIȚIE ILUSTRATĂ)
Dean Koontz ..... CHIPUL ◆ ÎN PUTEREA NOPȚII ◆ TRĂIEȘTE NOAPTEA ◆ INVAZIA ◆ ODD THOMAS ◆ ODD PENTRU VECIE
John le Carré ..... PRIETENIE ABSOLUTĂ
Richard Clarke ..... POARTA SCORPIONULUI
Robin Cook ..... ȘOCUL
Clive Cussler ..... WALHALLA ◆ ODISEEA TROIANĂ
Joseph Finder ..... PUTERI EXCEPȚIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes ..... CONSPIRAȚIA ◆ RINOCERUL ◆ VALUL UCIGAȘ
Karin Fossum ..... NU PRIVI ÎNAPOI!
David Gibbins ..... AURUL CRUCIAȚILOR